

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af lejeres tryghed og retsstilling ved fraflytning fra private udlejningsboliger.
(Beslutningsforslag nr. B 23).

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af og øget indflydelse for beboerrepræsentationerne i private udlejningsejendomme.
(Beslutningsforslag nr. B 24).

Forslag til folketingsbeslutning om priskonkurrence og bedre omkostningsstyring i private udlejningsejendomme.
(Beslutningsforslag nr. B 25).

Den første sag på dagsordenen var:

**1) Første behandling af lovforslag nr. L 74:
Forslag til sundhedsloven.**

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).
(Fremsat 24/2 2005).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er op til 10 minutters taletid for alle ordførerne.

Forhandling

Hans Andersen (V):

Jeg er glad for, at vi i dag tager fat på at behandle en ny sundhedslov. Det er en omfattende revision af sundhedslovgivningen, for med dette lovforslag erstatter vi 15 gældende love og skaber én samlet sundhedslov. Vi får nu en langt mere overskuelig og sammenhængende lovgivning på sundhedsområdet.

Lovforslaget om sundhedsloven er en del af kommunalreformen. En kommunalreform, der sætter sundhedsvæsenet i højsædet, og egentlig kan man sige, at dette lovforslag i sig selv er en ganske omfattende reform, der giver danskerne bedre sundhed.

Det sker for det første ved at samle ekspertisen i fem regioner, der skal tilbyde patienterne let, lige og gratis adgang til forebyggelse, undersøgelse, behandling og pleje på et højt fagligt niveau. Større og færre regioner får bedre grund-

lag for både fagligt og økonomisk at løfte sygehusopgaven.

Der bliver bedre grundlag for at samle behandlinger, udnytte specialiseringens fordele og sikre en bedre anvendelse af personalets ressourcer, og det er netop i tråd med de anbefalinger, der er kommet fra regeringens rådgivende sundhedsudvalg og fra Strukturkommissionen.

Større og færre regioner får også et bedre grundlag for at leve op til nationale standarder for kvalitet. Der bliver forbedret mulighed for at opbygge elektroniske patientjournaler, og der bliver bedre muligheder for at sikre uddannelse og forskning af høj kvalitet og på et højt niveau.

Alle regioner er forpligtet til at understøtte forskning af høj kvalitet, og fordelingen af forskningsmidler skal bidrage til at skabe stærke forskningsmiljøer og mulighed for, at de enkelte regioner på afgrænsede områder kan udvikle deres spidskompetence.

For det andet får danskerne bedre sundhed, ved at kommunerne som noget nyt får et klart medansvar for sundheden og en interesse i at gøre noget offensivt for forebyggelse og sundhedsfremme. Kommunen er i forvejen ansvarlig for ældrepleje, daginstitutioner, skoler og fritidsklubber m.v., og det er i kommunerne, at investeringer i mennesker og forebyggelse af sygdom kan ske i sammenhæng med menneskers dagligdag og livssituation. Det giver det bedste resultat.

Derfor styrkes kommunernes rolle på sundhedsområdet, og kommunerne får ansvar for forebyggelse og sundhedsfremme, for genoptræning, for behandling af alkohol- og stofmisbrug og for den specialiserede tandpleje af sindslidende. Kommunerne har allerede taget godt imod denne opgave, og interessen og engagementet er stort.

Kommunerne skal især sikre nye løsninger vedrørende forebyggelse og genoptræning. Træning og genoptræning i kommunerne kan varetages af egne institutioner, i sundhedscentre, af private eller efter aftale på et offentligt sygehus. Der er mange muligheder for at skabe nye og fleksible løsninger til gavn for patienterne.

Kl. 10.05

Endvidere får danskerne bedre sundhed ved at Sundhedsstyrelsen styrkes, så der kan sikres bedre sammenhæng, planlægning, bedre samarbejde og bedre kvalitetsudvikling i hele vores sundhedsvæsen. Sundhedsstyrelsen skal vejlede om udførelsen af sundhedsfaglige opgaver og sikre høj faglig kvalitet.

Det kan være forskel mellem liv og død, om behandlinger og operationer udføres af erfarne hænder eller ej. Derfor skal Sundhedsstyrelsen styrke den landsdækkende koordinering og sikre en bedre samling af den allermest specialiserede behandling. Patienterne skal tilbydes behandling af en ensartet høj kvalitet.

Med dette lovforslag skaber vi rammerne for, at de højt specialiserede ressourcer i sundhedsvæsenet bliver udnyttet bedst muligt i takt med, at der opbygges den nødvendige rutine på basisniveau i sygehusvæsenet eller primærsektoren.

Endelig vil dette lovforslag betyde, at danskerne får bedre sundhed ved at vi skaber et system, hvor vi tænker på tværs, skaber bedre sammenhæng mellem forebyggelse, behandling, pleje og genoptræning, og hvor der bliver et tættere samarbejde mellem kommunerne og regionerne.

Kommunerne og regionerne skal udarbejde sundhedsaftaler, som skal indeholde aftaler om f.eks. udskrivningsforløb for svage ældre patienter. På den måde får vi mulighed for at gøre op med et uklart ansvar og manglende sammenhæng i patientforløbene.

Netop det er også omdrejningspunktet for indsatsen for de sindslidende. Ansvar for at behandle sindslidende placeres i regionen sammen med det øvrige behandlende sundhedsvæsen, mens ansvaret for den sociale indsats for sindslidende placeres og samles i kommunen, og dermed er ansvaret på lige netop det ikke delt mellem kommuner og regioner.

Det bliver nu obligatorisk for kommuner og regioner at indgå sundhedsaftaler om indsatsen for sindslidende netop for at sikre den bedre samordning og sammenhæng i patientforløb, som går på tværs af regioner og kommuner.

Med dette lovforslag får vi et sundhedsvæsen, der entydigt indrettes efter borgernes behov. Et sundhedsvæsen, hvor patienterne oplever høj kvalitet, korte ventelister og sammenhængende patient- og behandlingsforløb. Et sundhedsvæsen, hvor ekspertisen samles i enheder, der er store nok til at sikre en effektiv arbejdsdeling med bedre kvalitet for patienterne og med en mere hensigtsmæssig udnyttelse af de lægefaglige ressourcer. Et sundhedsvæsen, hvor patienterne ikke oplever gråzoner, og hvor der er sammenhængende forebyggelse, pleje og træningstilbud tæt på borgernes eget hjem.

På den baggrund kan Venstre støtte lovforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Der er en del korte bemærkninger. Den første, der har meldt sig, er fru Anne Baastrup. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

I går havde vi en lang og munter debat om hele rammen for bl.a. også det her lovforslag, nemlig kommunalreformen. Under de mange debatter kom ministeren med en præcisering, nemlig fri og lige adgang til sundhedsvæsenet. Vi har også fået et brev i Sundhedsudvalget, hvor ministeren præciserer fri og lige adgang. Det, der er meget centralt for os, er, at det rent faktisk kommer til at stå i selve lovforslaget: fri og lige adgang.

Jeg vil derfor spørge: Hvad har hr. Hans Andersen imod et ændringsforslag, hvoraf det tydeligt fremgår, at der er fri og lige adgang til det danske sundhedsvæsen?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Det korte svar er, at når vi skriver let og lige adgang, så handler det jo om, at der fortsat skal være gratis adgang, når man henvender sig på et sygehus, til sygehusets ydelser og behandlinger. Men det er således, at vi jo ikke med det her lovforslag ændrer på, at man betaler, når man henvender sig til eksempelvis sin tandlæge.

Dermed kan man sige, at hvis man ikke skriver fri, så er fru Anne Baastrup med til ligesom at sløre, hvad vi ønsker. For vi ønsker, at der skal være gratis sygehusbehandling, men det omfatter jo ikke, at vi skal gøre det gratis at gå til tandlæge.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er en meget lovt teknisk forklaring. Man kan kalde det en bortforklaring på noget, der er helt centralt i det danske sundhedsvæsen, nemlig fri og lige adgang til de danske sundhedsydelser.

Jeg kan i løbet af et splitsekund skrive et ændringsforslag, således at hr. Hans Andersen kan være tryk ved, at man stadig væk skal betale for sin tandlæge. Det ved hr. Hans Andersen også godt. Hr. Hans Andersen ved også godt, at hvis vi ikke får fri og lige adgang sat ind i denne her bestemmelse, går der ikke mange år, før man gradvis begynder at putte forskellige typer af betaling ind i det danske sundhedsvæsen, for revolutionen vil jo ikke være så stor. Så tager vi bare en lillebitte skive af salamien. Det ved hr.

Hans Andersen også godt, og det er der, den ideologiske debat i virkeligheden står.

Kl. 10.10

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Men det ændrer ikke ved, at der i bemærkningerne til denne lov står fri og lige adgang, og at vi ikke hermed ændrer på det, at man møder op og får gratis behandling på sygehuset, og at man møder op hos sin tandlæge og betaler det, det koster i dag.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg vil gerne holde fast i det her, for det står netop ikke i bemærkningerne. Der er blevet sendt et selvstændigt brev, hvor man diskuterer præcis det her med fri og lige adgang. Det, der selvfølgelig er bekymringen, er, at hvis det ikke står direkte i lovtæksten, hvad der er gratis, og hvad der ikke er gratis, så vil det selvfølgelig være en kilde til en del debat om, hvorvidt man skal indføre brugerbetaling eller ej i sygehusvæsenet.

Det kan godt være, at hr. Hans Andersen ikke selv er af den overbevisning, at man skal begynde at betale for det, men det kunne tænkes, at der var nogle, der syntes det på et andet tidspunkt. Derfor er det væsentligt, at Venstre her giver en ordentlig forklaring på, hvorfor man ikke på den ene eller den anden måde får skrevet det her ind i lovtæksten eller i bemærkningerne til forslaget, så al tvivl er fejlet af banen. For Venstre må også have en interesse i, at det står klokkeklart, at man selvfølgelig aldrig skal betale for ydelser på sygehuset.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil bare meddele, at vi er fuldstændig enige om, at vi ikke skal betale for sundhedsbehandlingen i vores sundhedsvæsen. Derfor står der også i bemærkningerne – det kommer til at stå i bemærkningerne – at det handler om fri og lige adgang.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil går jeg ud fra har endnu et spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg forstår bare ikke, hvorfor det ikke skal stå i lovtæksten. Hvorfor er det så væsentligt for Ven-

stre, at det her lillebitte ord ikke kommer til at stå i lovtæksten? Enhver er jo i stand til rent lovteknisk at sørge for, at vi ikke kommer til at skulle have gratis ydelser på en række andre områder, selv om Enhedslisten gerne så det. Så jeg forstår ikke, hvorfor det er et kernepunkt for Venstre, at ordet fri udgår? Netop fordi det bliver et kernepunkt for Venstre, kan jeg ikke lade være med at have en mistanke om hvorfor. Så hvorfor ikke feje enhver tvivl af banen og sige: Selvfølgelig vil Venstre ikke brugerbetaling på sygehusene – ved at få det her ord skrevet ind i teksten igen?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil bare meddele, at Venstre ikke ønsker at ændre på den fri og lige adgang til sygehusbehandling. Der er fri og lige adgang til behandling på ens lokale sygehus. Der er fri og lige adgang til behandling på Rigshospitalet. Der er fri og lige adgang til behandling hos ens praktiserende læge. Og det ønsker vi skal fortsætte sådan. Det står der sådan set og kommer også til at stå i bemærkningerne: fri og lige adgang. Så jeg kan i og for sig ikke uddybe det mere.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det står nu krystalklart, at Venstre ønsker at ændre den nuværende tilstand, hvor ordet fri og lige adgang står i loven, til, at man ikke ønsker, at det skal stå i den nye lov. Hvis man ønskede, at det skulle stå i lovtæksten, ville det være meget simpelt rent lovteknisk at gøre det.

Det, der står i bemærkningerne, og som altså så ikke står i bemærkningerne, men i et særskilt notat om, at der er en fejl i bemærkningerne, har ikke samme retsvirkning, som hvis det stod i lovtæksten.

Når man så samtidig indfører, at der skal betales en brugerbetaling, ikke i dag af borgerne, men af kommunerne, så man får indført princippet om, at hver gang en borger indlægges, udløser det en regning, så er det meget svært ikke at have mistanken om, at man på et eller andet tidspunkt ønsker at flytte den brugerbetaling fra kommunerne til borgerne. Den mistanke ville man svække væsentligt, hvis Venstre ville åbne for, at vi får ordet fri ind i lovtæksten.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Til fru Line Barfod: Det er således, at det jo heller ikke er gratis i dag at blive behandlet i sundhedsvæsenet. Det koster nogle ressourcer. Dem betaler amterne i dag. I fremtiden vil det blive således, at kommunerne skal være med til at betale for den omkostning, det er at behandle den enkelte patient. Men det afgørende er her, at patienten ikke kommer til at betale. Der har jeg den opfattelse, at vi er fuldstændig enige om, at patienten ikke skal betale for sygdomsbehandling; patienten skal ikke betale, når man i fremtiden henvender sig hos den praktiserende læge.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Line Barfod for et sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hvis vi er fuldstændig enige om, at borgeren ikke skal betale for sygehusbehandling, hvorfor så ikke skrive det *direkte* i loven? Så længe Venstre ikke vil være med til, at det står direkte i loven og man samtidig laver hele den her markedsførelse af sundhedsvæsenet, hvor der bliver udløst en regning, hver gang en borger bliver indlagt og henvender sig til en læge, som i dag skal gå til kommunerne, så er det svært ikke at have den mistanke.

Kl. 10.15

Jeg kan ikke få et eneste argument fra hr. Hans Andersen for, hvorfor det ikke må stå i lovteksten. Lovteknisk er der jo ikke noget problem i at lave en adskillelse i teksten, så der er én bestemmelse, der handler om sygehusene, og én bestemmelse, der handler om tandlæger og andre, hvor der er brugerbetaling fra borgerne.

Hvad er argumentet fra Venstres side for, at der ikke må stå: fri adgang til sygehusene?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil gerne være med til i fremtiden at afvise den her mistæneliggørelse, at Venstre ønsker at indføre, at patienterne skal til at betale, når de henvender sig på sygehuset. Det ønsker Venstre ikke.

Venstre ønsker, at der skal være gratis adgang til sygdomsbehandling på sygehuset. Der skal være gratis adgang, når man henvender sig hos sin praktiserende læge. Vi mener, at det er helt afgørende for, at vi fortsat kan udvikle vores sundhedsvæsen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Hr. Hans Andersen hævdede jo, at det her lovforslag vil føre til en række forbedringer, mere og bedre behandling, mere forebyggelse osv. Spørgsmålet er egentlig, hvad Venstres ordfører har at have det i.

Jeg vil spørge til de nyskabelser, der er, bl.a. den kommunale medfinansiering, den øgede brug af takster. Hvilke konkrete erfaringer baserer Venstres ordfører sig på, når han siger, at det her nødvendigvis fører til bedre behandling og mere forebyggelse?

Jeg hæfter mig ved, at professor Kjeld Møller Pedersen, som sad i spidsen for det rådgivende udvalg, som Venstres ordfører selv refererer til, kalder det her den næsten værst tænkelige løsning; en idé på en sandbund, og han frygter, at det vil føre mere bureaukrati med sig.

Så jeg vil bare vide: Er der nogen erfaringer, jeg ikke har hørt om?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er vigtigt lige at prøve og kigge ud til kommunerne og se. Der bliver faktisk udført meget forebyggelse. Der er mange steder, hvor man er rigtig god til at forebygge og prøve at skabe yderligere sundhedsfremmende initiativer.

Det her er endnu et incitament til, at kommunerne i fremtiden gør endnu mere ved det her. For det er ude lokalt i samfundet, at man kan flytte på holdninger. Det er der, hvor man kan skabe de gode projekter omkring, at vi alle sammen får en sundere livsstil og dermed får mindre behov for sundhedsbehandling.

Så jeg synes i og for sig, at der er mange eksempler lokalt. Der er også lokalt et eksempel fra Skævinge Kommune, der med en målrettet indsats ved hjælp af akutstuer på sit sundhedscenter, på sit plejehjem, har formået at nedbringe antallet af indlæggelser på sygehuset markant. Så jeg synes, der er nogle rigtig gode eksempler på, at kommunerne faktisk godt kan løfte den her opgave.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Men det her er jo stadig påstande. Det er nogle helt nye finansieringssystemer, man indfører. Og jeg undrer mig over, at der ikke er lavet en samlet analyse af takster, altså hvordan de virker.

Vi sidder her i Folketinget og skal nu tage stilling til et sundhedssystem, som bliver baseret mere og mere på takster. Det kan man mene om, hvad man vil, men vi har ikke en kinamands chance for at vide, hvordan det virker. Jeg kan ikke forstå, at Venstres ordfører føler sig tryk ved i stigende grad at basere det danske sundhedsvæsen på et system, vi ikke aner hvordan virker.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Nu er det vigtigt at holde fast i proportionerne her. Hovedparten af finansieringen i vores sundhedsvæsen vil komme via statslige bloktilskud. Det, vi nu gør, er, at vi gør incitamentet for kommunerne til at gøre en virkelig forskel på forebyggelsesområdet endnu større.

Kommunerne gør jo allerede i dag en kæmpeindsats, men incitamentet bliver endnu højere, når de ligefrem også kan se, at det at gøre en ekstra indsats i skolen, i børnehaven, med sund kost osv. også kan flytte på det antal behandlinger, kommunen skal betale for om året. Det tror jeg faktisk kan være med til at gøre forebyggelsen mere målrettet.

I dag er det således, at det typisk er forebyggelse, der fungerer i amtsrådets regi, den patientrettede forebyggelse, og i fremtiden vil der være et meget, meget tættere samspil mellem regionerne og kommunerne om at lave en målrettet forebyggelse for borgerne.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det kommer sådan set i en meget naturlig forlængelse, for jeg kan forstå på Venstres ordfører, at det med økonomien i forbindelse med reformen på det her område er et trosspørgsmål. Der er et relativt stort medicinalfirma, der har det motto, at viden læger bedre. Og man kunne måske i denne her sammenhæng sige, at viden lovgiver måske også bedre.

Kl. 10.20

Men lad os nu bare lige blive ved det her trosspørgsmål, som det er for Venstres ordfører.

Hvis vi kigger på incitamenterne, ikke for kommunerne, men for de nye regioner, hvad tror hr. Hans Andersen så det betyder for regionerne, at de får langt flere indtægter, hvis de laver stationære indlæggelser og behandling i stedet for den udvikling, vi har set, mod de langt billigere og let anvendelige ambulante behandlinger? De får meget mere i kassen ved at bruge stationære

indlæggelser som behandling frem for de ambulante. Hvordan tror hr. Hans Andersen at det vil påvirke økonomien?

Og hvad med incitamentet til at komplicere behandlingerne eller lave ekstra undersøgelser, fordi man ikke har andre indtægtsmuligheder end at sørge for, at den del af det, som er variabel, det, man udskriver til kommuner, er det, som kan give indtægter?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg har tillid til, at fremtidens folkevalgte politikere i regionerne formår at håndtere det her med henblik på at behandle de patienter på det rette niveau og ikke er optaget af, som jeg kan forstå hr. Morten Østergaard påstår at de folkevalgte er, kun at tænke i kroner og øre. Jeg tror på, at de folkevalgte er optaget af at behandle patienterne godt i vores sundhedsvæsen, og det har jeg sådan set en fasttømret tro på at de kan.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er jo netop derfor, det er så interessant, hvorfor man baserer væsentlige dele af den her økonomi på økonomiske incitamentter. Hr. Hans Andersen har netop anprist incitamentterne over for kommunerne som noget, der vil give forebyggelse. Vi diskuterede det indgående i går, hvor det, må man sige, altså henstår i det uvisse, for ikke at sige, at det ser meget langt ud med udsigterne til, at det incitament, kommunerne får, vil påvirke noget som helst.

Til gengæld kan man sige, at når man nu ikke vil give regionerne en skatteudskrivningsret, hvor de selv får indtægter, så er de næsten tvunget til, hvis de vil give en ordentlig service og har brug for yderligere indtægter, at forsøge at hente pengene hos kommunerne. Det er jo det, der er problemet, og derfor burde man måske genoverveje finansieringen af hele det her område.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er vigtigt, at vi også har en del, der er aktivitetsafhængig af den finansiering, vi giver til de fremtidige regioner. Vi har jo de senere år kunnet se, at det faktisk har resulteret i, at vi bare over nogle få år fik en stigning i antallet af operationer på 70.000. Det var som følge af, at man sagde: Der er en del af det her, der skal være aktivitetsafhængig.

Det handler ikke kun om de kirurgiske patienter og behandling af dem. Det handler om, at man bredt set, både i forhold til de medicinske patienter og de kirurgiske patienter, lader en del af finansieringen være aktivitetsafhængig. Det har vi sådan set gode resultater med, og det er den linje, vi ønsker at fortsætte.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg vil lige vende tilbage til den frie og lige adgang. Jeg havde egentlig talt ikke regnet med, at det var noget problem efter at have modtaget et brev fra sundhedsministeren den 25. februar, hvor ministeren skriver til udvalget:

Jeg vil imidlertid gerne understrege, at regeringen ikke har nogen planer om ændringer af de gældende regler om vederlagsfri sygehusbehandling og vederlagsfri behandling hos alment praktiserende læger og speciallæger m.v.

Derfor vil jeg gerne spørge meget klart, om Venstre vil støtte et ændringsforslag – for det er åbenbart en fejl, at det ikke er kommet ind i lovforslaget, det fremgår også af det her brev – for så er problemet jo løst.

Jeg vil gerne have et klart svar på, om Venstre vil støtte et ændringsforslag. Så skal jeg nok skrive det.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil støtte det ændringsforslag, der kommer fra ministeren, med henblik på at få ændret bemærkningerne i overensstemmelse med det brev, der er tilgået Sundhedsudvalget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker fru Lone Møller flere bemærkninger? Ja, værsgo.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Det må vi åbenbart tage senere, selv om jeg troede, at det her problem var løst.

Jeg vil gerne spørge lidt til forebyggelsen. Der er ingen tvivl om, at Socialdemokratiet som udgangspunkt er positiv over for, at kommunerne får ansvaret for en stærkere forebyggelsesindsats, men jeg er meget i tvivl om, hvorvidt den her udfordring, som lovforslaget har, fører til nogen nævneværdig indsats for kommunerne.

Hvis man ser på de beregninger, som sundhedsøkonomer har lavet, kan man jo se, at selv middelstore kommuner med det incita-

mentsbeløb, der er fastsat i loven, sådan vil kunne ansætte i størrelsesordenen halvanden fysioterapeut. Det får man jo ikke epokegørende forebyggelsesindsatser for. Hvad siger Venstres ordfører til det?

Kl. 10.25

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg har også hørt om den rapport, men jeg er ikke enig i vurderingerne af, at det skulle være så lille et antal sundhedsbehandlinger, man kan påvirke ved en målrettet forebyggelse. Jeg mener, at det antal, man som kommune kan påvirke, er langt større, og det synes jeg er vigtigt. Det er jo der, incitamentet ligger til, at kommunen sætter ind med forebyggelse både i forhold til ældre patienter, ældre medborgere og unge mennesker; at man sætter ind med forebyggelse, og at man i og for sig også på længere sigt kan se resultatet i kraft af færre indlæggelser som følge af vores livsstil.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Der var jo meget i den her aftale, da den blev indgået i juni, som vi var noget uenige i og betænkelige ved, men der var også passager, hvor vi syntes, at man tog et rigtigt udgangspunkt, og det var i forhold til et område som genoptræning. I aftalen, der er indgået mellem de to regeringspartier og Dansk Folkeparti, står: For sygehuse skal der fortsat udarbejdes genoptræningsplaner, der skal fastlægge, hvilken genoptræning den enkelte patient har ret til.

Det vil jo betyde, at der for første gang vil komme et egentligt grundlag og et udgangspunkt, hvor en patient kunne støtte sig til en ret på et område, hvor jeg tror vi har været enige om, at der var behov for at få skabt nogle forbedringer.

Når jeg så ser i lovforslaget, vi behandler her, kan jeg se, at det er faldet ud, at det er udvandet, at det er væk. Hvad er grundlaget? Hvorfor er der sket den ændring fra aftale til lovforslag? Er det, fordi man har erkendt, at der ikke er penge til det, og at man ikke vil investere i det fra de to regeringspartiers og fra Dansk Folkepartis side?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er meget vigtigt, at genoptræningsområdet bliver opprioriteret, at borgerne ikke oplever, at de sætter sig mellem to stole og

falder ned, som de gør i dag. Der er det afgørende, at den genoptræningsplan, som man som patient får lavet på et sygehus, også forpligter kommunen til at yde genoptræning i overensstemmelse med den. Ligesom hjemmeplejeordningen allerede i dag skal udføres efter lægens henvisning, så er det sådan set analogt, parallelt til det her. Så jeg mener sådan set ikke, at vi svækker patientens muligheder for at få behandling i forhold til den genoptræningsplan, der bliver lavet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Vil Venstres ordfører påstå, at der i lovforslaget her er en mulighed for, at patienten kan støtte sin ret på den af lægerne udarbejdede genoptræningsplan? Hvis det er tilfældet, vil jeg gerne vide, hvor det står. Hvis ikke det er tilfældet, men det har været hensigten, kan vi så regne med, at Venstre vil være med til, at det bliver en del af lovforslaget, inden det kommer til afstemning i salen ved tredje behandling?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Genoptræning og den genoptræningsplan er jo en del af den sundhedslov, vi er i gang med at behandle i øjeblikket, og genoptræningsplanen giver også patienten rettigheder i forhold til kvalitet og i forhold til patientrettigheder i øvrigt. Det mener jeg sådan set er med til at støtte op om, at patienten altså har rettigheder i forhold til den genoptræningsplan, man får udarbejdet på sygehuset.

Så er der jo også – det tror jeg også hr. Ole Stavad har bemærket – nedsat en arbejdsgruppe for yderligere at få afklaret: Hvad er specialiseret genoptræning, og hvad er almindelig genoptræning? Det skal ske med henblik på at få afklaret, at der ikke er nogen uklarheder, når vi skal indfase det her den 1. januar 2007.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Det, vi gerne vil have, at partiet Venstre og Venstres ordfører forstår, er hele det system, der nu opbygges, med alle disse bevægelser her, hvor cpr-nummeret ved hver eneste henvendelse til den praktiserende læge, speciallæge eller sygehus er registreret, ydelsen er registreret, og den eneste, der i dag skal betale for fru Jensen ude i Valby, er Københavns Kommune i det her tilfæl-

de. Og der kan man let indføre en takst på 150 kr. for praktiserende læger og 300 kr. for at gå til speciallæge, altså brugerbetaling.

Kl. 10.30

Derfor må vi have sikkerhed for, at det kommer til at indgå i denne lovgivning, at der ikke bliver indført betalingssystemer. Og – det er det, mit spørgsmål er – vil hr. Hans Andersen give mig ret i, at hele systemet er tilrettelagt således, at det umiddelbart kan overføres fra en kommunebetaling til en borgerbetaling?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Man kunne få den opfattelse, at det er noget, Socialdemokraterne ønsker at vi skal gennemføre. Men der må jeg sige, at det ønsker Venstre ikke.

Venstre ønsker, at der skal være fri adgang til sundhedsbehandling på sygehuset, at man skal kunne gå op til sin praktiserende læge og få råd og vejledning og sundhedsbehandling uden at skulle betale. Længere tror jeg ikke, jeg kan gøre det.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Nu tror jeg nok, at Venstres ordfører ændrer vores udtryk for frygt til at være et udtryk for et ønske. Vi frygter rent faktisk, at borgerlige kræfter vil indføre betalingssystemer og forsikrings-systemer på hele sundhedsområdet. Det er en frygt, vi har, og den vil vi gerne have afværget ved, at det tydeligt kommer til at stå i loven, at der er fri behandling, altså vederlagsfri behandling i vores sundhedssystem. Det er det, der er afgørende for os.

Så vil jeg gerne tilføje et spørgsmål. Har man i det her med forebyggelsen og incitament overvejet, at der, f.eks. når en færdigbehandlet patient ligger på sygehuset og ikke kan komme hjem – det ved hr. Andersen – er incitament for kommunen til at hjemtage patienten?

Hele det her system er jo opbygget, som om der ved alle sygdomsforekomster kan sættes ind med en forebyggende indsats. Hvordan vil man forebygge blindtarmsbetændelse f.eks.? Hvordan skal kommunerne forebygge det? Hvordan skal de forebygge f.eks. forhudsforsnavring hos drenge? Kan de forebygge det? Alligevel skal det registreres i systemet hele vejen igennem. Hvorfor ikke koncentrere sig om de diagnoser, hvor det rent faktisk er muligt at få kommunerne til at sætte ind med en forebyggelsesindsats?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, at det er vigtigt, at det indtryk, at der overhovedet ikke foregår registreringer i det amtslige sundhedssystem i dag, ikke står tilbage her. I det patientadministrative system foregår der allerede i dag registreringer af, hvilke operationer der udføres, så der er ikke nogen administrativ kæmpebyrde i, at vi nu siger, at kommunerne skal være med til at bidrage rent finansieringsmæssigt til betaling for deres borgeres brug af sundhedsydelsen.

Med hensyn til forebyggelse synes jeg, at det er overordentlig vigtigt, at kommunerne begynder at tænke i forebyggelse i forbindelse med unge menneskers sundhed og at sætte ind med hensyn til at kigge på ældre menneskers hjem og indretningen af det: Er der gulvtæpper, der ligger forkert? Det er da måder, helt konkrete måder, hvor kommunerne nu kan gå ind og sige: Hvis vi målrettet sætter ind her, kan vi faktisk også gøre det bedre for vores ældre medborgere, og så bliver de også indlagt i et mindre omfang.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu forstod jeg, at det nærmest var en fejl, at ordet fri var gledet ud. Det kan man godt undre sig over, da det også blev debatteret før valget, at der var lavet sådan en fejl.

Men forstod jeg ordføreren fra Venstre korrekt, derhen at der vil komme et ændringsforslag fra indenrigsministeren, sådan at vi igen får indført i loven og ikke bare i et brev, at der er fri adgang til sygehusbehandling i Danmark? Det vil jeg da gerne have et svar på.

Så er der den anden paragraf, hvor jeg gerne vil have et svar fra ministeren. Det har mere med den lov om regionerne at gøre, der blev diskuteret i går, men da regionerne mest har med sundhed at gøre, vil jeg gerne høre, hvordan man skal forstå den bestemmelse, der er i loven om regioner, om, at der skal laves en plan for udlicitering af udbud. Hvad er det for nogle sundhedsydelser, Venstre mener man i højere grad skal overveje at privatisere og udlicitere? Jeg går ud fra, at der er et formål med, at det står skrevet i lovtæksten, at regionerne skal lave en plan for udbud.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, at det er vigtigt at få slået fast, at der f.eks. i forslag til sundhedsloven i § 61 vedrøren-

de almen praksis står, at lægehjælp hos almen praksis er vederlagsfri. Ligeledes vedrørende speciallægepraksis står der i § 65, at det også er vederlagsfrit. Så jeg synes, at det er vigtigt herfra at understrege, at Venstre ikke ønsker at være med til at indføre betaling for at gå til læge. Det er også understreget i vores forslag til sundhedslov, som vi behandler i dag.

Kl. 10.35

Med hensyn til det med regionerne og deres muligheder for at tilrettelægge deres sundhedsbehandling bedst muligt synes jeg, at det er fornuftigt, at de altid tænker på at få bedst mulig udnyttelse af deres ressourcer.

Det er jo ikke forskelligt fra i dag, hvor mange andre bruger deres egen øjenklinik og så bruger et supplement hos private øjnlæger, der kan hjælpe med at behandle patienterne. Jeg synes sådan set, at det er meget fornuftigt, at man går ind og gør sig de overvejelser en gang imellem.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu kan man jo komme til at gå lidt forkert i byen, når man læser et notat op, man via ministeren har fået fra embedsmændene. Jeg spurgte ikke til øjnlæger eller praktiserende læger. Jeg spurgte til fri adgang til sygehuse, og jeg forstod før på ordføreren, at det var sådan, at det var en fejl, at det var gledet ud.

Derfor vil jeg godt spørge, om det var korrekt opfattet, at der vil komme et ændringsforslag fra regeringen, der præciserer, at der er fri adgang til sygehusbehandling i Danmark. Det må da være nemt at svare på.

For den sags skyld vil jeg gerne med formandens tilladelse afvente, om der måske kommer et lille notat, der kan hjælpe ordføreren. Kommer der et ændringsforslag, der præciserer, at der er fri adgang til sundhedsydelser på sygehuse i Danmark?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Der skal ikke være nogen tvivl om, at Venstre ikke ønsker at indføre betaling for behandling på sygehuset eller betaling for, når en person går til sin læge eller speciallæge. Det vil jeg gerne sætte en tyk streg under. Det ønsker Venstre ikke at medvirke til.

Hr. Frank Aaen kommenterede så ikke mit svar vedrørende udbud og udlicitering, men jeg kan forstå, at det åbenbart ikke er fornuftigt, at regionerne skal overveje, hvordan de bruger res-

sourcerne bedst muligt med henblik på at få nedbragt ventelister og at få behandlingen udført på den bedst mulige måde og i den bedste kvalitet. Det kan jeg forstå at hr. Frank Aaen ikke optaget af. Det skal man åbenbart ikke gøre sig særlig umage med i de fremtidige regioner.

Men jeg har en anden opfattelse, nemlig at regionerne faktisk er meget optaget af at gøre det bedst muligt og gerne vil have muligheden for hele tiden at afdække, om der er nogle, der kan gøre det bedre, og det synes jeg de skal gøre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi siger tak til hr. Hans Andersen og beder fru Lone Møller ... nu ønsker ministeren pludselig ordet, så skal man lige markere. Det gjorde man med et lille kniks. Værsgo.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Når jeg beder om ordet her, er det, fordi jeg har meget, meget stor respekt for, at meningerne brydes i den her sal, hvis det er udtryk for reelle uenigheder, men når det er udtryk for rendyrket populisme og anledning til at skyde folk falske motiver i skoene, synes jeg, at det har sin rimelighed, at jeg lige beder om ordet her.

Hr. Frank Aaen ved lige så godt som jeg, at der ingen realitetshindringer er i det her lovforslag i spørgsmålet om fri adgang og i spørgsmålet om vederlagsfrihed. Det fremgår paragraf for paragraf.

Det fremgår af § 51 i relation til tolkebistand, i §§ 61, 62, 63, 64 og 65 i relation til praksissektoren, i § 82 om sygehusbehandling, i §§ 122 og 123 om forebyggende sundhedsydelse til børn og unge, i §§ 128 og 130 om tandpleje til børn, i § 139 om hjemmesygepleje, i § 141 om genoptræning, i §§ 141 og 142 om misbrugsbehandling, i § 159 om vaccinationer, i §§ 163 og 164 om specialiseret tandplejetilbud og i § 172 om befordring.

Det er sagens realitet. Nu er det sådan, at regeringen har ønsket – og det har jeg i øvrigt fornemmet bred opbakning til også i de hørings-svar, der er kommet ind – at samle 15 selvstændige lovforslag i en samlet lovgivning, der regulerer hele sundhedsområdet, og derfor kan man i sagens natur ikke i en formålsbestemmelse i en lovgivning, der regulerer dele af sundhedssektoren, hvor der i dag er brugerbetaling, udtrykke det formål, at det skal være gratis, når det de facto koster penge.

Det ville jo kræve, at der så var politisk vilje på Christiansborg til f.eks. at indføre gratis medicin. Enhedslisten har lige været med til at lave et forlig lige før jul, hvor vi i fællesskab har taget ansvaret for at lave en ny medicintilskudsordning, der træder i kraft her den 1. april, og som altså stadfæster, at der er brugerbetaling på medicin i Danmark.

Alene derfor ville man ikke i en formålsbestemmelse kunne sige, at medicin nu pludselig skulle være gratis. Derfor vil jeg sådan set gerne frabede mig, at vi bliver skudt falske motiver i skoene.

Jeg vil så gerne tilkendegive, at jeg da vil gøre mit yderste for at bekæmpe den her mistænkeliggørelse fra Enhedslistens side, og hvis vi kan finde veje til det under udvalgsarbejdet, som også betrygger hr. Frank Aaen, fru Line Barfod og fru Pernille Rosenkrantz-Theil i, at der ikke er noget at komme efter, vil jeg sådan set gerne deltage i det projekt.

Kl. 10.40

Jeg nærer ikke nogen illusioner, for på trods af at den her regering har ført en politik, der har haft den modsatte effekt af det, vi nu mistænkeliggøres for, nemlig gjort det offentlige sygehusvæsen stedse mere attraktivt, oplever vi jo gang på gang, at Enhedslisten forsøger at tegne det her billede af, at regeringen i virkeligheden har skumle privatiseringsplaner. Så jeg gør mig ikke sådan store forestillinger om, at projektet kan lykkes.

Men jeg synes, at det ville være befordrende for den her debat, hvis vi nu fik en diskussion om de områder, der er en reel uenighed om, i stedet for, at vi nu skal bruge 4, 5, 6, 7, 8 timer på at diskutere, hvad der er falsum og propaganda af værste skuffe. Det er derfor, jeg meget klart vil tilkendegive, at lovgivningen er skruet sammen på den måde, at man ikke efterfølgende vil kunne indføre brugerbetaling på strækninger af det danske sundhedsvæsen, hvor der i dag er gratis adgang. Det er den ene ting.

Den anden ting, jeg vil sige, er, at jeg meget gerne under udvalgsarbejdet vil være med til at se, om vi kan betrygge Enhedslisten yderligere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. (*Frank Aaen (EL) anmoder om en kort bemærkning*). Jeg har valgt at tage ministerens redegørelse til efterretning og gå videre i ordfører-rækken. Jeg forudser, der kommer en timelang debat om det her, og jeg vælger, at fru Lone Møller kommer på talerstolen ... (*Indsigelse fra Frank*

Aaen (EL).) Jamen det må man så protestere mod, men sådan er reglerne. Ministeren ønsker at sætte nogle ting på plads, og det har han så gjort, og derefter går vi videre i ordførerrækken. Fru Lone Møller har ordet som ordfører.

Lone Møller (S):

Ja, nu må jeg sige, at det her er en mærkelig situation at stå i.

Det kan godt være, at ministeren bliver lidt fornærmet, men jeg mener nu, at det var ordføreren fra ministerens eget parti, der skabte tvivlen om et meget klart spørgsmål. Derfor synes jeg, at det er en mærkelig opførsel, at vi pludselig skal korrektes på den måde. Det var rent faktisk Venstres ordfører, der klart kunne have givet udtryk for, at der ikke var nogen intentioner om nogen ændringer, men det forstod man i hvert fald ikke på det svar, som blev givet af hr. Hans Andersen.

Danmark skal have et sammenhængende sundhedsvæsen i verdensklasse. Det er der heller ingen tvivl om at Socialdemokratiet ønsker. Vi deler derfor også regeringens mål om et stærkt offentligt sundhedsvæsen, der tilbyder patienter fri, lige og gratis adgang til forebyggelse, undersøgelse, behandling og pleje på et højt niveau i vores sygehusvæsen, og det skal loven klart garantere. Det er der ingen tvivl om er afgørende for Socialdemokratiet.

Intentionerne i lovforslaget er flotte ord, som vi kun kan være enige i, nemlig intentioner om bedre sammenhæng i patientforløbet, større fokus på sundhedsfremme og forebyggelse, etablering af sundhedscentre, integration af de kommunale sundhedsopgaver i det samlede sundhedsvæsen og en sammenskrivning af lovgivning i en samlet sundhedslov med en fælles formålsparagraf og en større forpligtelse for sundhedsvæsenets mange aktører til lokalt, regional og centralt også fremover at arbejde efter samme bestemmelser.

Men selv om Socialdemokraterne er enige med regeringen i intentionerne, står vi tilbage med en tvivl om, hvad konsekvenserne bliver af loven. Vi er i tvivl om konsekvenserne for den offentlige økonomi, for kvaliteten og for den faglige bæredygtighed i de offentlige sundhedstilbud. Jeg er også som borger i tvivl om, hvor godt jeg vil blive behandlet i det nye sundhedsvæsen. Der er mange uklarheder på flere områder, og jeg er ikke den eneste, der er i tvivl om, hvilke konsekvenser reformen vil få. Så at sige samtlige eksperter og sundhedsøkonomer har

også udtrykt tvivl om sundhedslovens konsekvenser.

Lovforslagets tekst er udtryk for noget af den mest ufærdige lovgivning, der nogen sinde er præsenteret for Folketinget i nyere dansk historie. Aldrig i nyere tid har man gennemført noget så omfattende så hurtigt og med så mange ubekendte faktorer. Der kan ikke andet end skabes tvivl om konsekvenserne, og hvis tvivlen en dag skulle ramme regeringen, vil det ikke komme som en overraskelse for mig.

Vi har i Socialdemokratiet et stort problem med selve fundamentet i forslaget til ny sundhedslov. Her tænker jeg på finansieringsdelen. Vi har sagt det før, og jeg siger det igen: Vi mener, at det er u hensigtsmæssigt at lave sundhedsregioner, der har ansvar for at drive sygehuse uden at have ansvar for at holde styr på, hvor mange penge sygehusene skal producere sygehusedelser for.

Kl. 10.45

Man fjerner med lovforslaget ligeledes regionernes ansvar for indtægtssiden. Regionerne bliver anbragt i en spændetrøje, hvor de skal have udgifter til at passe til indtægter, som de ikke kan påvirke.

Hvordan er det så i forhold til det frie valg, og er det logisk, at folkevalgte ikke kan styre udgiftsområdet? Hvem er det, der bliver ramt, hvem er det, der med den nye finansieringsmodel bliver taberne i sundhedssystemet?

Jeg ved godt, at statsministeren har gjort sig lystig over, at vi så tilsyneladende bare ønsker at opkræve en ekstra skat i regionerne. Men det er ikke det afgørende for os. Vi vil blot sikre, at regionerne har ansvar for, hvor mange penge der skal bruges på sygehusene, og som loven ligger nu, er der intet, der tyder på, at det bliver tilfældet. Derfor synes vi, at det er et meget usikkert grundlag, som loven forventes gennemført på, hvis ikke der sker ændringer.

Loven indeholder ligesom resten af forslagene til den nye kommunalstruktur en hidtil uset centralisering af magten.

Halvdelen af loven uddeler blankocheck til ministre. Der er langt over hundrede ministerbemyndigelser, nogle af dem endda uden begrænsninger i bemærkningerne og uden krav til inddragelse af andre end ministeren selv.

De mange ministerbemyndigelser svækker alvorligt Folketingets muligheder for indflydelse og demokratisk kontrol, ligesom tvivlen om konsekvenserne af loven vokser, når en række afgørende elementer først fastlægges af ministe-

ren senere. Derfor skal bemyndigelserne erstatte af egentlig lovtekst, så det bliver klart for Folketinget, for patienter, borgere, medarbejdere og myndigheder, hvilken lovgivning der rent faktisk bliver vedtaget.

Ud over de generelle tvivlsspørgsmål står vi tilbage med fem konkrete områder, hvor Socialdemokraterne er særlig i tvivl om konsekvenserne af loven: psykiatri-, misbrugs-, tandpleje-, genoptrænings- og forebyggelsesområdet; områder, hvor borgerne må opleve en enorm usikkerhed om, hvilken fremtid de går i møde.

Socialdemokraterne ønsker, at patienterne oplever en sammenhængende psykiatrisk behandling. Det kræver en klar ansvarsfordeling. Det giver det her lovforslag ikke. Derfor kan der let komme tvivl om, hvor borgeren skal behandles, i kommunen eller i regionen. På den måde frygter vi, at de svageste sindslidende kan blive kastebold mellem kommunerne og regionerne. Som minimum må vi kræve, at ansvaret for den behandlende psykiatri entydigt placeres i regionerne. Men selv om det ansvar blev klart placeret, vil der stadig væk være gråzoner i forhold til socialpsykiatrien i kommunerne, hvor patienterne vil kunne fare vild.

Loven tager heller ikke hånd om den forholdsvise store gruppe af sindslidende misbrugere, der i dag i stor udstrækning lander mellem to stole. Den behandlede psykiatri behandler f.eks. ikke sindslidende, før misbruget er under kontrol, og misbrugssystemet behandler ikke misbruget, så længe sindslidelsen ikke er under kontrol. De problemer kan kun løses i et tæt samarbejde mellem sundheds- og socialvæsen, men det er der ingen sikkerhed for, sådan som lovforslaget er udformet. Derfor ønsker vi, at der sker en præcisering af ansvar i loven, således at både den behandlende psykiatri og socialpsykiatrien udformes således, at der sikres en sammenhæng.

Vi er også bekymrede over, at hele misbrugsområdet flyttes til kommunerne. Opgaverne på alkoholmisbrugs- og stofmisbrugsområdet er så specialiserede, at de færreste kommuner har den nødvendige faglige ekspertise til at løfte opgaverne tilstrækkeligt. Derfor kan en overflytning få meget uheldige konsekvenser for de svage grupper. Der er også en risiko for, at en række kommuner vælger at betragte misbrugsproblematikken udelukkende som et socialt anliggende. Derfor er vi nødt til også at have præciseret det på det her område.

Der er også på tandplejeområdet nogle uklarheder. Den højt specialiserede tandpleje af særligt behandlingskrævende sindslidende og psykisk udviklingshæmmede bliver et kommunalt ansvar. Det er yderst tvivlsomt, om kommunerne har den faglige bæredygtighed, der skal til for at løfte opgaven. Det vil vi også meget gerne have præciseret noget nærmere.

Genoptræning er ikke klart præciseret i loven; der er uklarhed mellem lovteksten og bemærkningerne. Det regner jeg med at vi kan få rettet i udvalget. Der mangler efter min mening en sanktionsmulighed for de kommuner, som ikke efterlever forpligtelsen til at sørge for genoptræning.

Kl. 10.50

Hvad nytter det, at der står i loven, at fru Jensen har krav på genoptræning efter sin hofteoperation, hvis kommunen så ikke sørger for det eller finder en ikke helt så god, men billigere måde at genoptræne på? Jeg tror også, at regeringen har erkendt det, i og med at jeg kan se, at man vil nedsætte endnu et udvalg til at kigge på genoptræningen.

Nu kan jeg desværre ikke engang nå mit afsnit om forebyggelse, men jeg håber, jeg kan komme tilbage senere. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at det er en god ting, at vi kan få også forebyggelsesdelen ind i kommunerne. Det må bare efter min mening præciseres noget mere i loven, og jeg tror, at også dér skal der ændres på økonomien.

Jeg vil sige som en afslutning, at det er en markant og omfattende forandring af vores sundhedsvæsen, en reform kan man kalde det, og målet med en reform må og skal være forbedringer, der er direkte mærkbare for borgerne og især for patienterne. Når jeg læser forslaget, har jeg svært ved at se, hvor forbedringerne er. Der er nogle intentioner, men det er, som om man både håber og tror i den ene og i den anden retning. Derfor håber jeg, at vi under udvalgsbehandlingen kan få afklaret en del spørgsmål, som vi i hvert fald har i Socialdemokratiet, før vi kan støtte lovforslaget. Som det ligger på nuværende tidspunkt, kan Socialdemokratiet ikke stemme for det.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg finder det fuldstændig uantageligt, at ministeren får lov til at lave et direkte angreb, uden at ordføreren i salen får lov til at tage til genmæle. Jeg me-

ner sådan set, at det bør være en del af en demokratisk proces, at man får lov til at få en debat om de ting, der bliver bragt op.

Når det så er sagt, skal jeg selvfølgelig komme med en kort bemærkning til Socialdemokraterne. Jeg er selvfølgelig meget glad for, at også Socialdemokraterne afviser ideen om brugerbetaling på sygehusene, og jeg er meget glad for det fokus, der er blevet lagt på præcis den del af denne her lovgivning fra socialdemokratisk hånd.

Jeg vil så gerne spørge, om Socialdemokraterne lader muligheden stå åben for, at det her lovforslag kunne danne grundlag for en folkeafstemning, såfremt regeringen vælger at køre alt det her igennem på så smalt et grundlag, som det lader til at de vil køre det igennem på.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Det tør jeg ikke give et bud på her. Jeg ved, hvor mange timer jeg har brugt på bare at prøve at sætte mig ind i det her lovforslag. Jeg vil tro, at det ikke helt egner sig til en folkeafstemning, for når jeg, som har arbejdet med sundhedspolitik i så mange år, har haft svært ved det, så vil jeg tro, at befolkningen har endnu sværere ved det. Men det vil jeg ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg er faktisk lidt glad ved, at der hverken bliver sagt meget klart fra eller til. Selvfølgelig så jeg helst, at der blev sagt meget klart til, men jeg er glad for, at man stadig væk afventer, hvordan tingene udvikler sig, og at man ikke udelukker muligheden på forhånd. For jeg mener, at med bl.a. det lovforslag, der ligger her, er det jo ikke bare et nyt danmarkskort, der bliver tegnet, altså forstået som nye geografiske linjer, som man kan være mere eller mindre glad for, men et spørgsmål om en helt anden type ideologi, man lægger til grund for fremtidens velfærdssamfund, nemlig et samfund, hvor man markedsfører alt, hvad der markedsføres kan. Og det er jo stort set i alle ender og kanter, hvis man vil det.

Derfor synes vi i Enhedslisten, at det her lovforslag, fordi det åbner muligheden for brugerbetaling inden for noget så fundamentalt som sygehusvæsenet, ville være en god anledning til debat og et godt fundament for debatten om, hvilken vej velfærdssamfundet skal trækkes i.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jamen som jeg sagde i min ordførertale, har vi mange betænkeligheder ved det her lovforslag, som vi ønsker at få uddybet og afdækket i udvalget, og forhåbentlig vil vi da også få regeringspartierne og deres støtteparti til at se fornuften i at få lavet nogle ændringsforslag, så det her lovforslag ikke bliver vedtaget i den udformning, som det ligger i på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil gerne spørge fru Lone Møller, hvilke af de her ministerbemyndigelser fru Lone Møller ønsker skal fjernes. For det, jeg har læst mig til, er, at der er måske 8-10 nye, men de omkring 160, der er i denne lov, er jo gamle ministerbemyndigelser, som tidligere socialdemokratiske sundhedsministre har fået gennem årene. Hvilke af disse er det, fru Lone Møller nu ønsker skal fjernes? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål synes jeg er vigtigt, det er omkring psykiatrien, hvor det meget klart fremgår i det høringsnotat, vi alle sammen har fået i Sundhedsudvalget, at med lovforslaget gennemføres der ikke en indskrænkning i de aktiviteter, som i dag varetages af de psykiatriske afdelinger, herunder distriktspsykiatrien, og at der indføres et entydigt ansvar over for socialpsykiatrien hos kommunerne. Så ved jeg ikke, om det skulle give anledning til at sige, at der kommer yderligere gråzoner, men det mener jeg absolut ikke er tilfældet; der kommer færre gråzoner og et klart ansvar i kommunerne med hensyn til socialpsykiatrien.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg har ikke nævnt noget om yderligere gråzoner. Og det er rigtigt, at det fremgår af hørings svaret, at der ikke er lagt op til ændringer, men det ændrer ikke på, at der i dag er store problemer og mange, der falder igennem systemet. Når vi laver så stor en ændring og pålægger så nye og anderledes opgaver, er det vel også rimeligt, at vi så får forbedret det og får afklaret nogle af de ting, hvor der i dag er gråzoner, hvor patienterne falder ned mellem to stole. Det gør det her lovforslag ikke, og det er bare det, jeg gerne vil have præciseret.

Med hensyn til ministerbemyndigelser: Det er jo ikke en nyskabelse, det er også set i socialdemokratiske regeringers tid. Det er en uskik efter min mening, uanset hvilken regering der laver dem. Derfor ønsker jeg, at nogle af de ministerbemyndigelser, som nu også er overført til en ny lovgivning, bliver der kigget på, og måske kan de helt fjernes eller erstattes i nogle lovparagraffer.

Så jeg mener faktisk, vi skal gå bemyndigelserne igennem en for en for at se, hvor mange af dem der kan gøres gennemsigtige, sådan at det er Folketinget og befolkningen, der har et overblik over, hvad det er, vi vedtager her i denne sal.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Hans Andersens sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg fik ikke noget klart svar på, hvilke ministerbemyndigelser fru Lone Møller ønsker vi skal fjerne. Det fremstår jo lidt, som om alle sammen er til det onde og til ulempe for patienterne, men de allerallerfleste af disse ministerbemyndigelser er jo gennemført af tidligere socialdemokratiske regeringer.

Med hensyn til det med gråzonerne og psykiatrien: Er det ikke korrekt, at der nu skal laves obligatoriske sundhedsaftaler mellem kommunerne og regionen, og at man specielt over for de sindslidende skal aftale, hvordan man skal håndtere det her? Så det er da en klar styrkelse af de sindslidendes rettigheder i forhold til i dag.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Nu har vi jo allerede i dag på sundhedsområdet regler om, at der skal laves genoptræningsplaner, inden man bliver udskrevet fra sygehuset. Hvis vi ser på, hvordan det foregår i den virkelige verden, og ikke på papiret, hvor det står, så må man nok konstatere, at der er rigtig mange steder, hvor der desværre ikke bliver lavet genoptræningsplaner. Det er da rigtigt, at der skal laves obligatoriske sundhedsaftaler, bl.a. for de psykiatiske patienter, men der er jo ikke nogen sanktionsmuligheder. Hvor er det, vi skal henvende os? Hvem er det, vi skal have fat i, hvis man ikke opfylder de aftaler, som står på papiret? Derfor vil jeg have en sikkerhed for, at ingen

falder ned mellem to stole, selv om der foreligger et stykke papir.

Med hensyn til hvilke ministerbemyndigelser der skal fjernes, så tror jeg, jeg sagde, at jeg synes, at med så stor en lovændring, så mange gamle love og så mange gamle ministerbemyndigelser ville det være en god ting at gå dem igennem og se: Hvor mange af dem kan vi erstatte enten med en lovtekst eller med nogle ekstra bemærkninger til gældende lovtekst, sådan at vi får ryddet ud i nogle af alle de bemyndigelser?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Fru Lone Møller pointerede, at der ikke er nogen forbedringer for befolkningen i det her lovforslag, der samler de 15 lovgivninger. Noget af det, jeg synes er væsentligt – og det vil jeg godt høre fru Lone Møllers holdning til – er genoptræningen. Mener fru Lone Møller ikke, at borgeren nu får større mulighed for nær bopæl og nær det geografiske område, man er tilknyttet, at få en bedre genoptræning end hidtil?

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg sagde ikke, at der ikke var nogen forbedringer for borgerne. Jeg sagde, at jeg som borger havde svært ved at se på baggrund af lovforslaget, hvordan jeg, når lovforslaget er vedtaget, pludselig har fået et forbedret sundhedsvæsen. Der er mange intentioner i lovforslaget om forbedringer, som Socialdemokraterne bestemt også er enige i, men der er uafklaretheder, som jeg gerne vil have afklaret.

Med hensyn til genoptræningen er jeg ikke i tvivl om, at vi ved fælles hjælp kan få lavet en formulering, sådan at der bliver klare forbedringer og også bliver en ret for borgerne til med en genoptræningsplan at få en bedre behandling. Men det kræver, at vi går ind og laver nogle ændringer i selve formuleringen.

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jeg kunne godt tænke mig, at fru Lone Møller ville løfte sløret for, hvad det er for nogle ændringsforslag, Socialdemokratiet vil komme med. Fru Lone Møller nævnte forskellige ting, man kunne tænke sig at ændre på her i lovgivningen. Kunne vi få det nærmere præciseret?

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg har ikke på nuværende tidspunkt lavet ændringsforslagene. Jeg regner med, at det måske på nogle områder vil være unødvendigt med ændringsforslag, da vi måske kan få nogle præciseringer i udvalget, så det står lysende klart. Det gør det nemlig ikke på en del områder i lovforlaget i dag.

Hvis fru Birthe Skaarup vil vide det helt nøjagtigt, så er det netop garantien for, at vi ikke skal opleve, at der igen bliver fortolkningsmuligheder om, hvem det er, der er ansvarlig, selv om vi har lavet et fint stykke papir og en aftale. Det er det, der vil komme nogle ændringsforslag om, hvis vi ikke får det præciseret i udvalgsarbejdet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Næste ordfører er fru Birthe Skaarup.

Birthe Skaarup (DF):

Den politiske beslutning er taget, den offentlige sektor skal gennemgå den største forandring siden kommunalreformen i 1970, herunder indgå forslag til ny sundhedslov. Fra den formelle synsvinkel kommer sundhedsloven ud over de konsekvensrettelser, der følger af amternes nedlæggelse og overførsel af opgaver til regioner og kommuner, til at indeholde den sammenskrivning, som vi efterhånden har hørt, nemlig af de 15 gældende lovgivninger.

Deraf følger de vigtigste: at fem regioner nu får ansvaret for praksis i sygehussektoren, at grundlaget bliver bredere, og at ressourcerne bliver bedre udnyttet, at man styrker selve planlægningsgrundlaget, at man udnytter fordele ved specialisering, samt at der – hvad der er nok så vigtigt – gives et kvalitetsløft til hele sektoren.

Et andet element i forslaget er, at kommunernes rolle i sundhedsvæsenet bliver styrket, for de vil få ansvaret for forebyggelse og sundhedsfremme, for genoptræning, der ikke er sygehusbaseret, for behandling af alkohol og misbrug og for specialiserede tandlægeplejetilbud til sindslidende.

Centralt bliver også sundhedsmyndighederne styrket, for her skal lands- og landsdelsfunktionerne godkende deres placeringer på de enkelte sygehuse, men man kan også trække godkendelser tilbage, såfremt de krav, der stilles til dem, ikke bliver opfyldt.

Med det her forslag bortfalder kommunalfuldmagten også, og kommunerne kan samar-

bejde med og levere ydelser til andre offentlige myndigheder og private virksomheder. Et andet element i sundhedsloven bliver embedslægeinstitutionerne, der nu bliver en organisatorisk del af sundhedsstyrelsen, ligesom regionerne skal oprette et lønnings- og takstnævn til erstatning for sygesikringens forhandlingsudvalg.

Vi mener i Dansk Folkeparti, og det er også derfor, jeg ridser de her ting op, at det er uhyre vigtigt, at kvalitet og effektivitet bliver styrket, at borgeren mærker en sammenhæng i patientbehandlingsforløbet, at de obligatoriske sundhedsaftaler mellem regioner og kommuner bliver et must, og at regionale koordinationsudvalg i regionerne sørger for dette gennem en regional sundhedsplan.

Det skal sikre en bedre samling af den specialiserede behandling og at hele dette område systematisk bliver fyldt op med kvalitet, effektivitet og it-anvendelse. Der bliver også pligt til at uddanne og forske på højt niveau. Det er ikke glemt, men tydeliggjort i lovens § 195.

Finansieringen af den nye sundhedslovgivning er baseret på et statsligt bloktilskud efter et objektivt fordelingskriterium, en statslig aktivitetspulje og en kommunal medfinansiering af sundhedsydelserne. Der bliver et grundbidrag, og der bliver et aktivitetsafhængigt bidrag.

Kl. 11.05

Vi mener i Dansk Folkeparti, at denne reform peger i den rigtige retning, og at den vil stille patienterne mere i centrum og give et bedre sundhedsvæsen. Det er i hvert tilfælde vores intention, at sygehusvæsenet skal tilbyde borgerne en sundhedsbehandling, der er ens, hvad enten man bor på Skagen eller i Gedser.

Men selvfølgelig bliver det en stor opgave, og det behøver vi da ikke nægte. Det bliver en opgave at skabe en ligestilling mellem sygehuse i regionen og leve op til, at patienterne oplever en sammenhæng i deres sygdomsforløb, ligesom at aftalerne mellem sygehus og kommunerne skal overholdes.

Intentionerne for os og den drivende kraft i dette er, at patienterne skal opleve færre gråzoner, at de skal få en bedre betjening og service fra den offentlige sektor, fordi patienterne vel er ligeglade med, hvem der har ansvaret. De er blot interesserede i, at de ydelser, de skal have, den genoptræning, de skal have, og den service, de skal have, fungerer.

Med reformen vil kommunerne overordnet få større indflydelse på sundhedsområdet. Derfor er det vigtigt, at de nye samarbejdsstrukturer

kommer til at fungere, nemlig de obligatoriske sundhedsaftaler mellem regioner og kommuner, så vi får et endnu bedre sundhedsvæsen og vi kan give de nødvendige og gode tilbud om behandling og pleje til borgerne og ikke mindst til vores ældre.

Her forventer vi os meget af de sundhedscentre, som kan blive lokalt forankrede tilbud med pleje, graviditetskontrol, genoptræning, forebyggelse og efterkontrol. Vi kunne i Dansk Folkeparti udmærket tænke os, at man også her kunne tage en blodprøve, måle et kolesterol- og sukkertal, indlevere en laboratorieprøve eller taget et røntgenfoto eller en scanning. Det kunne være et center for ambulante pleje og genoptræning, hvor også kronisk syge kan hente råd og vejledning til at få et bedre liv, og hvor der er en perlerække af forebyggende og sundhedsfremmende tilbud til borgerne.

Jeg vil gerne pointere, at de ikke skal være erstatning for sygehuse, men udelukkende tilbyde borgerne forskellige sundhedstilbud, sundhedsfremme og forebyggelse, også fordi vi skal styrke den danske folkesundhed – det må være mantraet i årene fremover – og også fordi alt for mange hospitalsindlæggelser skyldes livsstilsrelaterede sygdomme. Herved tror jeg, at vi kan forebygge meget mere, end vi har gjort hidtil.

Vi mener i Dansk Folkeparti, at vi skal tænke sundhed og forebyggelse endnu mere ind på flere områder end hidtil. Vi skal oplyse om, hvor vigtigt det er at leve sundt. Her er det, at opgaverne er så indlysende for de opgaver, kommunerne får, og også for sundhedscentrene.

Ingen forventer, at det skal være de samme tilbud, sundhedscentrene i de enkelte geografiske områder skal tilbyde borgerne. Der vil være forskellige behov, men der skal også være noget væsentligt i indholdet af tilbuddet til borgerne, der på længere sigt kan hindre indlæggelse på et sygehus.

Jeg vil til sidst nævne det samarbejde, som de centrale sundhedsmyndigheder skal bistå med, og som vi i Dansk Folkeparti mener er en vigtig funktion, nemlig videnformidling, overordnede retningslinjer og dokumentation.

Med de ord vil jeg give udtryk for vores støtte til forslaget – et forslag, der grundlæggende, og det er det, der er så vigtigt, har til formål, at regionerne står for den specialiserede genoptræning, at kommunerne får vedligeholdelsesgenoptræningen, at de traditionelle gråzoner for disse opgaver forsvinder, og at patienterne ople-

ver en sammenhæng og en målrettet indsats i patientbehandlingen.

Vi ser frem til den udvalgsbehandling, der kommer nu her, og jeg kan forstå, at der vil blive flere spørgsmål, og det er jo det, vi har udvalgsbehandlingen til. Jeg synes blot, at det indhold, der er i den nye sundhedslov, er et meget vigtigt og et stort og godt grundlag for, at vi får et bedre sundhedsvæsen i Danmark.

Kl. 11.10

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er lige en række bemærkninger. Jeg har noteret følgende: Fru Lone Møller, hr. Frank Aaen, fru Anne Baastrup, fru Charlotte Fischer, hr. Ole Stavad, hr. Morten Østergaard og fru Line Barfod. Det er dem, jeg har på sedlen, og vi starter med fru Lone Møller.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Det er til fru Birthe Skaarups bemærkning i ordførertalen om, at vi nu får et kvalitetsløft til hele sektoren.

Kan jeg få fru Birthe Skaarup til at garantere den danske befolkning, at kvaliteten virkelig bliver øget, ved at vi vedtager denne her lov?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det mener jeg helt klart den gør. Vi får en helt klar deling af, hvor opgaverne ligger. Det, at patienten oplever et patientbehandlingsforløb, der er målrettet den enkelte patient og stiller den enkelte patient i centrum, synes vi i Dansk Folkeparti er så vigtigt.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

I går, da man diskuterede strukturreformen sådan generelt, kom det frem, at det, man i de kommende år vil investere, er højst halvdelen af det, der har været investeret. Hvordan får fru Birthe Skaarup det til at harmonere med et meget stort kvalitetsløft?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Hvis fru Lone Møller tænker på de økonomiske beregninger, der har været fremme, så er det rigtig nok, at der har været tale om ca. 90 mia. kr. Men jeg ved da også, at ca. to tredjedele af det beløb tilfalder sundhedsvæsenet, og jeg tror ikke på, at det overhovedet skal forandres.

Det, der gør, at man kunne tænke sig, at der kunne forandres noget, er, at vi tilbyder borgerne en bedre effektivitet i det behandlingsforløb, de skal have. At de ikke skal vente på de forskellige behandlingsmetoder, et røntgenfoto eller det videre forløb i hele sygehusvæsenet, gør, at vi nedsætter ventetiden, og at vi får mere effektivitet. Vi bestemte indstillet på, at det er noget af det, der også vil ske med det her forslag.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu havde vi før en debat om det problem, der, efter Enhedslistens opfattelse i hvert fald, er, at der ikke i loven klart og tydeligt står, at der er fri og gratis adgang til behandling på sygehus, hvis man har brug for det. Derfor vil jeg gerne som det første spørgsmål spørge fru Birthe Skaarup, om ikke Dansk Folkeparti er enig i, at der bør stå i loven, at der er fri og gratis adgang til behandling f.eks. på sygehusene, når man bliver syg? Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er om, at der i den lov, der blev behandlet i går om regionerne, som har stor betydning for sundhedsområdet, står, at regionerne skal vedtage en plan bl.a. omhandlende, hvad man vil have udliciteret og privatiseret. Er det Dansk Folkepartis linje for udvikling af sundhedsvæsenet i Danmark, at der skal være mere privatisering og mere udlicitering?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Med hensyn til det første havde jeg jo også lejlighed til at diskutere det med hr. Frank Aaen i valgkampen. Det med adgangen til sundhedsvæsenet blev jo pludselig et valgkampstema, og vi ser ikke, at det er noget problem. Der er jo redegjort for, hvorfor det står der, for der er nogle områder, hvor der er noget betaling til sundhedsvæsenet. Det ved hr. Frank Aaen også udmærket. Det kan være fysioterapi, det kan være noget medicin, og det kan være kiropraktorbehandling.

Men vi ændrer ikke på, at vi vil have, at der ikke skal være yderligere incitamenter til at gå ind og stille forslag om, at der skal være penge mellem patient og sundhedssektoren.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det svar skal jeg da takke meget for: at Dansk Folkeparti åbenbart går ind for mere brugerbeta-

ling i sundhedsvæsenet, og at det er vigtigt for Dansk Folkeparti, at loven er sådan, at der kan komme mere brugerbetaling. Tak for det. Det er selvfølgelig et lidt overraskende synspunkt, men sådan forstod jeg svaret. Ellers må ordføren jo vende tilbage.

Jeg stillede et andet spørgsmål, nemlig om det også er sådan, at Dansk Folkeparti synes, det er en god idé med mere privatisering og udlicitering inden for sundhedssektoren.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jeg synes, det er dårligt at fordreje ordene på den måde. Hr. Frank Aaen ved udmærket, hvad det handler om. Hr. Frank Aaen kan gå ind i de forskellige kapitler i den her lovgivning og se, at vi har vederlagsfri adgang til sygehussektoren. Og jeg synes, det er helt hen i vejret, at man bringer det op her i dag endnu en gang. Jeg troede, netop det punkt var manet i jorden i den valgkamp, vi netop har haft. Yderligere har vi fra Sundhedsministeriet netop det notat, der fortæller lidt om, hvad det her handler om.

Kl. 11.15

Med hensyn til udlicitering: Dansk Folkeparti ønsker ikke yderligere udlicitering i sundhedssektoren. Vi ønsker heller ikke mere brugerbetaling. Hr. Frank Aaen ved det godt. Det er retorik.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu har der jo i de sidste par år været en hel del diskussion om de små sygehuse. Jeg husker det, som om Dansk Folkeparti gik meget aktivt ind i det, i hvert fald fik man på de små sygehuse – ikke så meget herinde i Folketinget – klart opfattelsen af, at Dansk Folkeparti var imod nedlæggelsen af de små sygehuse.

Og nu kan vi jo så se med de her regioner, der kommer, at man allerede i Region Syd på embedsmandsniveau er gået i gang med at pege ud, hvad det er for nogle små sygehuse, der skal nedlægges.

Så vil jeg godt have Dansk Folkepartis opfattelse i dag. Hvad er Dansk Folkepartis opfattelse af de små sygehuse? Vil vi se endnu et forsøg på at kapre stemmer i beskrivelsen af, at Dansk Folkeparti går imod nedlæggelsen af de små sygehuse, eller støtter Dansk Folkeparti regeringens ønske om at få fjernet de små sygehuse?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Den her lovgivning handler ikke om de små sygehuse. Den handler om en sundhed.

Når jeg så skal svare på det, fru Anne Bastrup spørger om, vil jeg sige, at vi er af nøjagtig samme opfattelse som hidtil, nemlig at de små sygehuse ikke skal nedlægges. Vi anser dem som et vigtigt element for borgeren i samfundet.

Det, jeg også godt vil sige med hensyn til det her spørgsmål, er, at vi også ønsker den specialiserede behandling samlet, sådan at når fru Anne Bastrup og jeg skal behandles for en alvorlig sygdom, så er der en landsdelsfunktion, hvor den alvorlige sygdom kan behandles med kvalitet, så vi begge to kan overleve.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg sætter også pris på at overleve!

Men jeg vil spørge konkret: Hvad er det så, Dansk Folkeparti vil gøre med det her finansieringsgrundlag, finansieringen af regionerne? Hvordan vil Dansk Folkeparti så sikre, at der rent faktisk er penge til at bevare de små sygehuse?

Hele lovkomplekset lægger jo op til centralisering, hele lovkomplekset lægger jo – i økonomisprog formentlig – op til, at man skal skrælle alt overflødig fedt væk fra sundhedsvæsenet, således at man går målrettet efter større centre. Hvordan vil Dansk Folkeparti forhindre, at det kommer til at ske, når man støtter hele den her centraliserede regionsmodel?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det vil vi gøre ved, at vi, som jeg sagde før, ikke planlægger at nedlægge de små sygehuse. Det, vi ønsker, er, at de små sygehuse skal bestå. Om vi absolut skal have en skadestue på hvert enkelt sygehus, ved jeg ikke, men jeg kan da udmærket forestille mig, at vi har nogle specialer på nogle mindre sygehuse.

Vi har jo allerede set, at det fungerer; tænk på Give, tænk på Brædstrup, tænk på Hørsholm. Her foregår det jo udmærket til borgernes fulde tilfredshed. Men det er ikke indeholdt i denne her lovgivning, at det er det, vi skal tage stilling til.

Jeg er udmærket klar over, at man her fra centralt hold kan gå ind og se på landsdelsfunktionerne, men det er jo til fordel for den enkelte pa-

tient – hvilket jeg omtalte før – at når man lider af en alvorlig sygdom, får man den effektive behandling og den kvalitet i behandlingen, som er så nødvendig.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Fru Birthe Skaarup talte om sundhedscentre og understregede, at de ikke skulle være en erstatning for behandling på sygehuse. Det kan jeg godt være enig i, men så er fru Birthe Skaarup vel også enig i, at der er tale om en udvidelse af behandlingen og af tilbud til f.eks. kronikere eller ældre patienter?

Hvis det er tilfældet, kan man jo godt undre sig over, hvordan hele den her reform kan lægges an på udgiftsneutralitet – at der ikke skal være en eneste ekstra krone i det hele – hvis man faktisk ønsker at udvide behandlingen i det her land. Så jeg vil godt høre fru Birthe Skaarup, hvordan det hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det er jo sådan, at pengene følger opgaven. Og vi ved jo udmærket, at med denne her lovgivning er det sådan, at kommunerne bliver et stort element i vores sundhedsvæsen. Jeg forestiller mig, som jeg også sagde i talen, at de her sundhedscentre, som jeg er helt overbevist om vil skyde op i det ganske land, kan få nogle opgaver, f.eks. de kronisk syge, som fru Charlotte Fischer omtaler, og give dem nogle elementære råd: Hvordan forhindrer jeg, at jeg skal indlægges på et sygehus, fordi jeg har en kronisk sygdom?

Kl. 11.20

Det kan være KOL-patienter. Vi ved, at der er rigtig mange, der har lungesygdomme, rygerlunger, og her kan man gå ind og få nogle sundhedsfremmende tilbud, så man netop undgår at blive indlagt på et sygehus.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Ja, det kunne meget vel være sådan. Man kan sige, at nu er der jo ikke megen erfaring, der tyder på, at fordi man udvider forebyggelsen og de tilbud, hvor gode de end er, fører det til mindre behandling. Jeg kunne spørge: Er det et succes-kriterium i sig selv, at der kommer færre sengepladser over de næste år eller færre sygehusbehandlinger pr. borger de næste år? Tror fru Birthe Skaarup, at det kommer til at ske, og er det

et selvstændigt mål i det her, at det kommer til at ske?

Jeg har meget svært ved at tro på, at resultatet bliver, at der kommer færre behandlinger på sygehusene, og jeg er heller ikke sikker på, at det er en god idé, for noget af risikoen i det her er jo også, at resultatet for ældre patienter bl.a. er, at de eventuelt får en ringere behandling på et sundhedscenter, end de ellers ville være tilbudt på et sygehus.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det er ikke Dansk Folkepartis intention, at der er nogen i det her land, der skal have en ringere behandling med indførelsen af denne her sundhedslov. Det er sådan, at når man kommer på sygehuset, hvad enten man er ung eller gammel, så skal man færdigbehandles her, og man skal have den sygehusbaserede genoptræning.

Men vi er jo utrolig mange i det her land, der ikke bryder os om at ligge på sygehuset, og derfor handler det om at komme hjem i det nærområde, hvor man bor, eller i eget hjem og så få den genoptræning, det er muligt at give i kommunalt regi, på de her sundhedscentre.

Jeg forestiller mig ikke, at vi på nogen måde skal nedlægge sengepladser på baggrund af denne her reform, men det kan da godt være, at der nogle steder i det her land er for mange sengepladser. Jeg har i hvert fald ladet mig fortælle, at det skulle der være her i hovedstaden.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg forsøgte at få et svar fra Venstres ordfører om genoptræning, det synes jeg ikke rigtig lykkedes, og derfor vil jeg godt tage det op med fru Birthe Skaarup og Dansk Folkeparti. For med hensyn til den aftale, som regeringen har indgået med Dansk Folkeparti, undrer jeg mig over, at lige nøjagtig den del om genoptræningen, som er så vigtig, så afgørende for patienterne, nemlig retten til at få den genoptræning, som ligger i den genoptræningsplan, som udarbejdes på et lægeligt grundlag, er faldet ud af lovforslaget.

Jeg ved godt, at man har besluttet at lave noget udvalgsarbejde og sådan noget, men hvorfor er det sket? Hvorfor er den del faldet ud, der skulle give patienterne en sikkerhed for, at når de bliver udskrevet og har behov for genoptræning, så er dette også en del af den behandling, som samfundet tilbyder, og som er afgørende for, at de pågældende kan komme videre og i

nogle sammenhænge komme tilbage på arbejdsmarkedet og i andre sammenhænge komme tilbage til en normal tilværelse?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jeg regner med, at det, hr. Ole Stavad henviser til, er, at man fra ministeriets side har sagt, at man vil nedsætte en arbejdsgruppe i forbindelse med det her. Men jeg kan ikke forstå, at der er sådan nogle uklarheder, som hr. Ole Stavad nævner her. Det synes jeg ikke der er, for det er jo sådan, at når en patient er indlagt på sygehuset og får den sygehusbaserede genoptræning, så laver man den sundhedsplan, den genoptræningsplan, der skal følge patienten ud i kommunen, og kommunen skal sørge for, at patienten får den genoptræning.

For mig at se må der da være stor mening i, at kommunen sørger for at få patienten genoptrænet, så man kan passe sit arbejde, så man ikke skal have sygedagpenge, så den unge kan komme i gang med en uddannelse, så den ældre kan blive mobil igen og måske ikke have brug for hjemmehjælp.

Jeg tror, at kommunerne virkelig ser det her som en stor opgave, og de kommuner, jeg har talt med, er meget, meget interesserede i denne her opgave, fordi det er en ny opgave, og alle nye opgaver vil man prøve på at løse på bedste måde.

Kl. 11.25

For Dansk Folkeparti handler det her altså om, at vi får opgaven løst, og vi vil naturligvis følge det her område meget, meget nøje.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

De gode intentioner, som fru Birthe Skaarup nævner, er vi jo enige i, men ikke desto mindre synes jeg, det er tankevækkende, at hvis man tager teksten i aftalen, så hedder det, at der på sygehuset fortsat skal udarbejdes genoptræningsplaner, der skal fastlægge, hvilken genoptræning den enkelte patient har ret til, men lige nøjagtig den del, den passus med det, patienten har ret til, er – hvis fru Birthe Skaarup tager lovforslaget og læser bemærkningerne på side 85 – faldet ud af lovforslaget.

Derfor er det, jeg spørger: Hvorfor er den det? Og hvis det er sådan, at det ikke er noget, der er sket i overensstemmelse med og efter aftale med Dansk Folkeparti, som jo er aftalepartner her, vil Dansk Folkeparti så være med til at

få rettet op på den skævhed? For hvis det forholder sig sådan ude i kommunerne, som fru Birthe Skaarup siger, så er det jo sådan set bare, at patienten får rettigheden der, hvor der måtte være noget, der så ikke fungerer. Det er altså ikke noget, som på nogen måde er noget andet end det, som vi alle sammen synes bør ske.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Der er en ret og en pligt til, at man skal udarbejde de her sundhedsaftaler, udarbejde de her genoptræningsplaner, og det er kommunens vigtigste formål at gøre det over for borgeren. Jeg kan ikke sige, om der er faldet noget som helst ud, men det må sundhedsministeren svare på. Jeg har ikke opdaget, at der er faldet noget ud. Men hvis der mangler nogle præciseringer, kan Socialdemokratiet jo komme med dem i vores udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Fru Birthe Skaarup sagde tidligere, at pengene følger opgaven, men det er jo sådan set ikke rigtigt her, for her følger pengene jo menneskerne, idet det bliver en takstfinansiering. Regionerne løser opgaven, men pengene kommer fra staten og fra kommunerne. Så at sige, at pengene følger opgaven, er jo sådan set ikke helt rigtigt i denne her sammenhæng.

Der er det så, at der er en variabel faktor i det her. Fru Birthe Skaarup har jo selv erfaring fra et amtsråd og ved, at det indimellem kan være hårdt at levere alt det, der skal til i sundhedsvæsenet, alt det, man har lyst til at levere, under de givne økonomiske forudsætninger. Og er det så ikke korrekt, at der i den takstfinansiering, der ligger her, er en af de få muligheder, som et regionsråd har for at øge muligheden for at yde en bedre service, og at det f.eks. er ved at tage flere indlæggelser, flere stationære behandlinger frem for ambulante, fordi det altså giver flere indtægter fra kommunerne?

Derfor må jeg også spørge: Er det Dansk Folkepartis intention, at den her reform skal give et dyrere sundhedsvæsen?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Nej, det er ikke meningen, at den skal give et dyrere sundhedsvæsen. Det er meningen, at den skal give et bedre sundhedsvæsen, en bedre kvalitet til den enkelte borger.

Når jeg siger, at pengene skal følge opgaven, vil jeg også godt sige, at det da er en opgave, at vi giver patienterne den rette behandling via de grundlæggende håndtag, der er med hensyn til finansiering.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jo, men så forstår jeg det bare ikke. I valgkampen hørte vi, at regeringen ville sætte yderligere 2 mia. kr. af til sundhedsområdet over de næste år, og det er jeg sikker på at man vil kunne finde ud af sammen med Dansk Folkeparti, som normalt også gerne vil prioritere sundhedsområdet, men den generelle vækst, der er på området, er en 2-3-pct.s-realvækst, mens den vækst, som ligger i almindelige budgetter, er på omkring 0,5 pct.

Så må jeg spørge: Hvis ikke det er meningen, at regionerne længere kan forholde sig til borgerne og udskrive skat og finansiere det, og hvis fru Birthe Skaarup er helt sikker på, at de ikke vil bruge incitamenterne, som entydigt taler for at tage dyre behandlinger og tage mere krævede behandlinger, som giver større indtægter, må det jo blive sådan, at den udvikling, der er i sundhedsvæsenet økonomisk set, skal bremses med den forventeligt ringere service, som borgerne vil opleve som følge af det?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Man kan altid stille nogle skræmmebilleder op, og det tror jeg hr. Morten Østergaard gør her.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi i Dansk Folkeparti mener, at sygehusvæsenet på nogle områder skal tilføres flere ressourcer. Vi kan bare gå tilbage til åbningsdebatten, da vi havde debatten om kræftplan II, som skal blive en bedre kræftplan end kræftplan I, hvor vi i Dansk Folkeparti vil have tilført flere ressourcer. Men det har jo ikke noget med sundhedsloven her og takstfinansieringen at gøre.

Kl. 11.30

Det er da klart, at vi hele tiden skal forbedre vores sundhedsvæsen, så patienten får en ordentlig behandling, der kan sammenlignes med, hvad man giver i andre lande. Her mener vi i Dansk Folkeparti, at vi eksempelvis på kræftområdet halter bagefter.

En anden ting er også, at vi jo sagtens kan gå ind på at effektivisere hele forretningsgangen i vores sundhedsvæsen. Det har vist sig, at man gør det anderledes andre steder, og derfor har vi

jo netop skelet lidt til, hvad man gør i Holland, hvor man har et bedre flow igennem systemet, selvfølgelig for at spare penge, men også for at patienterne kan opleve, at de kommer hurtigere igennem et behandlingsforløb, og det er det, der er så vigtigt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne vende tilbage til det, hr. Frank Aaen spurgte om tidligere, nemlig hvor det er, man forestiller sig fra Dansk Folkepartis side, at der kan ske udbud, udlicitering, privatisering. Jeg har forstået, at Dansk Folkeparti støtter det lovforslag, som vi behandlede i går, hvor der direkte står, at regionsrådene skal lægge en plan for, hvad de forestiller sig af udbud. Derfor vil jeg gerne høre: Hvor er det, man forestiller sig fra Dansk Folkepartis side, at der kan ske udbud på sundhedsområdet?

Mit andet spørgsmål er om de små sygehuse, for jeg kan forstå, at fru Birthe Skaarup og Dansk Folkeparti ikke ønsker, at der skal lukkes sygehuse. Hvad vil Dansk Folkeparti gøre for at forhindre det? I den reform, man har skruet sammen her, har man indrettet sig, så man kun kan gribe ind, hvis der bruges flere penge i regionerne, men ikke hvis de i regionerne f.eks. vælger at lukke de små sygehuse. Det mener man åbenbart ikke i Dansk Folkeparti at der skal kunne gribes ind over for.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Med hensyn til udlicitering, som fru Line Barfod nævner, er det overhovedet ikke vores hensigt at udlicitere nogen af de sygehusopgaver, der er relateret til patientbehandlingen. Der, hvor vi kan gå ind og se på det, er jo, som man allerede gør utrolig mange steder, omkring rengøring, vask, køkkenfunktioner og den slags. Det er det, vi taler om, når vi taler udlicitering i Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Betyder det, at Dansk Folkeparti, hvis det kunne samle flertal, gerne ville være med til at sikre, at vi får et forbud mod, at der kan ske udbud, udlicitering af f.eks. røntgenundersøgelser og andre former for undersøgelser eller behandlinger i sygehusvæsenet? Det er mit ene spørgsmål.

Mit andet spørgsmål er om at lukke små sygehuse. Der forstod jeg simpelt hen ikke, hvor

det er, Dansk Folkeparti mener, at man kan gøre noget for at forebygge, at de her sygehuse bliver lukket, for det eneste, man har sat ind, er, at man forestiller sig, at politikerne ude i regionerne kan være det, man åbenbart opfatter som uansvarlige, i forhold til at bruge for mange penge, f.eks. ved at bevare sygehuse, som vi jo tidligere har oplevet at Vestsjællands Amt gjorde.

Da Vestsjællands Amt valgte at prioritere at beholde et sygehuse, var Dansk Folkeparti jo med til at straffe dem. Vil Dansk Folkeparti være med til at gribe ind over for politikere, der vælger at bruge penge på at bevare de små sygehuse i de fremtidige regioner?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Nu nævner fru Line Barfod eksakt røntgenbehandling. Altså, det er jo sådan, at vi allerede bruger speciallægerne. Via det frie sygehusvalg benytter vi os af, at der er nogle speciallæger, der har et godt røntgenudstyr, der har nogle gode MR-scannere, som kan hjælpe en patient igennem et behandlingsforløb meget hurtigere. Jeg ved også, at man eksempelvis på Aabenraa Sygehus har et privat firma inde, som man netop bruger til scanning. Det kan skabe det incitament i det danske sygehusvæsen, at vi får et bedre behandlingsforløb for patienterne.

Med hensyn til lukning af små sygehuse er det ikke en del af det her lovforslag, og fru Line Barfod kender vores politik på det her område, nemlig at vi vil sørge for, at der ikke nedlægges mindre sygehuse. At man sammenlægger nogle afdelinger, hvor der alligevel står nogle tomme sengepladser, for at få en bedre effektivitet, er noget helt andet.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Altså, jeg synes, der er nogen modstrid her, nu bliver jeg noget forvirret.

Først siger fru Birthe Skaarup, at Dansk Folkeparti sådan set ikke synes, at det, der er tæt på patienterne, skal udliciteres eller privatiseres. Umiddelbart efterfølgende er det alligevel en god idé med de her speciallæger, og Dansk Folkeparti har jo også været medvirkende til, at de private sygehuse kom med ind og blev en større del af sygehusvæsenet i Danmark.

Kl. 11.35

Altså, kan vi få sådan en klar melding på, om Dansk Folkeparti synes, det er en god idé, at private kan tjene penge på folks sygdom, eller om

Dansk Folkeparti ikke synes, det er en god idé, at private kan tjene penge på folks sygdom?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Hvis fru Pernille Rosenkrantz-Theil havde fulgt lidt med i den danske lovgivning, ville hun vide, at det jo er sådan, at man har en 2-måneders-ventetidsgaranti her i landet, og hvis det offentlige ikke kan opfylde det mål, så har man ret til at bruge det private sygehusvæsen.

Det mener vi stadig væk i Dansk Folkeparti er en rigtig god idé.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg kunne forstå, at Dansk Folkeparti var imod, det var i hvert fald, hvad fru Birthe Skaarup sagde før, at man skulle udllicitere eller privatisere ting, der var tæt på patienterne.

Alt andet lige må man sige, at den løsning, man har skabt på problemerne i sygehusvæsenet ved at tillade folk private løsninger efter 2 måneder, er vel ting, der er tæt på patienterne, i stedet for at man foretager den investering, der skal til for at sørge for, at det offentlige kan give alle patienter en ordentlig behandling.

På den måde ville man jo slippe for hele tiden at skulle lægge sådan en ekstra pris oveni, for det, der er kendetegnet ved privat virksomhed i forhold til offentlig virksomhed, er jo, at der skal være et overskud. Det er jo ikke sådan et eller andet filantropisk foretagende, hvor de gør det af deres gode hjerte. Nej, det er faktisk meningen, at det skal give et overskud, og dermed er det altså dyrere løsninger.

Derfor synes jeg, det er lidt interessant at vide, om Dansk Folkeparti gerne vil være med til, at man åbner – og det lader det jo til, for Dansk Folkeparti melder ud, at de stemmer for dette lovforslag – for flere private løsninger. Jeg synes stadig væk ikke, at jeg kan få fru Birthe Skaarup til at komme med sådan en klar melding på, om Dansk Folkeparti vil den ene eller den anden vej.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Hvis fru Pernille Rosenkrantz-Theil havde hørt lidt efter, så kunne det være, der var lidt mere klarhed. Det, vi har sagt, er, at vi er indstillet på, at den ventetidsgaranti, vi har her i landet for patienter, skal overholdes. Hvis man ikke kan det i det offentlige, men det kan være man bliver

bedre til det efterhånden, så skal man bruge private klinikker, private hospitaler, og patienter har mulighed for at komme til udlandet.

Det er det, vi har bestemt herinde, og det har Dansk Folkeparti sluttet op om. For os handler det om, at patienten får den bedste og den hurtigste behandling.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Nu er vi jo alle bekendt med, at træk på sygehuseydelse er meget afhængigt af, hvilken situation man er i, og man kan tilsvarende se på befolkningssammensætningen. Vi ved, at jo ældre, jo mere træk er der. Vi ved, hvordan unge mennesker trækker, vi ved, hvordan socialt dårligt stillede også har et andet forbrug af sundhedsydelse end sammenlignelige grupper i øvrigt.

Hele den her finansieringsmodel, man nu stiller på benene her, betyder, at kommunerne skal ind og betale for en lang række af disse ydelser, hvor amtsskatten jo tidligere var en udlignende faktor. Uanset hvordan befolkningssammensætningen i kommunen var, så var det amtsskatten, der betalte sundhedsydelse, hvad enten det var hos praktiserende læger eller på sygehuse.

Mit spørgsmål går på: Hvordan ser Dansk Folkeparti på, at der er en meget forskellig befolkningsmæssig sammensætning i kommunerne? Der kan være kommuner med mange socialt dårligt stillede, der kan være overvægt af ældre osv., og det vil sige, at de kommuner kan risikere at få betydelig større udgifter end andre kommuner og dermed også skatteforhøjelser over kommuneskatten.

Hvordan stiller man sig til den problemstilling? Vil man kompensere de kommuner?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Nu er det jo sådan, at vi får et statsligt bloktilskud. Det er alle klar over. Det er fordelt efter et objektivi kriterium, og det går jo netop ud på at se, hvor mange ældre der er i netop den region. Det er det, det handler om.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Ja, i den region, men i de enkelte kommuner? Tag f.eks. i Københavns omegn Vallensbæk Kommune, der er en velfungerende kommune, og Ishøj Kommune, nabokommunen, som har mange socialt dårligt stillede, mange indvandre-re osv. De to kommuner vil have et vidt forskel-

ligt træk på sygehusvæsenet, og Ishøj vil garanteret komme til at betale relativt meget mere end Vallensbæk Kommune.

Der er mit gode spørgsmål: Hvordan vil Dansk Folkeparti stille sig til den problemstilling? Skal de have skatteforhøjelser i Ishøj og skattenedsættelse i Vallensbæk på grund af den økonomi, kommunerne får med det her? Vil man i givet fald være med til, at man til afklaring af disse ting fik nogle eksempler på bordet, der viste, hvordan de her nye finansieringsformer vil virke over for et par udvalgte kommuner?

Kl. 11.40

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det, der ligger fast nu, er altså, at den kommunale finansiering betaler et grundbeløb pr. indbygger til sundhedsvæsenet og et aktivitetsafhængigt bidrag.

Det kan da godt være, at der i en kommune er flere borgere, der vil trække på det her. Men jeg synes, at hvis der er et reelt problem og en pointe i det, som hr. Per Kaalund fremsætter, skal vi have det vendt under udvalgsbehandlingen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så bliver det fru Karen J. Klint for at stille spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil vælge at fortsætte i forlængelse af det, som hr. Per Kaalund tager op, nemlig økonomien.

Fru Birthe Skaarup kaldte det for lidt siden statens bloktilskud på sundhedsområdet. I går fik vi jo sådan set afklaret, at det hedder en sundhedsskat, og i og med det hedder en sundhedsskat, så er den også båndlagt af skattestoppet. Det vil sige, at det, som fru Birthe Skaarup kalder et bloktilskud, er et bundet bidrag, når det bliver omfattet af skattestoppet. Mit spørgsmål går på, om vi så har set den sidste Løkkepose.

Løkkeposen har jo tidligere været givet fra statens side, fordi der var nogle problemer, som man ikke syntes amterne løste godt nok. Hvis der nu bliver et økonomisk underskud, f.eks. i et område, hvor det godt kan være, borgersammensætningen er for skæv og man trækker rigeligt på sundhedsvæsenet og derfor ikke har råd til det hele, så hænger tilskuddene ikke sam-

men, har man så med model sundhedsskat også afskaffet Løkkeposen?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jamen den finansielle del til regionerne kommer jo via en sundhedsskat, et bloktilskud, eller hvad vi skal kalde det. Men det er jo også igen fordelt efter et objektivt fordelingskriterium.

Derudover bliver der den statslige aktivitetspulje, og det, jeg ved om det, er, at den højst vil blive på 5 pct.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Problemet er jo netop, at man låser økonomitildelingen, men befolkningen er jo i vækst, og befolkningens sundhedstilstand kan også være forskellig.

Jeg tror ikke, at vi kommer det nærmere, men jeg tror, det er vigtigt at få afklaret under udvalgsarbejdet, om der er en disharmoni i det.

Jeg har lyttet mig til, at fru Birthe Skaarup ligesom alle os andre gerne vil alt det gode på sundhedsområdet, og jeg beklikker ikke Dansk Folkepartis intentioner på sundhedsområdet.

Så mit spørgsmål går nu i en lidt anden retning end økonomien: Er det godt eller skidt for hele lovforslag nr. L 74, at de nye regioner ikke må lave sig et politisk sundhedsudvalg?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

At de ikke må lave et politisk sundhedsudvalg? Jamen regionerne er jo sådan set blevet til, fordi vi skulle have et bedre sundhedsvæsen. Det var det grundlæggende i det her. Nu får vi et regionsråd med en regionsformand. Om de i hvert område i denne her region nedsætter nogle udvalg? Det tror jeg da nok, hvis det er det, fru Karen J. Klint mener. Men vi er jo også nede i nogle detaljspørgsmål.

Nu har vi lige fået lagt de her kommune-grænser, de ligger helt fast nu. Nu behandler vi et sundhedslovforslag. Vi ved også, at vi får fem regioner med hver 41 rådsmedlemmer, og hvor der bliver en formand. Lad os nu lige komme ned i detaljerne her.

Igen er det jo et helt nyt kompleks, vi her i Folketinget skal til at tage stilling til. Det er 35 år siden, vi har haft noget lignende, alt bliver jo ikke lige i detaljer lagt til grund for det fra dag et. Det er jo det, vi skal have en udvalgsbehand-

ling til, det er det, vi har den politiske behandling til.

Lad os nu få det klarlagt, hvis der er flere uklarheder fra Socialdemokratiets side. Det er jo som sagt det, vi har den videre politiske behandling til.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den sidste spørger, jeg har, er fru Karen Hækkerup. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Jeg vil gerne tillade mig at vende tilbage til det, fru Birthe Skaarup sagde lige før, nemlig at det var kommet fru Birthe Skaarup for øre, at der er for mange sengepladser i hovedstaden.

Kl. 11.45

Der vil jeg så spørge, om fru Birthe Skaarup, der er medlem af Dansk Folkeparti, som er støtteparti for regeringen, kan svare på, om det var årsagen, altså antagelsen om de for mange sengepladser i hovedstaden; var det derfor, indenrigs- og sundhedsministeren forsøgte at forhale og bremse og stoppe den nødvendige istandsættelse og renovering af amtssygehuset i Gentofte, der ligger i Københavns Amt, eller er det et andet sygehus i hovedstadsområdet, som Dansk Folkeparti og regeringen mener skal lukkes? Hvor skal der fjernes sengepladser? Er det et H:S-hospital, er det Frederiksberg Hospital, eller er det Amager Hospital? Hvad er det lige præcis, Dansk Folkeparti mener, når de siger, at der er for mange sengepladser i hovedstaden?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det vil jeg slet ikke tage stilling til her. Det er noget, der bliver drøftet. Nu skal vi jo have denne her sammenlægning, og det er da klart, at der ikke kan stå 400-500 sengepladser, eller hvor mange det er, der er ledige, som ikke bliver brugt nogen steder. Det er bare her, hvor jeg ser at der kan ske en sammenlægning.

Med hensyn til at nedlægge nogle hospitaler: Jamen det er jo også sådan – nu nævner fru Karen Hækkerup eksplicit sygehuset i Gentofte, som skal renoveres, og der er jo sådan set givet grønt lys for det – at der er mange amter, der har været på vej med nogle planlægningsopgaver. Jeg kan da bare tage Århus Amt, som jo nu planlægger at lave en stor sygehuslandsby i Skejby, hvor man måske vil nedlægge amtssygehuset og Århus Kommunehospital.

Det er jo klart, at når vi står i det her vade-
sted, som vi gør, og skal lave de her regioner, så kan man jo ikke pludselig begynde at lave den slags store anlægsinvesteringer. Det hører ingen steder hjemme. At man laver noget planlægning på området, at man har nogle visioner på området, er i orden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi siger tak til fru Birthe Skaarup og beder fru Helle Sjelle komme på talerstolen som ordfører.

Helle Sjelle (KF):

Sundhed er et af kerneområderne for Det Konservative Folkeparti. Vi har en vision om, at det danske sundhedsvæsen skal være blandt de bedste i verden. For os er det vigtigt, at vi har et førsteklases sundhedsvæsen, der er kendetegnet ved kvalitet og tryghed for alle mennesker i landet, uanset hvor de bor. Vi ønsker fleksible løsninger og et sundhedsvæsen, der favner bredt.

Sundhedsvæsenet skal levere en høj kvalitet, hvad enten det drejer sig om forebyggelse eller behandling. Der skal være fri og lige adgang for alle borgere, og sundhedsvæsenet skal naturligvis være præget af nærhed og omsorg, men også af hurtighed og effektivitet. Kort sagt, vi skal garantere en hurtig behandling af høj kvalitet. Vi skal simpelt hen have et sundhedsvæsen, der er blandt de bedste.

Med gennemførelsen af den nye kommunalreform står vi over for nogle grundlæggende forandringer i den kommunale og amtslige struktur. Tiden forud for reformen har været præget af mange diskussioner, både for og imod, og mange har været optaget af, hvordan strukturreformen i sidste ende nu ville falde på plads.

Når man gennemfører en reform af den størrelse, må vi derfor heller ikke glemme, at det er menneskers dagligdag, vi ændrer på, og det får især betydning for de beslutninger, der træffes på sundhedsområdet. Sundhed og behandling har utrolig stor betydning for det enkelte menneske, og det er vigtigt at sikre, at enhver kan være tryk ved de ændringer, der foretages på grund af reformen.

I Det Konservative Folkeparti er vi af den opfattelse, at der med det her forslag til en ny sundhedslov, hvor man jo laver en mere sammenhængende og overskuelig lovgivning på området, er lagt et godt og solidt grundlag for at sikre det enkelte menneskes tryghed og tillid.

Der er taget udgangspunkt i det enkelte menneskes behov, da lovforslaget blev udformet, og det er vi ret glade for.

Det er vores pligt at sikre, at det enkelte menneskes forhold til sundhedsvæsenet er præget af tryghed og sammenhæng. Står man i en situation, hvor man har brug for behandling, hvad enten det er på grund af akut sygdom eller et led i en længere proces, er det vigtigste for den enkelte, at de behov, vedkommende har, kan imødekommes uden for mange – eller slet ingen – bureaukratiske forhindringer. Det er efter vores opfattelse det enkelte menneskes behov, der danner udgangspunktet for forslaget, og det vil betyde større tryghed, når den enkelte har brug for sundhedsvæsenet.

For os er det derfor klart, at lovgivningen skal sikre de bedst mulige overordnede rammer for sammenhæng i patientforløbet, således at den enkelte patient får netop den ydelse, der er behov for på det givne tidspunkt, uanset hvilken myndighed der har det egentlige ansvar. Det giver et godt grundlag for en effektiv og tryk behandling.

Med hensyn til oprettelsen af de fem regioner og sammenlægningen af en række kommuner mener vi, at det vil medføre flere fordele for den enkelte borger. Først og fremmest vil muligheden for at samle behandlingerne og udnytte fordelene ved specialisering betyde, at man kan tilbyde borgerne den bedste behandling. Det giver samtidig en høj grad af tryghed hos den enkelte, når man ved, at man bliver behandlet af rutinede specialister.

Kl. 11.50

Samlingen af behandlingerne og specialiseringen inden for bestemte områder vil ligeledes efter vores opfattelse give et mærkbart kvalitetsløft i sundhedsvæsenet. Derudover lægger lovforslaget op til, at kommunerne får hovedansvaret for den forebyggende og sundhedsfremmende indsats. Vi ser det som en fordel, fordi kommunerne er tættere på den enkelte borger og har stor erfaring med at fremme sundheden inden for nærmiljøet.

At give kommunerne hovedansvaret for forebyggelse og sundhedsfremme vil styrke forbindelsen mellem den enkelte og sundhedsvæsenet, og det vil sikre en mere personlig, stabil og nærværende kontakt til gavn for alle.

Vi mener desuden, at forslaget udgør et godt fundament for samarbejdet mellem regioner og kommuner, først og fremmest fordi samarbejdet gøres lovpligtigt, men også fordi forpligtelsen til

kvalitetsudvikling gøres eksplicit. Det vil forhåbentlig betyde, at både ansatte i sundhedsvæsenet og den enkelte borger vil opleve et mere sammenhængende sundhedsområde, hvor de administrative grænser bliver udvisket.

Ligeledes er det efter vores opfattelse positivt, at lovforslaget lægger op til en styrkelse af borgernes frie valgmuligheder. Det er vigtigt, at den enkeltes ønsker imødekommes i så stor udstrækning som muligt, og at systemet er indrettet så fleksibelt som muligt. Det mener vi også at lovforslaget lægger op til, og det er vi glade for.

Alt i alt er vi således meget positive over for den udformning, som forslaget har fået. Vi mener, det er et godt grundlag for at sikre en høj kvalitet, tryghed, effektivitet og faglig udvikling inden for sundhedsområdet, hvor det enkelte menneske er i centrum, og vi støtter derfor forslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg bed mærke i, at fru Helle Sjelle startede sit indlæg med at sige, at De Konservative går ind for fri og lige adgang. Derfor vil jeg gerne høre, om De Konservative vil støtte, at det også kommer til at stå meget tydeligt og klart i loven, at der skal være fri og lige adgang. Nu gav ministeren jo før en åbning, men desværre ville formanden ikke tillade, at vi kunne have en dialog med ministeren. Jeg vil gerne høre, hvad De Konservatives holdning er til, at vi får skrevet fri og lige adgang ind. Det var mit ene spørgsmål.

Mit andet spørgsmål drejer sig om sygehuse og finansiering. Der sagde den konservative ordfører i går – som var en anden end fru Helle Sjelle – at man forestiller sig, at specialerne på Rigshospitalet kan fordeles ud over landet. Derfor vil jeg gerne høre med hensyn til den halve milliard, der jo mangler i finansieringen af sundhedsvæsenet i hovedstadsområdet, om det efter De Konservatives opfattelse kunne være Rigshospitalet, man f.eks. ikke længere skulle have i hovedstadsområdet.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

For at starte med det sidste, så har jeg svært ved at forestille mig, at vi har en Region Hovedstaden uden et Rigshospital. Det må jeg dog sige. Men det bliver jo et spørgsmål om, hvordan og hvorledes man vil tackle de udfordringer, der kommer fremover, hvordan og hvorledes man vil indrette sig i den pågældende region. Sådan

vil det jo være for alle regioner. Men jeg har ikke nogen planer om at nedlægge Rigshospitalet, og det tror jeg heller ikke Det Konservative Folkeparti har for den sags skyld.

Med hensyn til det første spørgsmål om fri og lige adgang vil jeg sige, som jeg sagde i indledningen, at det er meget vigtigt for os, at vi netop sikrer, at den enkelte borger har en fri adgang til sundhedsvæsenet, til at komme på sygehuset, til at blive behandlet. Der skal slet ikke være nogen tvivl om, at vi ikke mener, at der skal opkræves betaling for, at man f.eks. bliver indlagt på et sygehus.

Derfor er vi også meget glade for de udmeldinger, som de andre ordførere er kommet med her i dag. Vi mener dog ikke, det er nødvendigt at præcisere det yderligere. Vi skal jo bemærke os – hvilket sundhedsministeren var inde på før – at det altså er adskillige love, som bliver samlet i én, og det er ikke lige hensigtsmæssigt, at det står alle steder. Der er f.eks. tandplejen, som er et eksempel på det.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg håber nu, vi alligevel kan komme så langt under udvalgsarbejdet, at vi kan få skrevet fri adgang til sygehusene ind i loven, hvis det er det, De Konservative mener. Men det må vi jo så afprøve under udvalgsarbejdet, og det kan være, at ordføreren vil vende tilbage til det.

Så kunne jeg ikke helt forstå det her med Rigshospitalet, for der har man jo lagt op til, at det i høj grad vil være ministeren, der kan bestemme, hvordan specialer skal fordeles ud over landet. Så derfor vil jeg da gerne høre, om den konservative ordfører – ikke i forhold til hvad hovedstadsregionen måtte beslutte, men De Konservative her på Christiansborg – vil være med til at sikre, at vi fortsat har et Rigshospital i København, eller hvor den halve milliard i hovedstaden skal findes henne.

Så har jeg endnu et spørgsmål. Man har jo forestillet sig, at kommunerne skal forebygge en række ting. Det er derfor, kommunerne skal betale en brugerbetaling, hver gang en borger bliver indlagt på sygehusene. Hvordan forestiller man sig at kommunerne skal forebygge fødsler? Det udløser jo også betalinger. Og hvordan forestiller man sig at man skal have et godt incitament for jordemødrene til at lave et rigtig godt arbejde, når det kun er, hvis jordemødrene laver et dårligt stykke arbejde, så den gravide bliver

indlagt undervejs i graviditeten, at det udløser betaling?

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Med hensyn til Rigshospitalet kan jeg bare sige, som jeg sagde før, at vi ikke har nogen planer om at nedlægge Rigshospitalet. Vi må jo så se, hvordan den fordeling af specialer og andet kommer til at udmønte sig.

Med hensyn til selve finansieringen og andet er det jo også noget, som vi kommer til at beskæftige os en del med, men vi har ikke nogen planer om at nedlægge Rigshospitalet, sådan som det ligesom lå i spørgsmålet.

Med hensyn til selve forebyggelsen skal der jo være en sammenhæng mellem de overordnede retningslinjer, som staten udstikker, det, som regionerne gør, og også det, som kommunerne gør. Vi mener bare, at det er bedst, at det er kommunerne, som borgerne ligesom har indgangsvinklen til.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes, det her nærmer sig det komiske. Efterhånden er samtlige partier i Folketinget enige om, at det her »fri« i virkeligheden er et meget godt begreb. Ikke desto mindre sidder der tre partier, nemlig dem, der er i gang med at gennemføre den her reform, som ikke vil være med til at skrive det ind i lovgivningen. Det er da enten et eklatant eksempel på, at der er forskel på, hvad politikere siger, og hvad de gør, eller på et eller andet andet, som jeg ikke helt kan komme på oppe i mit hoved.

Så jeg bliver nødt til at spørge en gang til: Er det sådan, at Det Konservative Folkeparti vil være medvirkende til, at »fri« kommer til at stå eksplicit enten i lovteksten eller i bemærkningerne, så der ikke er nogen tvivl?

Jeg synes sådan set, det er et demokratisk problem, at vi stiller befolkningen i den situation, at de er i tvivl om, hvad fremtiden bringer, hvis det samtidig er sådan, at vi har et helt Folketing, der er fuldstændig enig om, hvad fremtiden bør bringe. Skulle vi ikke komme så langt, at vi fik skrevet det ind i lovteksten?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jamen jeg synes egentlig ikke, der er så meget at være i tvivl om efter denne her debat. Sådan

som jeg har lyttet mig til det og efter det, som jeg også melder ud her, er der jo ikke nogen tvivl om, at alle åbenbart ønsker, at der skal være mulighed for, at patienter bliver behandlet, uden at de skal betale for det på landets sygehuse f.eks. Og når alle har den opfattelse, så har jeg ikke nogen problemer med, at der ikke lige præcis står, hvad fru Pernille Rosenkrantz-Theil ønsker, i det her lovforslag. Men ellers har ministeren jo også været inde på spørgsmålet, og er der yderligere ting omkring selve lovforslaget, så har man jo mulighed for at rejse det under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Ja, vi har bestemt også tænkt os at rejse det under udvalgsbehandlingen. Men nu er det jo altså sådan, at man ikke lovgiver gennem debat. Det ville også være ret mange komiske ting, der blev vedtaget, hvis det var sådan, at man bare skulle tage det givne flertal, hver gang Ekstra Bladet fandt en historie, og så sige: Det er der tydeligvis flertal bag, og eftersom alle er enige i Folketinget, er det det, der gælder. Sådan fungerer det det jo ikke.

Jeg er selvfølgelig glad for, at så mange partier har sagt, at man ønsker, at det fortsat skal være gratis at blive indlagt på et sygehus i Danmark – det synes jeg er et rigtig godt princip – men det undrer mig såre, at selv samme partier ikke er villige til at skrive det ind i lovgivningen. Det er nu engang sådan, det fungerer, at hvis man skal gennemføre lovgivning, så bliver det altså nødt til at være skrevet ned og vedtaget af et flertal i Folketinget. Det er altså ikke nok, at vi hver især står og kan komme med alle de rigtige skåltaler fra de respektive pladser i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg synes egentlig, at jeg har svaret på spørgsmålet, nemlig at vi stadig væk mener, at der skal være en fri adgang til f.eks. landets hospitaler for at få den behandling, som man nu har brug for. Men som jeg også sagde før, har man mulighed for at rejse det her spørgsmål både senere i dag til ministeren og jo også under udvalgsbehandlingen, hvis man mener, det ikke er belyst nok.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Nu er det jo bl.a. takket være De Konservative, at vi har fået disse folkevalgte regioner uden skatteudskrivningsret. I stedet for har vi fået sådan et finansieringsmareridt af bloktilskud og takster og grundbidrag osv.

Mit spørgsmål er: Hvordan skal borgeren forholde sig, i det øjeblik en region indskrænker sit beredskab, lukker en afdeling osv., og kommunerne har sagt nej til at forhøje deres grundbidrag til regionen, hvem skal borgeren gå til? Er det her system et bedre system for borgeren også demokratisk set? Hvor skal de placere ansvaret for det her? Skal de gå til regionen og klage, eller skal de også gå til kommunerne? Skal de gå begge veje?

Jeg synes ikke, det er et fremskridt. Jeg vil gerne høre fru Helle Sjelle, hvordan hun ser på tingene.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Det kommer jo an på, hvad det er borgeren nu har lyst til at klage over: om det er kommunen, om det er selve regionen, eller om det er staten, man ønsker at klage til. Og så har man jo altid muligheden for ikke at genvælge de politikere, som nu engang sidder det pågældende sted. Jeg er ret overbevist om, at hvis kommunerne ikke leverer f.eks. den indsats, som de bør levere på det her område, hvis ikke regionen leverer den indsats, som den bør levere, eller for den sags skyld hvis staten laver noget værre makværk, så er befolkningen altså ikke dummere, end at befolkningen godt ved, at så er det nogle andre politikere, der skal styre det næste gang.

Kl. 12.00

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Nu har det sådan set været et ret kendt problem, at der bliver kastet rundt med aben mellem de forskellige niveauer. Jeg så det sådan set som et selvstændigt mål, at man fik en klarere ansvarsplacering, og jeg havde et helt konkret spørgsmål:

Hvis man nu forestiller sig, at det er en fødeafdeling, der bliver nedlagt, fordi kommunerne, der skal betale til regionen, har sagt nej til at forhøje grundbidraget, så der ikke er kommet ekstra penge i kassen, hvem skal borgerne så klage til? Skal de kun klage til regionen, eller skal de også gå til kommunen, og er det egentlig

en særlig optimal ansvarsplacering, at man spreder det ud over det hele?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Det kommer jo, som jeg sagde før, an på, hvad det helt præcis er, man har lyst til at klage over. Om det er selve den måde, man har finansieret det på, f.eks. som de beslutninger, som kommunen har truffet i den sammenhæng, måden de har valgt at øve deres indflydelse på, eller om det er i regionen, man nu har truffet den beslutning.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Helle Sjelle. Der er endnu tre på spørgelisten, og det er hr. Morten Østergaard, fru Lone Møller og hr. Frank Aaen. De vil komme på efter spørgsmål til ministrene.

Der er 15 spørgsmål til ministrene, når mødet genoptages kl. 13.00, og umiddelbart derefter genoptager vi altså forhandlingen af L 74 med de resterende tre spørgsmål til fru Helle Sjelle.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.00, hvor vi først går til punkt 8 på dagsordenen: Spørgsmål til ministrene.

Mødet udsat kl. 12.02

Mødet genoptaget kl. 13.00

Man gik først til dagsordenens punkt 8, som var:
8) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Spm. nr. S 252

1) Til økonomi- og erhvervsministeren af:

Morten Messerschmidt (DF):

»Vil ministeren redegøre for sin opfattelse af de juridiske muligheder, der eksisterede for Danmark med hensyn til at få punktet om softwarepatentdirektivet på rådsmødet den 7. marts 2005 fjernet som A-punkt med henblik på efterfølgende at få det behandlet som B-punkt?«

Morten Messerschmidt (DF):

Sagen her handler om den mandatgivning, som blev givet i Europaudvalget for godt en uges tid siden i forbindelse med Rådets behandling af softwarepatentdirektivet. Der har været en del uklarhed og deraf også en del skriverier i pressen om, hvorvidt ministeren på området har fulgt den mandatgivning, som udvalgets flertal besluttede.

Det er derfor, jeg føler, der er behov for en klarificering af, hvordan ministeren har ageret i rådet. Sagen er den, at vi i Dansk Folkeparti er betænkelige ved, at man ikke har krævet at få det her fjernet som et A-punkt, som det er fremgået bl.a. af pressen, i Ministerrådet, fordi vi finder, at det var det klare mandat, som ministeren fik fra Europaudvalgets side. Derfor ønsker vi en begrundelse for det fra ministeren.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne for at rydde diverse misforståelser af vejen starte med at henvise til Europaudvalgets mandat i sagen. Et flertal i udvalget pålagde mig at arbejde for, at sagen blev taget af som A-punkt og i stedet kom på som B-punkt, og såfremt dette ikke kunne lade sig gøre, kunne jeg stemme for, at sagen gik videre til Europa-Parlamentet, samtidig med at vi afgav en erklæring til optagelse i rådsmødeprotokollen.

Med hensyn til procedurerne for optagelse og behandling af sager på dagsordenen for et rådsmøde skal jeg bemærke følgende:

En medlemsstat kan altid bede om at få en sag taget af A-punktlisten for et rådsmøde. I et sådant tilfælde har formandskabet to muligheder. Formandskabet kan enten vælge at tage sagen af listen, eller formandskabet kan høre rådet ved en afstemning om, hvorvidt der er flertal for, at sagen i stedet behandles som et B-punkt. Som udgangspunkt er det alene formandskabet, der træffer beslutning om, hvorvidt en afstemning skal finde sted, medmindre et flertal af lande udtaler sig herfor.

I tilfælde af at der skal foretages en afstemning, skal der desuden være 13 medlemsstater, der stemmer for, at sagen kan behandles på et rådsmøde som B-punkt, før den kan behandles som et B-punkt.

For at sagen kunne være flyttet som A-punkt til et B-punkt, ville det altså have krævet, at et flertal på 13 lande havde udtalt sig herfor. Det var som bekendt ikke tilfældet, og så vil jeg også henholde mig til den konklusion, som forman-

den traf i forbindelse med mandatgivning. Den var ganske, ganske klar og tydelig.

Morten Messerschmidt (DF):

Nu er det jo sådan, at en lang række parlamenter og regeringer rundt omkring i hele Europa jo har tilkendegivet, at de rent faktisk synes, at der var kommet så mange nye oplysninger om softwarepatentdirektivet, at de fandt det helt berettiget, at man ønskede at få det sendt tilbage til førstebehandling i Parlamentet efter proceduren i forretningsordenens artikel 3, stk. 8, hvoraf det altså fremgår, at man som menigt medlem, altså singulært land, har mulighed for at kræve at få fjernet et punkt som A-punkt, hvis hele essens jo er, at der er enighed omkring punktet. Så er det rigtigt nok, at man efterfølgende kan få det tilbage som et A-punkt.

Men det, jeg godt kunne tænke mig at spørge om, er, at eftersom ministerens mandat jo var at få det på som et B-punkt, er det så ikke en forudsætning for at få det på som et B-punkt, at man først får det af som et A-punkt efter forretningsordenens artikel 3, stk. 8?

Hvis jeg lige afslutningsvis må spørge ministeren, om han er bekendt med udenrigsministerens stillingtagen på Europaudvalgsrådet den 28. januar – jeg kan ikke referere fra referatet, fordi det er fortrolighedsstemplet – vil jeg gerne vide, om ministeren er bekendt med udenrigsministerens udtalelser dér.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige for igen at undgå den her misforståelse, at det også fremgår af det fortrolige referat, der ligger i Europaudvalget, at mandatet var, at det skulle flyttes fra A til B på rådsmødet. Kunne det ikke lade sig gøre, skulle jeg afgive en erklæring, og så var der et flertal for det mandat. Det er det, der ligger fuldstændig klart fra det møde.

Derfor vil jeg gerne sige til hr. Messerschmidt, at jeg ikke er enig i de betragtninger, der kommer om, at det først skulle af som A-punkt, og så skulle man på et efterfølgende rådsmøde kigge på det. Ellers kunne vi jo heller ikke have drøftet den erklæring. Hvorfor skulle vi så i udvalget sidde og drøfte, om jeg skulle afgive en erklæring?

Kl. 13.05

Altså det er jo sådan, at det er både-og. Det er jo ikke enten-eller, det er jo både-og, og det var altså fra at flytte det fra A til B.

Så kan man jo tage nogle diskussioner om, hvad der så kunne være sket på den ene eller den anden måde.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så er det hr. Messerschmidt i anden omgang.

Morten Messerschmidt (DF):

Ja, det er rigtigt. Man kunne have taget nogle drøftelser af, hvordan det kunne være sket på den ene eller anden måde, men forudsætningen for, at man kan tage en sådan drøftelse, er vel, at man får mulighed for at få et eller andet momentum, og det vil netop give ministeren det momentum, hvis man, jævnfør forretningsordenens artikel 3, stk. 8, havde krævet at få det af som et A-punkt.

Så er det rigtig nok, at det er det luxembourgiske præsidentskab, som skal afgøre, hvad der så efterfølgende skal ske, men mon ikke det luxembourgiske præsidentskab havde så meget fornemmelse for den politiske situation, at man ville have overvejet at give den et vist tidsrum, således at man kunne have set, hvordan stillingtagenden fra de forskellige regeringer og de forskellige parlamenter, som jo dog vanen tro, føler man næsten trang til at understrege her, ligger over ministrene, var.

Afslutningsvis kunne jeg godt tænke mig at få den helt klare stillingtagen til: Er det ikke rigtigt, at forudsætningen for at få noget på som B-punkt er, at det, jævnfør forretningsordenen, først kommer af som A-punkt?

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Nu må jeg så gå tilbage til det mandat, der blev givet i Europaudvalget. Det var, at det skulle af, fra A og over på B, på rådsmødet, og hvis det ikke kunne lade sig gøre, at det kom til at blive et B-punkt, så skulle jeg afgive erklæringen. Det var det, der var et flertal for, og det er det, jeg må henholde mig til.

Jeg er klar over, at der i forbindelse med hele denne her diskussion har været uklarhed om proceduren, og forretningsordenen er heller ikke klar. Det må jeg sige. Jeg kan sige, at jeg dags dato har indhentet oplysninger i Udenrigsministeriet, og hvis det er sådan, at en sag tages af dagsordenen som et A-punkt og ikke sættes på som et B-punkt, og den så kommer på på et efterfølgende rådsmøde, så er det i dette tilfælde formandskabet, og jeg citerer, som træffer beslutning om, i hvilken form sagen skal drøftes,

dvs. om sagen skal til orientering, til afstemning, drøftelse eller lignende. Medlemsstaten kan således ikke kræve, at sagen kommer til fornyet drøftelse eller afstemning.

Der er altså et prærogativ her omkring formandskabet, som er en udlægning, fordi den ikke er særlig klar, af COREPER. Det er de oplysninger, jeg har fået fra Udenrigsministeriet dags dato.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så har der meldt sig en medspørger, og derfor gemmer jeg hr. Morten Messerschmidt, så hr. Morten Messerschmidt får det sidste spørgsmål. Det er hr. Morten Østergaard, værsgo.

Morten Østergaard (RV):
Jeg tror, at det, der undrer den måbende it-øfentlighed på det her område, er, at det jo sådan set i det omfang, hvor det er forsøgt at få det igennem som et A-punkt på fiskeriministerrådsmødet, er lykkedes for den polske fiskeriminister to gange at få punktet taget af som A-punkt. Og derfor kan ministeren måske uddybe, hvordan det kan være, at den danske vicestatsminister altså ikke har samme gennemslagskraft over for det luxembourgske formandskab som den polske fiskeriminister.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):
Det er ganske enkelt: Ethvert land, alle 25 lande, der var til stede, kan trække sagen af som et A-punkt. Det kan alle gøre. Så der er ikke noget med at have gennemslagskraft, det kan alle gøre. Det var bare ikke det, der var mandatet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så går vi tilbage til hr. Morten Messerschmidt for tredje og sidste spørgsmål.

Morten Messerschmidt (DF):
Jeg føler ikke rigtig, jeg fik svar før på til min reference til det Europaudvalgsmøde, der blev holdt fredag den 28. januar 2005. Jeg er bekendt med, at hr. Bendt Bendtsen ikke var til stede på dette møde. Men jeg kunne godt lide at vide, om hr. Bendt Bendtsen er bekendt med den indstilling til mulighederne ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Jeg gør lige opmærksom på, at vi tiltaler ministre med »minister« og ikke med ministerens navn.

Morten Messerschmidt (DF):

Det er noteret.

Det er, fordi jeg omtaler to ministre, at det kan skabe en vis forvirring. Er industriministeren bekendt med den udtalelse, som udenrigsministeren på nævnte udvalgsmøde fremkom med, og er industriministeren enig med udenrigsministeren i den indstilling?

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg kan ganske kort sige, at økonomi- og erhvervsministeren jo ikke var stede på det møde, som der henvises til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 253

2) Til finansministeren af:

Morten Messerschmidt (DF):

»Finder ministeren under hensyn til EU's økonomi ikke grund til at glæde sig over, at Danmark fortsat har kronen?«

Skriftlig begrundelse

Ved en gennemgang af økonomien i EU, er det slående at se, hvor godt Danmark klarer sig i forhold til de store lande, som har opgivet deres egne valutaer til fordel for euroen. I 2002 oplevede for eksempel Tyskland, der tidligere betragtedes som Europas vækstdynamo, en vækst på kun 0,1 pct. af BNP. I 2003 var det endnu værre, idet der var negativ vækst på -0,1 pct. Og de nyeste prognoser for 2005 fra IMF tegner til, at man siden september sidste har nedjusteret forventningerne fra 1,8 til 0,8 pct.

I Frankrig, hvor arbejdsløsheden nu – i lighed med Tyskland – for tredje år i træk ligger på næsten 10 pct., er økonomien tilsvarende dårlig. Gælden overstiger for nuværende (marts 2005) 1.000 mia. euro, og budgetunderskuddet har for længst overskredet Vækst- og Stabilitetspagtens 3 pct. Det nationale statistiske kontor har netop opjusteret tallene, som viser, at underskuddet i 2003 endte på 4,2 pct.

Det går ikke godt i euroland. På den baggrund ønskes ministerens tilsagn om, at det er glædeligt, at Danmark fortsat har kronen.

Morten Messerschmidt (DF):

Det her handler ikke om mandattgivning, det handler om noget lidt historisk, nemlig om, at for en 4 år siden oplevede vi en stor valgkamp, hvor danskerne skulle tage stilling til, om de ønskede at fastholde den danske krone, eller om de ønskede euroen som ny valuta.

Jeg har en klar erindring om, hvordan den samlede daværende opposition, men nuværende regering, sammen med den daværende regering malede en vis herre på væggen og erklærede, hvordan den danske økonomi ville udvikle sig, hvis vi fastholdt kronen.

Nu er det sådan, at det rent faktisk er gået lige omvendt. Det går faktisk rigtig godt i dansk økonomi, mens det går rigtig skidt i euroøkonomien. I Tyskland har man store problemer med væksten. I 2003 havde man faktisk negativ vækst, og forventningerne for næste år er nedjusteret. Det samme kan siges om Frankrig og de andre bærende økonomier i Euroland.

Derfor er mit spørgsmål, om ikke regeringen og finansministeren er glade for, at vi, ligesom Dansk Folkeparti ønskede, fastholdt kronen tilbage i 2001.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Tak for spørgsmålet.

Som spørgeren udmærket godt ved, går det godt for dansk økonomi, den er jo robust og sund. Det er en følge af den økonomiske politik, vi fører bl.a. sammen med Dansk Folkeparti, der gør, at vi har den position i EU-kredsen, som vi deler med Finland, som jo er et euroland.

Derfor er svaret, at det afgørende jo er, om man fører en rigtig økonomisk politik, og ikke, om man har en betalingsenhed, der hedder euro, krone eller guld.

Det er jo ikke problemet i Tyskland, at man har euro. Problemet er, at man bruger for mange euro i den offentlige politik, og det skal man jo ikke klandre valutaenheden for. Så svaret er, at det er den økonomiske politik.

Men når jeg beklager, at vi ikke er med i eurogruppen, skyldes det for det første, at vi ikke er med til at beslutte pengepolitikken i Europa.

Der er omkostninger forbundet med det, at vi skal omregne fra én valuta til en anden. Det er en belastning for erhvervsvirksomhederne, det er også til gene for borgerne i al almindelighed, at man skal veksle, og at man skal betale vekselgebyr.

Endelig er det også sådan, at der er et rentespænd, der er en pris at betale. Det, der jo forhå-

bentlig aldrig sker, er, at man i forbindelse med en krise vil opleve et endnu større rentespænd.

Så for at komme alle usikkerheder til livs, for at gøre det billigst muligt og for at gøre det synligt er det kun en fordel, at vi er med i eurogruppen. Vi kommer det på et tidspunkt, hvor den danske befolkning ønsker at vi skal tage del i det, og heller ikke før. Men indtil da beklager jeg for så vidt, at vi ikke er med.

Morten Messerschmidt (DF):

Det har jeg meget svært ved at forstå finansministerens holdning til, for sagen er jo den, at de lande, som er bastet og bundet af stabilitets- og vækstpacten, da har utrolig svært ved at få nogle positive økonomiske resultater.

Det skyldes naturligvis, at de lande ikke længere har en mulighed for at føre en selvstændig finanspolitik, en selvstændig strukturpolitik, valutapolitik osv., hvad vi i Danmark har, og hvad andre lande har. Det overvejes f.eks. i øjeblikket, om Ungarn, som faktisk har en langt mere fornuftig udvikling i beskæftigelsen og i den økonomiske vækst, skal have bøder fra EU's side, fordi de ikke overholder stabilitets- og vækstpacten, på trods af at det, der foregår, faktisk er til gavn for den ungarske befolkning. Man kunne også tænke på USA. USA har jo en fremragende økonomisk vækst, men hvis USA skulle være omfattet af stabilitets- og vækstpacten, ville de blive ramt af bøder og alle mulige andre sanktioner fra Eurolands side, og det er da en uholdbar situation.

Vi skal da glæde os over, at Danmark er uden for denne valuta, som altså har skabt økonomiske forringelser i både Frankrig og Tyskland, de to bærende økonomier i Euroland, og en lang række andre lande. Er finansministeren ikke enig i det?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg er for så vidt meget glad for spørgsmålene. De beror jo på nogle misforståelser. De to lande, der klarer sig bedst, er Danmark og Finland. Vi ligger side om side, nummer et og to på skammen. Det ene land er med i eurogruppen, det andet land er ikke med i eurogruppen.

Forklaringen er, at placeringen på skammen alene er en følge af den økonomiske politik, man fører. Ungarn er i øvrigt ikke udsat for bøder. De er ikke med i eurogruppen – der er ikke et bødesystem – men de er omfattet af stabilitets- og vækstpacten, ligesom Danmark er.

Vi er altså omfattet af nøjagtig samme regler for tilrettelæggelse af den offentlige økonomi, som man er i Finland, der er med i eurogruppen. Vi er med i nøjagtig den samme del af stabilitets- og vækstpagten, og årsagen til, at det går godt i Danmark og i Finland, er for så vidt, at vi har fulgt intentionerne i stabilitets- og vækstpagten. Vi følger egentlig det, der er hensigten, nemlig at nedbringe den samlede offentlige gæld, at tage højde for aldring, at have et overskud på den offentlige sektor og i øvrigt at have det, der hedder finanspolitisk holdbarhed.

Så vi følger, om jeg så må sige, hele ånden og indholdet i stabilitets- og vækstpagten, og det gør man også i Finland. Så det har ikke noget at gøre med, om man har euro eller ikke har euro. Det har noget at gøre med, om man fører en fornuftig finanspolitik, og det gør vi i Danmark.

Kl. 13.15

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg er for så vidt enig med finansministeren i, at det ikke er så afgørende, hvad den valutaenhed, man nu render rundt med i lommen, hedder. Det afgørende er den valutapolitik og lignende politik, der bliver ført. Jeg har forståelse for, at den stabilitets- og vækstpagt, som i dag danner rammen om hele den økonomiske politik, man fører i Euroland, er skrevet ud fra en eller anden elitær opfattelse af, hvordan økonomi ser ud i en lærebog.

Men ude i den virkelige verden er det altså sådan, at det ikke altid kun er inflationen, der er det afgørende, at det ikke altid kun er de her økonomiske termer, der er afgørende, men også nogle gange et spørgsmål om, hvordan befolkningerne i de enkelte lande har det, f.eks. hvordan beskæftigelsen og den økonomiske vækst ser ud.

Her må finansministeren da erkende, at det er et problem, at man f.eks. i Tyskland ikke har samme muligheder for at overtrække sit statsbudget i en begrænset periode, som de f.eks. har gjort i USA, for at få hele vækstdynamoen til at fungere. Er finansministeren ikke enig i det?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Langtfra.

Det, der kendetegner Danmark og Finland og for så vidt også Luxembourg, er, at vi følger grundelementerne og reglerne i stabilitets- og vækstpagten til fulde, og derfor går det godt. Så er der lande, der er i vanskeligheder. De har lige præcis ikke gjort det, de skulle, nemlig som i

idégrundlaget at konsolidere sig i gode tider for at have en fleksibilitet i mindre gode tider.

Det tyske problem er jo ikke, at man har brugt for få penge, men at man bruger for mange penge. Det er sådan, at man altså ikke gør det lettere at nedbringe et underskud ved at øge underskuddet. Så den medicin, man har brug for i Tyskland og i Frankrig, er, at man har større ansvarlighed omkring de offentlige finanser, at man lærer af det, der er årsag til, at det er gået skævt, nemlig at man ikke i tide har konsolideret den offentlige økonomi.

Det er et meget godt eksempel, at Finland og Danmark i dag står som de absolut stærkeste og mest sunde økonomier blandt de 25 lande, fordi vi har fulgt reglerne. De, der har problemer, er dem, der ikke har fulgt reglerne. Det må jo være sådan, at hvis reglerne medfører sundhed, er de gode, og når de, der bryder reglerne, om man så må sige, kommer galt af sted, er det jo altså ikke reglerne, der er noget galt med.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Messerschmidt for den sidste korte bemærkning.

Morten Messerschmidt (DF):

Tak for svaret.

Det kunne jo godt være, at landene i en kortvarig periode havde behov for at føre en anden politik end den, man lige fra Frankfurts side har udtænkt som den rigtige, fordi man har læst nogle økonomiske lærebøger.

Det kunne jo godt være, at de i Tyskland og Frankrig havde behov for at sparke den vækst, som for tiden ser ud til at være i fuldstændig recession, i gang ved at overtrække nogle statsbudgetter, ved at udstede nogle statsobligationer. Men det har de ikke mulighed for, fordi man ud fra en eller anden elitær tankegang om, hvordan økonomien skal se ud i en drømmeverden, har sat nogle kriterier, som i øvrigt den tidligere kommissionsformand i EU har kaldt *stupidde*, altså det, der vel bedst kan oversættes som dumme.

Er finansministeren ikke enig i ... Jeg vil helle-re sige på en anden måde: Jeg er enig med finansministeren i, at nogle lande overholder de her regler til punkt og prikke, og at det er sundt. Men er finansministeren – så kan vi lave et kompromis her – så ikke også enig i, at der altså nogle gange kan være en situation, hvor de har behov for at få skubbet økonomien i gang og derfor ikke har noget positivt afsæt ud af at følge

nogle regler og nogle principper, som altså ikke passer til det enkelte lands situation i det enkelte øjeblik?

Igen mangler jeg en reference til USA, som er den helt store vækstmotor for tiden. Ville USA ikke blive dømt til bøder, hvis USA havde været med i stabilitets- og vækstpagten?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er lige efter lærebogen, at det er gået galt for dem. Det er jo ikke i modsætning til almindelig økonomisk teori, at det er gået galt. Nej, det er jo lige præcis efter lærebogen, at det går galt. Hvis man ikke sørger for at samle midler sammen i gode tider til at bruge i dårlige tider, så går det galt. Hvis man bruger alle ressourcer i gode tider, så har man ikke noget at stå imod med i dårlige tider. Så det er lige efter lærebogen og efter virkelighedens verden, at det skulle gå galt.

Jeg vil også godt sige, at det heller ikke er uden problemer i USA, at man kører med store underskud. Det er en del af problemet, og man vil jo se, at det også er sådan, det vurderes i amerikansk politik. Så har de den fordel, at de har en reservevaluta, som folk er meget glade for at have uanset hvad. Det tager altså årtier at opbygge en valuta som reservevaluta. Det er ikke noget, man selv bestemmer, det er noget, den globale udvikling bestemmer.

Jeg vil blot sige, at det, der er sket, er lige efter lærebogen.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg har godt set, at hr. Messerschmidt godt vil have mulighed for at stille et ekstra spørgsmål, men alle tre spørgsmål er brugt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 13.20

Spm. nr. S 266

3) Til finansministeren af:

Per Clausen (EL):

»Er det udtryk for, hvordan regeringen ønsker grundejere skal agere, når det statslige ejendomsselskab Freja i forbindelse med arkitekt-konkurrencen om byggeri på Krøyers Plads opfordrede arkitekterne til at »udfordre« de planmæssige begrænsninger, f.eks. etageantal, som findes i Københavns middelalderby?«

Per Clausen (EL):

Nu går vi til en lidt anden boldgade, må man sige, efter denne meget spændende eksercits i de økonomiske lovmæssigheder.

Statsministeren, som jo er finansministerens øverste politiske leder, har ofte talt om det personlige ansvar, og det bliver også tit inddraget både moralsk og på anden vis i forhold til ministre.

Det, det her spørgsmål handler om, er, om staten også har en rolle i forhold til at vise et godt eksempel, eller om det er ligegyldigt, hvad staten gør, når det handler om det. Når man ser, hvordan det statslige ejendomsselskab Freja, der ligesom lægger op til og opfordrer arkitekter til at udfordre de planmæssige begrænsninger, har ageret, kunne man godt stille sig selv det spørgsmål, om det er den måde, vi ønsker, at staten skal vise andre folk, der agerer på det område, hvordan de skal opføre sig.

Sagen har vakt meget stor opmærksomhed i København. Sagens substans har vi ikke så meget med at gøre her i Folketinget, men om det virkelig skal være sådan, at et statsejet ejendomsselskab skal agere på den måde, vil jeg godt have finansministerens svar på.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg kan sige om det rent principielle, og det er selvfølgelig også helt afgørende for det spørgsmål, som spørgeren stiller, at statslige selskaber følger gældende love og regler, ingen tvivl om det. Det er et ultimativt krav. Inden for de rammer er det imidlertid op til selskaberne at træffe beslutningerne. Vi har et lovfæstet regelsæt, og så har de inden for de rammer friheden til at træffe beslutninger.

Freja ejendomme har oplyst mig om, at formålet med at udskrive en idékonkurrence var at skabe det bedst mulige beslutningsgrundlag for den fremtidige bebyggelse på Krøyers Plads, som spørgeren jo henviser til. For at få belyst hele potentialet, rummet af muligheder, valgte Freja ejendomme ved opstartmødet at give mulighed for, at man kunne komme med spændende ideer eller forslag, at man altså ikke lod sig, om jeg så må sige, baste af de rammer, der lå, men kunne komme med ideer.

Her gælder det jo, at konkurrenceprogrammet, som blev oplyst af Freja ejendomme, blev gennemarbejdet i samarbejde med Københavns Kommunes afdeling Plan & Arkitektur, og det beskrev de gældende forhold, herunder kommune- og lokalplan, og der blev udpeget en råd-

givende komité med deltagelse af uafhængige, faglige bedømmere til at vurdere de modtagne forslag. Det er den proces, det så har været igennem.

Her skal man så også være opmærksom på, at det er et lokalt anliggende, altså Københavns Kommunes, at behandle vinderprojektet, og det er op til Københavns Kommune at følge gældende procedurer for ændringer i kommune- og lokalplaner, der jo i sidste ende forudsætter, at man har et flertal i Borgerrepræsentationen. Det vil sige, at man kan komme med nogle forslag. Hvis lokalplanen, om jeg så må sige, ikke matcher forslaget, så er det op til lokalplanmyndigheden, altså Københavns Kommune, at vurdere, om ideen er så god, at man vil ændre i et plangrundlag eller man ikke vil.

Hele den beslutningsproces og tankevirksomhed er bundet op på myndigheden Københavns Kommune, og Freja ejendomme er bare, om jeg så må sige, bidragsydere til processen, men de er ikke nogen besluttede myndighed og skal heller ikke være det.

Per Clausen (EL):

Jeg er helt enig i, at beslutningen i denne sag ligger i Københavns Kommune, men jeg synes måske alligevel godt, vi kunne have det synspunkt, at det var meget godt, hvis statslige selskaber gjorde andet end bare at overholde love og regler.

Vi kunne jo godt have det synspunkt, at det ville være godt, hvis et statsligt byggeselskab valgte et andet udgangspunkt i modsætning til en række private, som jo har en klar interesse i at tjene så mange penge som muligt og derfor ofte forsøger at få vredet plangrundlaget.

Vi synes faktisk, man skulle forsøge at finde den bedst tænkelige løsning inden for de rammer, der nu engang er besluttet, og som i Københavns Kommune jo er nogle meget gamle rammer, der er besluttet af hensyn til kulturarven og andre ting, i stedet for at lægge op til, at Freja står i spidsen for en politik, som tyder på, at man satser på en tæt bebyggelse, en bebyggelse, der satser på at tjene så mange penge som muligt.

Er det det, der skal være Frejas, det statslige ejendomsselskab, rolle på markedet?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu vil jeg med det samme sige, at jeg jo ikke er dommer eller skal bedømme, men jeg vil jo så give dem den credit, at der vel er nogle, der har

tænkt nogle tanker om noget, som bryder et mønster: Kan man gøre noget spændende? Nu tænker jeg lidt på, hvad man har set af spændende projekter i Paris under Mitterrand, som man bagefter egentlig bedømte som stor, stor kunst bygningsmæssigt, arkitektonisk.

Derfor synes jeg ikke, man skal blokere for selve baggrunden med at lade arkitekter tænke tanker, at have en uafhængig komité, der bedømmer projekterne, og hvor det hele er forankret i den myndighed, der har planlovgivning under sig – det er her Københavns Kommune – og som skal vurdere, om det er noget, som man mener er et bidrag til en spændende udvikling i København, eller det ikke er. Alle, private og andre, har jo adgangen til at sige: Er der noget spændende, man kan?

Kl. 13.25

Og sådan er min indgangsvinkel i det svar, jeg også giver, at man jo får en mulighed for at anskueliggøre nogle muligheder. Om det er så noget, man vil synes er positivt set med Københavns Kommunes øjne, skal jeg jo ikke vurdere. Det er en fuldstændig fri ret, man har i kommunen til at vurdere, hvordan man i virkeligheden mener, plangrundlaget skal være.

Per Clausen (EL):

Jeg kan godt forstå det, finansministeren siger, men jeg synes måske, at finansministeren skulle gøre sig nogle overvejelser. Når et så fornuftigt og begavet menneske som folketingsmedlem for Venstre hr. Søren Pind har givet udtryk for, at den måde Freja agerer på er værre end en sidegadeejendomsmægler, og man presser citronen uden hensyn til andre interesser, så er det jo udtryk for, synes jeg også finansministeren må erkende, at der måske godt kunne være grund til at se på, om Freja lever op til de forventninger, vi kan have til et statsligt ejendomsselskab om, at man faktisk viser andre aktører på det her område, hvordan man kan gøre det på en måde, hvor der både åbnes op for kreativitet og fornyelse, og hvor der også tages hensyn til tradition, og hvor det med at tjene så mange penge så hurtigt som muligt måske ikke er det vigtigste.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu er Freja jo ikke bygherre. Man kan sige, at de måske er med til at give en baggrund for et idéprojekt, der kan leases.

Jeg vil også godt sige, det jo heller ikke er sådan, at indtægten er størst ved, at det her projekt gennemføres, Sådan er det jo ikke. Og derfor

vælger jeg den løsning at sige, at det ikke generer mig, at man giver en frihed til arkitekter til at komme med forslag. Det, der ville være bekymrende, var jo, hvis man på denne måde fratog den myndighed, der efter loven skal bedømme frit, og den decentralisering, der jo ligger i planmyndigheden, så det ikke var Københavns Kommunes folkevalgte, der bestemte. De bestemmer helt suverænt, og den ret har de også.

Jeg har ingen interesse i, om man så må sige, at begrænse udfoldelsesmuligheden for de arkitekter, der har en idé til, hvordan man kan skabe et spændende byggeri. Og jeg vil ikke være dommer over, om det er spændende eller ikke er spændende. Det skal, om man så må sige, ligge i Københavns Kommune. Der kan sikkert siges meget godt om det og måske også meget dårligt om det, men det er ikke noget, jeg skal være dommer over.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Og så har der meldt sig en medspørger, fru Elsebeth Gerner Nielsen. Værsgo.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):
Kunne finansministeren løfte sløret for, hvorfor vi overhovedet skal have en planlovgivning, hvis staten alligevel opfordrer til, at man ikke overholder den?

Finansministeren (Thor Pedersen):
Det fremgår ingen steder, at man ikke skal overholde den, fordi overholdelsen er jo den fysiske aktivitet. Her er det et spørgsmål, om ideen skal være bremset af en kendt ramme, eller om at bruge ideen, der er så stærk, at man tror på, at det her projekt er så godt, at man simpelt hen giver mulighed for projektets gennemførelse. Det har ikke noget at gøre med ikke at overholde reglerne. Jeg sagde udtrykkeligt: Alle regler skal overholdes.

Det er fuldstændig legitimt for Københavns Kommune at komme ind i en lokalplansprocedure, hvis de mener, noget er bedre for kommunen, at ændre en lokalplan gennem høring, og hvad dertil hører, sådan er det jo bygget op, og den ret har enhver kommune jo til at få, om jeg så må sige, indspark til at gøre det endnu bedre.

Så det har ikke noget at gøre med at bryde regler eller gøre noget forkert. Det er noget at gøre med at lægge op til, at man kan føre ideer frem, og så må myndigheden beslutte i hele den decentrale proces, der ligger bag lokalplanproceduren, om det er så godt, at det er noget, man

vil gennemføre eller ikke vil gennemføre. Og det er altså noget, der er lagt ud af Folketinget til en ren kommunal beslutning, og det er jeg meget tilfreds med.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Fru Elsebeth Gerner Nielsen for sit andet og sidste spørgsmål.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):
Der er ikke meget ved ideer, hvis de ikke kan realiseres, og det må være udgangspunktet, når vi fra statens side udskriver en arkitektkonkurrence, at der kommer nogle forslag, som rent faktisk skal bygges og holder sig inden for den lovgivning, der er, og også helst holder sig inden for budgettet. Så derfor må jeg spørge ministeren: Er det ikke hul i hovedet at bruge penge på en arkitektkonkurrence, hvor der så bliver udviklet nogle ideer, der ikke er i overensstemmelse med planlovgivningen og derfor ikke kan bygges?

Finansministeren (Thor Pedersen):
Planlovgivningen ligger forankret i kommunen, og det er jo ikke sådan, at den, der får en idé, om jeg så må sige, er besluttende myndighed om planlovgivningen. Man kommer med en idé, og så er det op til myndigheden at beslutte, om de vil bære den idé igennem eller ikke vil.

Mit kunstneriske og, om man så må sige, åndelige liv er sådan, at jeg synes, det er spændende med ideer, og jeg synes ikke, politikere i almindelighed skal afskære fra ideer. Men det, politikere skal beslutte, er, om ideen er bæredygtig, om det er noget, der er til fordel, om man bør gennemføre det i lokalplanproceduren, altså med respekt for alle de regler, der ligger under lokalplanproceduren.

Hvis man beslutter det, så er det i overensstemmelse med det, vi i Folketinget har lovgivet om, nemlig at sige, at får man gode, spændende ideer, så skal man drøfte dem med borgerne, hvis ikke de nøjagtigt passer ind i de forudsætninger, man tidligere har haft.

Det er jo det, der også hedder udvikling. Det er vel i virkeligheden, at man løbende vurderer, om det, man har besluttet før, passer til nutiden, om der er spændende ting i fremtiden.

Kl. 13.30

Det er jo ikke usædvanligt, at man ændrer lokalplaner, det gør man på mange områder, både når det gælder erhverv, kunst og kultur. Jeg synes, man skal lade ideer blomstre, men jeg siger igen, at alt jo er inden for gældende regler, for

skal man ændre, så er det beskrevet, hvordan man ændrer, i lokalplanerne.

Per Clausen (EL):

Jeg forstår i grunden godt hr. Søren Pinds karakteristik af Freja, nemlig det med, at det var sådan en sidegadeejendomsrådgiver, for hvad er det, en sidegadeejendomsrådgiver altid tager sin tilflugt til, når vedkommende bliver anklaget for at handle umoralsk? Så siger den pågældende: Jeg holdt mig inden for loven og reglerne, og det er jo rigtigt. Så gør man det.

Men synes finansministeren ikke, det kunne være værd at beskæftige sig bare et øjeblik med konsekvenserne af, at Freja er en meget stærk økonomisk aktør på det her område, og at Freja derfor kan være med til at gennemtrumfe nogle beslutninger, som måske ikke er særlig fornuftige set ud fra et kultursynspunkt og ud fra arkitektoniske synspunkter?

Vi kan jo masser af steder i landet, ikke bare i København, se, hvad konsekvenserne bliver, når stærke økonomiske interesser presser kommuner og amter til at agere på en måde, hvor hensynet til det at tjene penge sættes over hensynet til miljøet.

Derfor synes jeg faktisk, at finansministeren skylder os et svar. Mener finansministeren, at et statsligt selskab har andre pligter end at overholde love og regler?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er jo et utroligt ønske om, at man skal baste og binde tanker og ideer, om at gøre ting bedre i et eller andet formalistisk regelsæt, for sandheden er, at det jo ikke er Freja, der bestemmer. Det er selskabet. Det er en uvildig komité, der er nedsat til at sige: Er det her noget, der er spændende? Hvad skal vi vælge? Det vil sige, at dem, der har siddet og skulle beslutte, altså ikke er dem, der har haft interesser i grunden selv – eller i salg af grunden. Lad dog nu bare lige sådan friheden til også at tænke og vurdere kvaliteter og udfordringer for fremtiden få lov at slå igennem.

Der er nemlig lagt op til, at det lige præcis er andre aktører, der ud fra en helt anden kunstnerisk, kulturel og arkitektonisk viden er i stand til at bedømme vinderprojekter, og så er det i virkeligheden derefter op til, ikke til Freja, men til Københavns Kommune at se, om de bliver båret frem af den samme storhed i projektet, som dommerkomiteen åbenbart er blevet.

Jeg vil ikke gøre mig til dommer. Men jeg synes ikke, man skal baste og binde den frie tanke.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 254

4) Til beskæftigelsesministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvad er ministerens holdning til de anbefalinger om nulvækst i den offentlige sektor og en forringet regulering af overførselsindkomsterne, som foreslås af CEPOS?«

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Hr. Villy Søvndal har ønsket at begrunde spørgsmålet. Værsgo.

Villy Søvndal (SF):

De mere spidsborgerlige i Danmark har fundet sammen i en tænketank, som de kalder sig, der hedder CEPOS. Jeg synes selv, da jeg læste deres oplæg, at jeg blev lidt skuffet, for når nogen kalder sig en tænketank, må man formode, at der trives sådan nye og frodige ideer hos dem. Jeg er sikker på, at beskæftigelsesministeren kender ideerne, for han har selv kommenteret dem, nemlig at man kunne sikre skattelettelse til de mest velstående i Danmark, hvis man lavede en dårligere regulering af overførselsindkomsterne.

Det er sådan deres ene bidrag, og deres andet bidrag er, at hvis man nulstillede væksten i den offentlige sektor, altså forringede hjemmehjælpen og skolerne og daginstitutionerne lidt, så kunne man også sikre skattelettelser til de aller mest velstillede.

Jeg vil godt spørge beskæftigelsesministeren, som meget udtaler sig med uld i mund, da han bliver spurgt, om han synes, det er en god idé: Synes beskæftigelsesministeren, at det er en god idé at lægge op til den meste massive omfordeling mellem folk, der ikke har ret meget i forhold til de velstillede med de tanker, der er kommet frem fra CEPOS?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil indlede med at sige, at det glæder mig, at det endelig har været muligt at etablere en uafhængig tænketank med et borgerligt udgangspunkt, som gennem analyser og rapporter kan sætte fokus på centrale problemstillinger.

Vi har i mange år oplevet, hvordan Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som finansieres af fagbevægelsen, og hvor Socialdemokraternes formand og politiske ordførere sidder i Rådet, har været eneste tænketank, som har sat dagsordenen for debatten og det ud fra en socialistisk tankegang.

Nu kommer der balance i tingene. CEPOS er i modsætning til Arbejderbevægelsens Erhvervsråd uafhængig af partiinteresser, og jeg ser dermed med forventning frem til deres fremtidige arbejde. Deres første analyse, som er baggrunden for hr. Villy Søvndals spørgsmål i dag, er et indspark i debatten om vores velfærdssamfund.

Kl. 13.35

Udfordringerne fra danske arbejdspladser, hvor lønomkostningerne i Østeuropa og Kina er lave, og udfordringen med, at vi bliver flere og flere ældre i Danmark og færre på arbejdsmarkedet, færre til at betale den fremtidige velfærd, er selvfølgelig centrale problemstillinger for os alle sammen. CEPOS har således lagt ud med en meget aktuell dagsorden.

Det er vigtigt med diskussion om den fremtidige prioritering, og jeg har fuld forståelse for, at CEPOS gerne vil have skatten ned. I regeringen arbejder vi også for at skabe råderum for, at skatten på arbejdsindkomst skal sænkes. Jeg vil dog gerne slå fast, at regeringens politik ikke er nulvækst i den offentlige sektor eller i reguleringen af overførslerne.

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal først takke beskæftigelsesministeren for svaret. Jeg forstår, at beskæftigelsesministeren er begejstret for, at der nu er kommet en tænketank, hvor de sådan mere spidsborgerlige i Danmark har samlet sig. Når man ser persongalleriet, kan man jo godt forstå, at gennemsnitsindkomsten med sikkerhed er meget høj. Og det vil sige, at det jo er mennesker, der også sådan personligt vil få meget stor fornøjelse, hvis de her tanker blev gennemført, så deres skat blev lettet.

Men prisen er så, at de på overførselsindkomst, det er mennesker på kontanthjælp, det er mennesker på pension, folkepension og førtidspension, det er mennesker på sygedagpenge, det er mennesker på arbejdsløshedsdagpenge, det er mennesker på efterløn, er dem, der skal bidrage, at det er dem, der skal betale for festen.

Der vil jeg godt stille et personligt spørgsmål til beskæftigelsesministeren, fordi Venstre har forsøgt at tegne et billede af sig selv som et socialt parti: Synes beskæftigelsesministeren, det

er en retfærdig fordelingspolitik, der lader de laveste indkomster betale for skattelettelserne for de højeste indkomster?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

I regeringsgrundlaget har vi skrevet, og det håber jeg selvfølgelig at hr. Villy Søvndal har læst, at realvæksten i det offentlige forbrug skal være 0,5 pct. om året frem til 2010. En sådan realvækst giver plads til målrettede forbedringer på udvalgte områder, som vi vil prioritere. Det er: forskning og uddannelse, de ældre, sygehusene og børnefamilierne. Så meget for væksten i de kommende år.

Der er heller ikke aktuelle planer om at ændre i reguleringen af overførselsindkomsterne. De reguleres som bekendt med baggrund i lønudviklingen i overensstemmelse med satsreguleringsloven, således at realværdien af overførslerne kan forventes at stige over tid.

Villy Søvndal (SF):

Det er nu lidt svært at forstå, at beskæftigelsesministeren først siger, at det er dejligt, at der kommer nogle mennesker med nogle sjove tanker, hvorefter han siger: Men tankerne bliver ikke til noget. Men sådan sagde beskæftigelsesministeren ikke. Jeg vil godt sige, hvad beskæftigelsesministeren sagde og prøve at citere det.

Beskæftigelsesministeren sagde: Regeringen har ikke aktuelle planer – aktuelle planer – om at beskære kontanthjælp, pension, efterløn, sygedagpenge, kontanthjælp, starthjælp m.v. Hvad er det i virkeligheden, beskæftigelsesministeren siger med det? Han siger, at der ikke er aktuelle planer, han sagde ikke dagsaktuelle planer, han sagde aktuelle planer. Men dermed siger beskæftigelsesministeren jo også, at der kan sagtens være planer på lidt længere sigt, ellers er der jo ingen grund til at anvende ordet aktuelle.

Så jeg vil bare spørge: Var det her ministerens påpegning af, at når Velfærdskommissionen er kommet med sin rapport, så er det meget sandsynligt, at regeringen vil følge anbefalingen på CEPOS og beskære de laveste overførselsindkomster for at give plads til skattelettelser? Var det i virkeligheden det, beskæftigelsesministeren sagde?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg kan svare meget, meget kort på det spørgsmål. Satsreguleringen af overførselsindkomster-

Per Clausen (EL):

Jeg synes, at det er meget fornuftigt at spørge folk om, hvordan de opfatter situationen. Men jeg synes på den anden side, at på baggrund af det, der er kommet frem i den her sag, hvor det tilsyneladende har været sådan, at politimesteren i 4 år ikke har været i stand til at løse de problemer, der er, skulle justitsministeren måske allerede nu overveje at beslutte sig til, at der er brug for, at også andre end de, som anklages for de her ting, kommer ind og ser på sagen.

Konkret adspurgt af pressen, hvad politimesteren mente, man kunne gøre, har han foreslået, at man måske skulle overveje at forflytte de mennesker, som i sin tid er gået ind for, at Hjørring Politi skulle overholde loven, og derfor er blevet udsat for chikaneri. Man kan konstatere, at Rigspolitiets Rejsehold på en række områder har fortsat efterforskningen af, hvem der lækede oplysningen, efter at de havde fået besked på at holde op med det. Der altså en række konkrete eksempler på, at forskellige instanser i politiet tilsyneladende har handlet i strid med ordrer, i strid med løfter, der er givet i Folketinget, og i strid med lovgivningen.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg synes, at den korrekte fremgangsmåde må være, at man spørger de mennesker, som har et ledelsesmæssigt ansvar i det daglige, om med udgangspunkt i deres erfaringer at komme med en redegørelse for, hvad det faktiske hændelsesforløb har været.

Man kan sige, at netop fordi de historier, der har været i pressen, har været af en så alvorlig karakter, har jeg også fundet, at det ikke bare skulle kommenteres, at der sker mobning alle steder.

Tværtimod har jeg ment, at det var rigtigt, at der blev sat fokus på, hvad man så gør fra ledelsissiden, hvad man har gjort, og hvad der er opfattelsen af, hvad der skal til, for at situationen bliver normaliseret på politigården i Hjørring, sådan at også Hjørring politikreds er velfungerende fremover. Den rigtige måde at tackle det på synes jeg er at bede den, der sidder med det daglige ansvar, og som har fingeren på pulsen, om at komme med en redegørelse, men naturligvis også at sørge for, at Rigspolitechefen, som også har været omfattet af i hvert fald en del af den avisomtale, der har været om sagen, kommer med sine kommentarer til, hvilket hændelsesforløb der har været.

Det er klart, at det, når jeg har de redegørelser, er min opgave som minister at tage stilling til, hvorvidt der skal ske mere i den sag.

Per Clausen (EL):

Når jeg sagde, at sagen var gammel, er det, fordi sagen også er gammel her i Folketingssalen.

Allerede den 6. februar 2001 fremgik det af et svar fra justitsministeren, som var en videresendelse af noget, som Rigspolitechefen havde skrevet, at nu skulle forholdet nok blive normaliseret i Hjørring Politi. Så er der altså gået 4 år siden, og tingene er tilsyneladende ikke blevet normaliseret. Det, ministeren så nu strammer sig op til – og jeg har ellers normalt meget respekt for ministerens handlekraft og beslutsomhed, vil jeg sige – er, at man spørger dem, der nok er ansvarlige for, at der ikke er sket noget, om de ikke vil redegøre for, hvordan tingene er.

Synes ministeren ikke, at meget tyder på, at den her sag trænger til, at der også er andre, der undersøger den end de, som direkte blev anklaget for fuldstændig at se igennem fingre med det her i årevis?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg takker da hr. Per Clausen for den store tiltro, som hr. Per Clausen har til min handlekraft. Jeg vil så sige, at jeg faktisk synes, at det her er det handlekraftige at gøre i den nuværende situation, og når redegørelsen så foreligger, må jeg jo gøre op mig selv, om det er tilfredsstillende, eller om jeg synes der er behov for yderligere initiativer.

Jeg synes, at det sagligt er både mest rigtigt og mest fair, at det er de personer, som sidder med det daglige ansvar, der får lov at redegøre for, hvad der er tingenes tilstand, hvad der er blevet iværksat, og hvad der er blevet gjort. Så vil jeg sige til hr. Per Clausen, at det ikke er sådan, at sagen bare har haft sit eget liv, og at der ikke er sket noget. Da sagen rullede i første omgang for snart mange år siden, havde det jo konsekvenser, ikke kun for politimesteren i Hjørring, men også for vicepolitimesteren og for en række andre personer.

Men som sagt, synes jeg, at man skal tage de skrivelser, der har været i medierne så alvorligt, at man siger, at der er behov for at få en afklaring af, hvad der er sket, og hvad der vil ske i Hjørring politikreds, og derfor har jeg bedt om en redegørelse fra politimesteren samt fra Rigspolitechefen.

Per Clausen (EL):

Det er vigtigt, at den her sag bliver taget alvorligt og bliver undersøgt til bunds, for ellers kunne man få den idé, at når det her fortsætter hos Hjørring Politi, på trods af at man skifter ledelsen ud, uden at Rigspolitechefen åbenbart følger særlig effektivt op på det, er det, fordi det er udtryk for normaltstanden i det danske politi. Og jeg tror, at både justitsministeren og jeg er enige om, at det vil være meget vigtigt at få det indtryk fjernet.

Så tror jeg også, også af hensyn til Rigspolitechefen, af hensyn til den statsadvokat, der er kommet med anklager i denne her sag, og af hensyn til politimesteren, at vi ikke lader os nøje med deres udlægning af, hvad der er sket, men får lavet en egentlig undersøgelse af det. Men det må vi vende tilbage til, når vi så har fået den redegørelse, og så håber jeg bare, at justitsministeren for tiden vil følge den måde, politimesteren behandler den chikanerede og mobbede part på, lidt nøje. For det er altså ikke særlig rart at se en politimester, der i pressen fremsætter påstande om, at man kunne forflytte folk osv.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg kan forsikre hr. Per Clausen om, at den her sag bliver taget alvorligt, og det er netop derfor, jeg i den her sag har bedt om en redegørelse, ikke alene fra politimesteren i Hjørring, men også fra Rigspolitechefen.

Så vil jeg sige til hr. Per Clausen, at det, der er årsagen til, at jeg synes man skal tage det alvorligt, naturligvis er, at jeg ønsker, at samtlige politikredse koncentrerer sig om det, de nu er der for, nemlig at udføre politiopgaver. Der skal det altså ikke være personlige uenighedsforhold og trakasserier, som trækker kræfterne væk fra det, der er det væsentlige, nemlig at sikre borgernes tryghed og retshåndhævelsen i vores samfund. Derfor bliver den her sag taget meget alvorligt, og det er naturligvis også klart, at de redegørelser vil blive læst meget grundigt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 271

6) Til forsvarsministeren af:

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke konsekvenser udlændingelovgivningen har for forsvarets

mulighed for at rekruttere medarbejdere og for de enkelte medarbejders psykiske velbefindende?«

Skriftlig begrundelse

Ved udstationering er der en vis sandsynlighed for, at danske soldater forelsker sig i en udlænding. I disse tilfælde kan soldaterne få problemer med at få den udenlandske kæreste/ægtefælle med hjem. Det er f.eks. tilfældet for en konstabel af reserven, bosiddende i Vinderup. Under udstationering forelskede han sig i en ungarsk kvinde, som han nu er gift med. Sammen har parret et barn på 2½ år. Da kvinden er under 24 år, kan parret ikke få familiesammenføring i Danmark.

Spørgsmålet stilles for at få ministerens stillingtagen til, hvad det ikke at kunne tage ansvar for sin familie kan få af betydning for en soldats psykiske tilstand og på sigt for forsvarets mulighed for at få og fastholde kvalificerede medarbejdere.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ved udstationering er der en vis sandsynlighed for, at danske soldater forelsker sig i en udlænding. I disse tilfælde kan soldaterne komme i den situation, at de ikke kan få den udenlandske ægtefælle med hjem, og baggrunden for det kan være enten 24-års-reglen eller tilknytningskravet.

Jeg har et eksempel på, at det er sket, som jeg ikke beder ministeren om at forholde sig til, fordi man ikke kan forholde sig til konkrete sager her i salen, men bare nævner for at illustrere, hvad det handler om.

Kl. 13.50

I Vinderup har vi en konstabel af reserven, som under en udstationering forelskede sig i en ungarsk kvinde. De har nu et barn sammen, der er 2½ år gammelt, men de to mennesker, som altså har været gift ret længe, kan ikke få familiesammenføring i Danmark, fordi kvinden er under 24 år.

Hvad betyder det i den sammenhæng – og der tænker jeg altså på den generelle vurdering – for muligheden for at tiltrække kvalificeret personale til det danske forsvar, at vi har de her familiesammenførselsregler? Kan vi på et tidspunkt gå hen og få problemer med, at vi simpelt hen ikke kan få den nødvendige arbejdskraft?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Jeg kan sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at der over for Forsvarskommandoen ikke har været rejst sager i relation til udlændingelovgivningens betydning for rekruttering til forsvaret og medarbejdernes psykiske velbefindende i øvrigt. Forsvarskommandoen har heller ikke kendskab til, at der skulle være rejst sådanne sager for myndigheder underlagt Forsvarskommandoen. Så det er ikke konstateret i forsvaret, at udlændingelovgivningen har medført en vigen- de interesse for at blive rekrutteret til forsvaret.

Det skal i den forbindelse også bemærkes, at der gør sig særlige forhold gældende, når danske soldater udsendes i internationale missioner, og det kan også være en del af forklaringen på, at forsvaret netop ikke har haft sådanne sager. For det er således, at soldater, når de er udsendt, ikke må have privat samkvem med lokalbefolkningen i operationsområdet. Under udsendelser har soldaterne således kun mulighed for at indlede mere personlige relationer til udlændinge, når de afholder de her meget korte orlovsperioder på 60 timer fra tjenesten i det område, hvor de gør tjeneste, og så i et område i nærheden af missionsområdet. Det betyder altså, at hvis en soldat bliver forelsket og eventuelt senere indgår ægteskab med en udlænding, som soldaten har mødt på en kort orlov, hvad det nødvendigvis må være, så må det være at sammenligne med enhver anden danskers ægteskab med en udlænding. Dette har som sagt ikke hidtil givet problemer for rekrutteringen eller for den sags skyld for den psykiske stabilitet hos forsvarrets ansatte.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg kan godt forstå, at Forsvarskommandoen ikke har hørt om de her problemer, for man kan sige, at det først og fremmest er et anliggende, som Udlændingestyrelsen hører om. Ikke desto mindre er det jo sådan, at vi alle sammen har hørt om soldater, der har fået det her problem, så det er ikke et enkeltstående eksempel, der er i Vinderup.

Med andre ord kunne jeg godt tænke mig at vide, om forsvarsministeren agter at rådgive hærens personale om, hvilke konsekvenser det kan gå hen og få, hvis man under et ophold i udlandet forelsker sig i en udlænding. Så skal man altså vide, at det har nogle konsekvenser, nemlig at man enten må forlade forsvaret for at få familiesammenføring et andet sted, eller at man sim-

pelt hen bare må leve med, at man ikke kan være sammen med sin familie.

Ville det med andre ord ikke være på sin plads at lave noget informationsmateriale om de danske udlændingeregler til den del af statens personale, som meget ofte opholder sig i udlandet?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Jeg kan sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at der, når danske soldater udsendes, bliver der lavet en adfærdskodeks, som fortæller, hvordan man som soldat skal og bør opføre sig i de enkelte missionsområder.

Om udlændingelovgivningen kan siges, at den er gældende for alle danske statsborgere, men jeg kan give fru Elsebeth Gerner Nielsen det tilsagn, at hvis der skulle være et behov for eller nogen efterspørger information om udlændingelovgivningen og konsekvenserne af at blive gift, og hvis det ikke står tilstrækkelig klart for den enkelte borger, herunder også en soldat, vil der også i forsvaret være mulighed for at orientere om de bestemmelser, som er gældende, hvis en person forelsker sig i en udlænding.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Finder ministeren det rimeligt, at unge mænd, som vi sender ud for at tjene vores land, og som indgår i det danske forsvar, fordi de er udstationeret og forelsker sig i en udlænding altså kommer i en aldeles anden situation, end hvis de var blevet derhjemme? For hvis de var blevet derhjemme, var der en rimelig stor sandsynlighed for, at den, de havde forelsket sig i, var en pæredansker. Så er der ingen problemer.

Med andre ord: Er det her rimeligt? Er det ikke forkert, at vi sender danske soldater ud i verden for at forsvare menneskerettigheder osv., men hvis de ikke lader hjertet blive hjemme, ender i hvert fald en del af dem med at få nogle ret store problemer?

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at jeg selvfølgelig er opmærksom på den udmærkede kodeks, vi har for, hvordan soldater skal opføre sig, når de er i tjeneste, men soldater har også ferie, og det er ofte, vil jeg tro, under ferierne, at hjertet får frit spil.

Kl. 13.55

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Først må jeg sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at dansk udlændingelovgivning selvfølgelig også som udgangspunkt gælder for danske sol-

dater udsendt i international tjeneste. Så må jeg henvise de specifikke spørgsmål til integrationsministeren, men jeg kan jo se, at fru Elsebeth Gerner Nielsen har stillet et spørgsmål, S 271, hvor det også er beskrevet, hvilke regler som er gældende for personel udsendt af den danske stat.

Den konkrete sag, som fru Elsebeth Gerner Nielsen henviser til, må jeg også henvise til integrationsministeren, men jeg vil dog sige, at efter at der er blevet klaget, er der givet svar fra Udlændingestyrelsen til Julia Szép Andersen, og det er således, at i svaret meddeles hun, at Integrationsministeriet har besluttet, at klagen har opsættende virkning, således at hun kan opholde sig i Danmark, mens sagen behandles.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så har hr. Morten Østergaard ønsket at være medspørger, og så vender vi senere tilbage til fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Morten Østergaard (RV):

Nu hvor forsvarsministeren har fået anledning til at udtale sig i sagen, synes jeg da stadig væk, det kunne være relevant at få at vide, om forsvarsministeren ikke i det mindste ville medgive, at det her var en utilsigtet konsekvens af den udlændingelovgivning, som regeringen har indført.

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Jeg må sige, at udlændingelovgivningen gælder som udgangspunkt for alle danske statsborgere, herunder også soldater udsendt af Forsvarsministeriet til en mission i udlandet. Jeg må også igen sige, at det i den kodeks, der er, er således, at udsendte danske soldater ikke må – hvad skal vi sige, det hedder med et andet ord fratænise – komme sammen, have samkvem med civilbefolkningen, fordi det kan drage deres partiskhed i tvivl.

Derfor har vi ikke oplevet mange af den slags sager, men når de så rammer, er det klart, at det for den enkelte kan være et problem, lige så vel som det i øvrigt kan være for andre danske statsborgere, som kommer i den samme situation.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Hr. Morten Østergaard for sit andet og sidste spørgsmål.

Morten Østergaard (RV):

Det er vel så netop, fordi de danske soldater lever op til den kodeks, at de ligesom i det konkrete eksempel her tager på orlov så langt væk, som det nu kan lade sig gøre, fra det sted, hvor de er udstationeret.

Det bringer mig så frem til ministerens konklusion: Synes ministeren, at det er rimeligt, at vi har en udlændingelov, som gør, at hvis man skulle være så lykkelig og heldig, at Amors pile rammer en under en ganske kort orlov i forbindelse med en udstationering, selv om man er af sted i landets tjeneste, så bliver man faktisk fanget ind af reglerne og kan ikke få lov at stifte familie her, selv om man har været så lykkelig at blive forelsket ved første øjekast under en kort orlov?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Jamen jeg må jo bare sige igen, at udlændingelovgivningen gælder for alle, herunder soldater og folk udsendt af Udenrigsministeriet, i øvrigt også for folk, som gør tjeneste for danske virksomheder i udlandet. Derfor er problemstillingen ikke speciel for de soldater, som har været udsendt.

De folk, virksomheder udsender, er også folk, som gør en stor indsats for Danmark ved at tjene valuta hjem. Så det forholder sig ikke anderledes med mine udsendte soldater, end det gør med andre danske statsborgere, som bosætter sig i udlandet, hvad enten de ønsker at tjene Danmark direkte udsendt af den danske stat eller ønsker at tjene danske virksomheder og bosætter sig i udlandet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så kommer det sidste spørgsmål fra den oprindelige spørger, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er glad for, at ministeren er klar over, at udlændingereglerne rammer rigtig, rigtig mange danske statsborgere, og jeg vil så gøre ministeren opmærksom på, at man som minister jo er i den heldige situation, at man rent faktisk kan gå ind og forandre det, i modsætning til når man er i opposition. Så det vil sige, at ministeren sidder sådan set på en meget god stol lige nu, hvis han vil gå ind og ændre på reglerne.

Et konkret spørgsmål: Vil ministeren sikre, at det bliver sådan, at danske soldater godt kan have deres bopæl uden for Danmark og så alligevel være i forsvaret? Ellers er der simpelt hen

nogle familier, der kommer i den klemme, at det ikke er muligt for dem at være familie, for de får nej til at få lov til at være familie i Danmark, altså må de have deres familieliv uden for Danmarks grænser. Men som reglerne er i forsvaret, så skal man være bosiddende i Danmark for at tjene i det danske forsvar. Vil ministeren være med til at lave de regler om?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Som udgangspunkt kan jeg sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at jeg står hundrede procent bag den udlændingelovgivning, vi har i Danmark i øjeblikket.

Jeg vil også sige, at det faktisk er et meget, meget begrænset omfang. Som jeg startede med at sige, har jeg nu kontakten Forsvarskommandoen og fået det svar, at man ikke har været stillet over for den her problemstilling. Det er ikke sager, der er blevet rejst over for Forsvarskommandoen eller underordnede myndigheder. Derfor er det et problem af et så begrænset omfang, at jeg ikke mener, man skal ændre lovgivningen om, at en udstationeret soldat som udgangspunkt har bopæl i Danmark.

Men jeg kan give fru Elsebeth Gerner Nielsen det tilsagn, at jeg gerne vil spørge igen, hvorvidt man har kendskab til en lang række sager, eller om det her er et enkeltstående eksempel.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 14.00

Spm. nr. S 265

7) Til fødevareministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»Vil ministeren, da spørgeren forventer, at regeringen vil tage de nødvendige initiativer over for Norge med henblik på en flerårig kvoteaftale og over for Kommissionen for at sikre danske arbejdspladser inden for fiskeindustrien, oplyse, hvilke initiativer ministeren vil tage for at sikre dansk fiskeri og fiskeindustri lige og fair konkurrencevilkår i EU i det perspektiv, at Norge har indført en sildeboycot mod Danmark, at EU har indført en mindstepris på laks, og at begge dele sammen med den generelle afmatning inden for fiskeriet allerede har ført til i hundredvis af afskedigelser inden for fiskeindustrien?«

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har stillet et spørgsmål her i dag, og egentlig var det oprindeligt meningen, at jeg ville stille spørgsmålet til statsministeren, fordi det egentlig handler om at koordinere en opgave med flere ministerier, men jeg er meget tilfreds med, at fødevareministeren har indvilliget i at svare på spørgsmålet.

Det drejer sig om, at vi er under et hårdt pres især i lakseindustrien, fiskeindustrien. Vi er ramt af sildeboycot, vi er ramt af den almindelige afmatning inden for fiskeriet og i de følgeerhverv, der er. Det har store konsekvenser for en lang række virksomheder i Nordjylland. Der er allerede nedlagt flere hundrede arbejdspladser. Virksomheder har simpelt hen mistet en hel årsproduktion på grund af sildeboycotten, og det betyder jo så, at deres produkter ikke er at finde på markedet, og så er der jo risiko for, at kunderne aldrig vender tilbage.

Det får store og uoprettelige skader, og derfor drejer det sig om, at regeringen tager sig sammen og får lagt pres på nordmændene. De udnytter det bedste ved ikke at være medlem, og de udnytter også det bedste ved at have adgang til det europæiske marked.

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt): Danmark er en af EU's største fiskerinationer, og det er sandt, at vi har en betydelig forarbejdningsindustri, som jo i sagens natur er meget afhængig af at have adgang til råvarer til konkurrencedygtige priser. Regeringen gør derfor en meget stor indsats for at sikre råvarer til den danske forarbejdningsindustri.

Vi er også i Danmark blandt de EU-medlemslande, som arbejder kraftigst på at nedbryde EU's toldmure for import af fiskevarer og for at øge toldkontingenterne for fiskevarer. Vi står aktuelt med to problemer, som har uheldige konsekvenser for væsentlige dele af den danske forarbejdningsindustri: EU's indførelse i februar måned 2005 af en mindstepris på laks importeret fra Norge; Færøerne og Chile og Norges fiskeres fortsatte boycot af landinger af atlantiskandiske sild i EU-havne.

Vi har i Danmark en meget stor lakseforarbejdningsindustri, der er helt afhængig af import af laks til videre forarbejdning. Regeringen er meget opmærksom på de gennemførte foranstaltninger, og at de allerede har skabt store problemer for den danske lakseindustri og beskæftigelsen inden for den. Vi har som bekendt indbragt laksesagen for Rådet, fordi vi finder, at der

ikke er tilstrækkelig dokumentation for EU's indførelse af mindstepriser for laks, der kommer fra Norge, Færøerne og Chile.

Vi eksporterer jo store mængder laks til det europæiske marked, og en ophævelse af foranstaltningerne vil også være til fordel for forbrugere, så vi ønsker, at foranstaltningerne kan ophøre så hurtigt som muligt. I praksis vil det ske ved, at foranstaltninger automatisk bortfalder efter 3 måneder, da der hverken er kvalificeret flertal for en fortsættelse eller et ophør af de indførte foranstaltninger.

Hvad angår den atlantiskandiske sild er det meget beklageligt, at det endnu ikke er lykkedes at indgå en international aftale mellem Norge, Rusland, EU, Island og Færøerne, som kan sikre en bæredygtig flerårig forvaltning af fiskeriet.

Danmark og Norge har jo tætte relationer på fiskeriområdet, og det er dybt beklageligt, at den norske boykot af landinger i EU især skader den danske sildeforarbejdningsindustri, som er afhængig af tilførsler af norske sild og normaliserende markedsforhold.

Men det er altså Kommissionen, som har forhandlingskompetencen for EU. Danmark har presset hårdt og kraftigt på for at få Kommissionen til at udfolde alle bestræbelser på at sikre en flerårig aftale, der kan løse konflikten om atlantiskandiske sild, og som et alternativ til en international aftale ja, der har Danmark også presset på for, at EU skulle indgå en bilateral aftale med Norge med et flerårigt perspektiv.

Bjarne Laustsen (S):

Tak for svaret. Jeg vil høre, om ikke ministeren kan bekræfte, at vi her har at gøre med politiske aftaler. Altså, mindsteprisen på laks er politisk, og nordmændene jubler, for de har ellers ikke tidligere været konkurrencedygtige, når det drejer sig om forarbejdning af laks. Det har danskerne til gengæld været, men når mindsteprisen er der, så gør det altså, at det kan svare sig at lave forarbejdningen i Norge i stedet for, så det er politisk bestemt.

Hvad vil ministeren helt præcist gøre for at få den mindstepris væk? Det kan godt være, at man vil beskytte andre EU-lande, men det virker modsat, og i øvrigt er det nordmænd, der ejer store dele af både den skotske og irske laks, som man forsøger at beskytte.

Kl. 14.05

Så vil jeg også gerne høre, om ministeren er enig i, at sildeboykotten også er politisk bestemt,

og at den også skal løses politisk. De to ting er det utrolig vigtigt at kigge på.

Så er der selvfølgelig hele fiskeriets generelle krise, og jeg synes, det er vigtigt, at regeringen erkender, at i stedet for at lave delaftaler, så skal der laves en samlet aftale med nordmændene, hvor vi kan få løst det hele, i stedet for at de enkeltvis kommer og splitter det hele ad.

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt): Jeg siger tak for den opbakning også til linjen om, at vi skal køre stramt. Ja, det skal vi både over for Norge, og det skal vi sådan set også i EU, for det er korrekt, at vi ligesom er ramt på to fronter.

Hvis vi kigger på laksen, så er det rigtigt, at Danmark er meget, meget opmærksom på, at hvis man går ind og laver det, som man har gjort nu, så betyder det, at vi får meget svært ved at konkurrere, og at der vil være andre lande – nu bliver Norge nævnt, der kunne også nævnes andre lande – der har nemmere ved at konkurrere.

Altså at sige, om noget er politisk bestemt, er jo selvfølgelig svært, men det er rigtigt, at det er Kommissionen. Sagen er den, at vi har indbragt det for Rådet, hvilket betyder, at den ordning kun kan løbe i 3 måneder, medmindre der er et kvalificeret flertal for den eller et kvalificeret flertal imod den, og det er vores klare holdning, at der vil være et endda massivt, tror vi, blokerende mindretal. Så derfor vil den bortfalde efter 3 måneder.

Bjarne Laustsen (S):

Tak endnu en gang for svaret.

Når det er vigtigt for mig at få pointeret, om ministeren er enig i, at det er politisk, så er det jo, fordi man har drøftet både i Danmark og Norge, om det er Sildelaget i Norge, der uden om politikerne har besluttet, at de ikke vil lande sild i Skagen, i Hirtshals og andre steder. Men ministeren er altså nu enig i, at det er et politisk spørgsmål, og derfor er det også regeringens ansvar, at det her bliver løst.

Jeg synes simpelt hen, at man skal prøve at finde nogle partnere i de andre EU-lande, der får den der mindstepris væk. Det er jo et system, der hører sovjettiden til, at man har mindstepriser og den slags ting.

Jeg tror på, og jeg vil gerne høre, om ministeren ikke er enig i det, at den danske industri kan klare sig, fordi den er dygtig konkurrencemæssigt, og derfor er det til ugunst at have mindstepriser, som det er skruet sammen her.

Så har jeg altså behov for helt klart at få at vide, om regeringen nu vil tage sig sammen og kæde alle de udestående sammen, som vi har med nordmændene, i stedet for at de får lejlighed til at splitte det ad ved at splitte forhandlingerne op i enkeltelementer. Så får de en aftale, når det drejer sig om kvoterne, og bagefter kommer de og siger, at nej, nu får I ikke det.

Jeg mener, at det hele skal kædes sammen for at lægge maksimalt pres på nordmændene.

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt):

Ja, det er jo præcis den linje, vi har lagt. Jeg vil godt starte med at sige, at jeg er helt enig i, at dansk fiskeindustri i den grad kan klare sig, fordi de er dygtige, de er konkurrencedygtige, de er førende. Når vi ser på, hvad eksporten er for Danmark, ja, så er jeg fuldstændig enig i, at det kun kalder på anerkendelse.

Når vi så går ind i det, må vi jo sige, at det er Kommissionen, som har initiativretten her. Det vil sige, at det er Kommissionen, der siger, at den godt vil lave de her mindstepriser. Det er vi imod. Vi har kontakt til landene, og når vi kigger rundt i Europa, så er vi derfor helt overbevist om, at der er et blokerende mindretal. Spillereglerne er så sådan, at det kan gå i de 3 måneder, og så bortfalder det, og det tror vi på det gør, hvis ikke der er et kvalificeret flertal i Rådet.

Men jeg ville meget hellere ligesom spørgeren have, at man kunne løse det hele på en gang, for det ville være nyttigt. Så jeg er meget enig med spørgeren i, at sammen skal vi lægge det største pres også på nordmændene. Jeg tror, de kalder det en gentleman-agreement. Jeg skal ikke gå ind i, hvad det er, nordmændene har døbt det, men det betyder jo, at vi ikke kan komme ind i norsk zone og ikke kan lande i norske havne, og at nordmændene til gengæld ikke lander i danske havne.

Jeg er fuldstændig enig i, at der skal bruges et maksimalt pres for at få det ændret.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det sidste spørgsmål til hr. Bjarne Laustsen.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil godt takke for svaret, men jeg tror, vi er meget enige om linjen. Men hvordan spiller Europa-Parlamentet og Kommissionen ind her? Godt nok siger ministeren, at det er Kommissionen, der har initiativretten. Det er jo godt nok,

men derfor mener jeg jo, at man godt kan fodre både Europa-Parlamentet og Kommissionen med faktuelle oplysninger om, at det, de tror er en fordel for EU-systemet, faktisk virker som en bagdel, hvis man kan sige det i den her sammenhæng, fordi det, der ikke tidligere var rentabelt at producere af laks i Norge, er pludselig rentabelt, fordi man indfører en mindstepris på laks.

Det, jeg synes der er godt ved EU-systemet, er, at vi sikrer, at nogle konkurrencemæssige priser faktisk fører til, at slutproduktet bliver meget bedre for den europæiske forbruger, og det må da være synspunkter i et indre frit marked, der vækker genklang.

Derfor skal jeg kun opfordre til, at regeringen spiller på alle tangenter og også sørger for her igennem Folketinget at få det bredest mulige mandat i Europaudvalget for at få det her løst. Det haster altså mere, end det jager.

Kl. 14.10

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt):

Nu er spørgerens interesse for fiskere jo velkendt, og den vil jeg gerne kvittere for og også sige, at jeg synes, det er nyttigt, at vi står sammen her. Det er helt afgørende, at vi informerer. Det gør vi også med Kommissionen og Parlamentet, men man kan selvfølgelig altid bestræbe sig på at gøre det endnu bedre.

Det er nu alligevel min oplevelse, at de fleste godt ved, hvad det går ud på, og derfor kan det overraske mig endnu mere, at man har indført de her mindstepriser.

Men jeg vil godt sige, at fiskerikommissær Joe Borg har tilkendegivet, at han gerne vil besøge Danmark den 18. og 19. april, og da vil der blive mulighed for, at vi bl.a. også kommer til Nordjylland, hvor vi jo kan se nogle af tingene. Vi kommer også andre steder.

Jeg vil da kun sige til spørgeren, at jeg synes, vi sammen skal prøve også dér at bruge vores kræfter på at forklare, at det er en helt speciel situation Danmark er i, og at den ikke er holdbar, ikke fordi vi ikke kan klare os, altså at vi ikke har dygtige ansatte, at vi ikke har dygtige virksomheder, men at det simpelt hen skævvrides på grund af mindsteprisen. Så det vil jeg gerne kvittere for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 247

8) Til familie- og forbrugerministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»Hvordan vil ministeren sikre sig, at fødevaresikkerheden har topprioritet, når regeringen i en rapport foreslår at centralisere fødevarekontrollen, der er en ligelig regional fordeling af de statslige arbejdspladser, når der er tale om at flytte mindst 35 ansatte væk fra Fødevareregion Nordjylland?«

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Hr. Bjarne Laustsen, ønskes spørgsmålet begrundet? Værsgo.

Bjarne Laustsen (S):

Det synes jeg der er grund til, selv om vi også har gang i debatten nede i stuen i forbindelse med et samråd i Fødevarerudvalget. Jeg synes, det var fint, at Folketinget og ministeren kunne klare begge dele.

Det, der ligger mig på sinde, er jo selvfølgelig, at vi har været igennem nogle omgange, hvor Levnedsmiddelkontrollen først var kommunal, så er den blevet statslig, og vi har så haft ti centre, og nu ønsker man inden for ganske kort tid at regulere, fordi midlerne ikke passer sammen.

Det, der undrer mig her, er, at vi i Danmark, tror jeg ministeren vil erkende, har meget, meget behov for en meget stor fødevaresikkerhed både af hensyn til forbrugerne og også af hensyn til den meget store, tunge, valutaskabende eksport, vi har.

Når vi har behov for det, så synes jeg, det er utroligt, at vi skal spare på det her område, og jeg synes også, det er utroligt, at vi skal se, at en regering, der lige har været ude i valgkamp og sige, at den vil styrke yderområderne, fjerner arbejdspladserne fra Nordjylland, mindst 35 har jeg fået at vide, laboranter, en jurist og resten almindeligt kontorpersonel, ønsker man at centralisere. Det er uforståeligt, og det vil jeg meget gerne have en forklaring på.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

En forbrugsminister er sådan en, der bruger en masse penge, mens en forbrugerminister er noget helt andet, bare lige for god ordens skyld.

Så vil jeg sige til hr. Bjarne Laustsen, at jeg synes da, det er fornøjeligt, at vi får lejlighed til at udveksle de samme spørgsmål og svar her, som

vi netop udvekslede for 10 minutter siden nede i samrådet i udvalget, men en god ting kan jo ikke gøres for tit.

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at vi er fuldstændig enige om, at det helt afgørende er, at vi sikrer en høj grad af fødevaresikkerhed her i landet. Det er alle vi forbrugere meget opsatte på, og det tror jeg også alle partier her i Folketinget er.

Men jeg vil gerne starte med at slå fast, at der er en fejl i hr. Bjarne Laustsens spørgsmål, når der i formuleringen af spørgsmålet tales om, at regeringen i en rapport fastslår. Det er sådan, at regeringen har modtaget en rapport fra Fødevarestyrelsen, som der endnu ikke er taget stilling til i regeringen.

Fødevarestyrelsen har i sin rapport anbefalet, at størstedelen af aktiviteterne i de regionale fødevare- og veterinærafdelinger samles i ti nye kontrolafdelinger, og de ti kontrolafdelinger vil komme til at ligge på de nuværende fødevareregioners adresser. I Fødevareregion København/Nordøstsjælland lukkes dog kontrolafdelingen i Kødbyen og flyttes til Rødovre, men ellers er der det samme antal kontrolcentre som før, og de ligger de samme steder som før.

Der vil også fortsat være, og det tror jeg hr. Bjarne Laustsen vil være glad for, en kontrolafdeling i Aalborg, som skal dække det nordjyske område. Der er altså ikke tale om en centralisering af Fødevarerkontrollen. Også her tager spørgeren fejl. Kontrollen bliver liggende, hvor den gør i dag.

Når bemanningen i Fødevareregion Nordjylland og Fødevarestyrelsen foreslås reduceret med 23 fuldtidsansatte, ikke 35, som spørgeren fejlagtigt anfører, så skyldes det, at man foreslår at samle de administrative og ledelsesmæssige ressourcer i tre regionale centre i Ringsted, Århus og Vejle. En del af den reducerede bemanning skyldes også, at styrelsen foreslår at skære den overflødige omkostningstunge laboratoriekapacitet væk, og derfor foreslås det mikrobiologiske laboratorium i Aalborg nedlagt.

Så mit udgangspunkt er altså, at vi kan opnå den samme kvantitet og kvalitet i fødevarekontrollen for færre penge, og derfor skal vi naturligvis gå efter det.

Hvis den ledelsesmæssige og administrative struktur kan slankes, uden at det får negative konsekvenser for fødevarekontrollen, så skal vi gøre det, og det tror jeg også hr. Bjarne Laustsen vil være enig med mig i.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så bliver jeg nødt til at sige til familie- og forbrugerministeren, at selv om man har to titler, så har man ikke dobbelt taletid.

Jeg skal sige, inden hr. Bjarne Laustsen får ordet, at hr. Kim Mortensen også har meldt sig som medspørger, men hr. Bjarne Laustsen får de første par spørgsmål, og så gemmer vi også det allersidste til hr. Bjarne Laustsen. Værsgo, hr. Bjarne Laustsen.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg synes, det er betryggende, at ministeren svarer sådan nogenlunde det samme i Fødevarerudvalget, som han gør her i Folketingssalen. Det synes jeg er betryggende. Men jeg vil gerne oplyse familie- og forbrugerministeren om, at det bestemt ikke beroliger spørgeren, for jeg synes, der er ting i den her sag her, som gør, at der er grund til at være på vagt. Når det drejer sig om besparelser, så er der nogle, der tror, at man kan få det hele til det halve.

Altså de mennesker må jo ikke have lavet noget indtil dato, de må have gået og drevet den af derude. Det er ikke min opfattelse, at det har været sådan. Jeg har til gengæld kendskab til, at der er et meget højt sygefravær, stress og et dårligt arbejdsmiljø, fordi de i forvejen er meget pressede, og så kommer ministeren og vil presse yderligere.

Jeg vil altså gerne have at vide, hvad det er for nogle opgaver, de ikke skal løse i fremtiden, og jeg vil også gerne have at vide, hvorfor man ikke kan lave en decentral løsning med fem regioner, som man nu er i gang med at lave. Det vil være meget betryggende for borgerne og også hensigtsmæssigt, hvis man laver en fødevareregion i hvert af de fem nye centre og beholder opgaverne ude decentralt i stedet for at centralisere dem i København.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren, værsgo. Et øjeblik, vi skal lige ... Ja, den er på.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg kom først til at trykke på, at jeg stemmer for, det hjælper jo ikke så meget.

Jeg er enig med hr. Bjarne Laustsen i, at der er grund til at være på vagt, det skal man altid være, men her er der altså tale om, at det er de ledelsesmæssige og administrative funktioner, som man slanker, men man bibeholder den sam-

lede faglige kapacitet, som man har i dag, og dermed også den samme fødevarerikkerhed, som man har i dag.

Der er ikke tale om, at der er nogen, der har gået og drevet den af, men der er tale om, at vi organisatorisk kan indrette os på en mere hensigtsmæssig måde. Hvis det var sådan, at man forudsatte, at hver gang man kunne spare, så var det, fordi der var nogle, der gik og drev den af, så ville man jo aldrig nogen sinde med mening kunne tale om at spare penge og effektivisere uden at beskyldte nogle for at drive den af, og det er der bestemt ingen der gør her. Der er kun tale om nogle organisatoriske ændringer, der gør det hele mere hensigtsmæssigt.

Bjarne Laustsen (S):

Man kunne godt komme ud i en teoretisk diskussion om, hvad organisatoriske opgaver er. For mig er det sådan noget med at lede og fordele arbejdet, og det vil sige, at det er ledelsesopgaver. Men så mange, som ministeren vil fjerne, er der jo ikke i ledelsen i de fødevareregioner. Det er jo helt almindelige laboranter, det er helt almindelige HK'ere, der sidder og laver det arbejde, som regeringen og vi i Folketinget har bestemt at de skal lave, fordi vi gerne vil have en høj fødevarerikkerhed. Jeg forstår simpelt hen ikke, at man ved at kunne ændre på organisationen kan spare så mange stillinger, uden at det går ud over nogle andre ting.

For nogle få år siden havde vi løn og administration og alt muligt andet i Mørkhøj. Det due ikke, så flyttede man det ud decentralt, nu fungerer det. Nu vil ministeren altså lave den sammen øvelse igen ved at flytte det tilbage, og for mig hænger Ringsted rigtig meget sammen med Sjælland.

Så jeg kan kun sige, at jeg er meget, meget bekymret, når vi mister jurister ude lokalt, vi mister laboranter og vi mister administrativt personale. Det kan ikke lade sig gøre, men jeg vil selvfølgelig gerne kvittere for, at jeg har set, hvordan man agter at løse problemet, ved at der åbenbart i lovforslaget skal være en øgning af hastighedsgrænsen, fordi man nu skal kunne køre hurtigere fra det ene sted til det andet. Det må jo indgå i ministerens overvejelser.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Vi har en decentral løsning her, vi fastholder en decentral løsning med ti kontrolenheder ude omkring i landet helt som før. Det er den ledel-

sesmæssige struktur, der bliver ændret, så vi indsnævrer den fra ti til tre kontrolcentre, hvor vi så samler de jurister, som hr. Bjarne Laustsen nævner, sådan at netto er der faktisk kun tale om en nedgang på en jurist, når vi gør det samlet op.

En stor del af besparelsen, kan jeg så sige, har jo at gøre med, at laboratoriekapaciteten simpelt hen har vist sig at være for stor. Der er for stor laboratoriekapacitet, derfor kan vi klare de opgaver, der klares i dag, på færre laboratorier, og det synes jeg hr. Bjarne Laustsen skulle glæde sig over. Det er jo et godt budskab at komme med at sige: Her har vi altså en mulighed for at gennemføre nogle forandringer i en organisation, så vi sparer nogle penge, men kan få det samme.

Vi skal jo være på vagt, som hr. Bjarne Laustsen siger. Vi skal bestemt også være på vagt over for, at vi bruger skatteborgernes penge på en forsvarelig og effektiv måde.

Kl. 14.20

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Kim Mortensen som medspørger.

Kim Mortensen (S):

Jeg kan forstå, at vi nu skal passe på her, at vi ikke i spørgetiden gør Fødevarestyrelsens rapport til ministerens egen rapport, når der ikke er taget stilling til den i forvejen, men jeg synes stadig væk, at det virker betænkeligt, at man dels sparer så mange penge, dels sparer så mange arbejdspladser eller flytter så mange arbejdspladser, uden at det på en eller anden måde kommer til at gå ud over fødevarer sikkerheden.

Det er jo et faktum, at der både ligger rapporten her, og at der også ligger planer, så vidt jeg ved, men det kan ministeren så be- eller afkræfte, for at udlicitere dele af laborantopgaven til privat virksomhed.

Det andet er, at jeg kan se af den rapport, der ligger, at der ikke ligger nogen faglige, saglige eller økonomiske begrundelser for, at man placerer fødevareregionen i Vejle i modsætning til eksempelvis i Esbjerg.

Hvis man kobler det sammen med, at regeringen nu er ved at lave en strukturreform – der står i regeringsgrundlaget, at det er regeringens politik, at man sørger for at bevare arbejdspladser i de områder, hvor der nu bliver nedlagt arbejdspladser – så var det her måske en oplagt mulighed for, at man i forbindelse med den her

reform kiggede lidt på, at Vejle jo faktisk har fået en centrering af arbejdspladser, men at man også har behov for at tilgodese nogle yderområder.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil sige, at der jo altid er en prioritering sådan, at fødevarer sikkerheden må gå forrest, den faglige vurdering af, hvordan vi kan få den bedst mulige fødevarer sikkerhed, må gå forrest. Men derudover er jeg da enig i, at det er vigtigt, at vi tager regionalpolitiske hensyn, når det gælder om at placere statslige arbejdspladser, og der kan jeg sige, at i Esbjerg har antallet af statslige arbejdspladser i perioden fra 4. kvartal 2001 til 4. kvartal 2004 ligget helt konstant på ca. 3.710. Så der er altså ikke tale om, at regeringen har skåret ned her.

Den tilpasning, der så sker nu, indebærer en nedgang på 0,5 pct. af antallet af statslige arbejdspladser i det område, som Fødevareregion Esbjerg dækker over.

Må jeg så sige, at der jo netop i rapporten er angivet nogle faglige grunde til, at man mest hensigtsmæssigt kan placere det laboratorium netop i Vejle i stedet for Esbjerg, selv om man siger, at det kunne lade sig gøre i Esbjerg, men der er altså faglige grunde til, at det er mere hensigtsmæssigt at lægge det i Vejle. Det er det, rapporten siger.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så siger vi tak til ministeren. Så er der yderligere en medspørger.

Men inden hr. Kim Mortensen får ordet i anden omgang, så vil jeg godt minde både ministre og spørger om, både under dette spørgsmål og de næste, at når der i forretningsordenen står 1 minut, så behøver det ikke at betyde, at man skal bruge 1 minut. Man må i hvert fald ikke bruge mere end 1 minut, men man må faktisk godt bruge mindre end 1 minut, hvis der skulle være enkelte, der havde lyst til det.

Så er det hr. Kim Mortensen i anden omgang.

Kim Mortensen (S):

Det var ærgerligt, at ministeren så ikke inden for det ene minut også havde mulighed for at nå at svare på spørgsmålet om, hvorvidt der ligger konkrete planer for at udlicitere dele af de laborantopgaver som en del af den her øvelse, der nu foretages i regionerne.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Det var prisværdigt kort. Så er det ministeren. Værsgo.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Denne her rapport drejer sig om strukturen i organisationen og om, at laboratoriekapaciteten i den forbindelse er for stor. Den drejer sig sådan set ikke om andre ting, man kunne gøre i retning af at udvikle Fødevarestyrelsen og fødevarerollen.

Men jeg synes da, at kan man med fordel udlicitere opgaver til private, sådan at man også den vej rundt kan få mere for pengene, så er det da altid noget, man skal overveje. Jeg mener ikke, at man skal udlicitere bare for at udlicitere, man skal ikke privatisere bare for at privatisere. Men man kan da udmærket gøre det og skal også gøre det, hvis det er sådan, at man vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt for den opgave, der skal løses.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så går vi til den anden og sidste medspørger. Det er hr. Mogens Jensen. Værsgo.

Mogens Jensen (S):

En ting er jo, hvad selve Fødevarestyrelsens ledelse kan have af synspunkter på det her område, og hvad vi centralt kan mene, men når man ude omkring i landet spørger de medarbejdere, der har det her inde på livet, er 120 af dem, som har afgivet en udtalelse, hvor de bl.a. siger, at efter at have set strukturreporten, så frygter de en meget stor tilbagegang i de administrative rutiner, som vil øge bureaukratiet omkring udførelsen af arbejdet, samtidig med at kontrolheden, regionscenteret og den enkelte medarbejder og de eksterne brugere vil opleve en markant tilbagegang i serviceniveau og sagsbehandlingstider, i yderste konsekvens med fødevarer sikkerheden til følge.

Gør den slags udtalelser fra 120 af dem, som det drejer sig om, ikke indtryk på ministeren?

Kl. 14.25

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Naturligvis gør det indtryk. Der er medarbejdere, som bliver berørt af de opsigelser, der i givet fald skal finde sted. De reagerer på det, og det forstår jeg også godt de gør. Man skal selvfølgelig i den fase, vi er i nu, også lytte til de argu-

menter, der er, og få dem vurderet. Det er jo det, vi er i gang med at gøre i øjeblikket, altså vurdere helt præcist, hvad regeringens position skal være på det her felt.

Nu har jeg ikke kendskab til, at der er 120 medarbejdere, der har skrevet under på noget papir, men det er muligt, at der foreligger sådan et papir. Men det korte af det lange er, at den rapport fra styrelsens side, som vi taler om, er udarbejdet af hovedsamarbejdsudvalget med accept af alle medarbejderrepræsentanter, som er blevet valgt ind og har deltaget i arbejdet. Så det er altså en proces, hvor medarbejderne har deltaget, og hvor man samlet set har sagt: Det her er, hvad vi anbefaler, når vi ser bort fra placeringen af laboratorieenhederne – det er styrelsens direktion, der har fastslået den – og de veterinære enheder, som også er direktionens anbefaling i styrelsen.

Mogens Jensen (S):

Det, som bekymrer de her mennesker, er bl.a., at man tror, at der bliver overvæltet administrative opgaver på de tilsynsførende og dem, som skal udføre arbejdet ude i marken.

Vil ministeren garantere, at det med den her strukturreform ikke kommer til at ske, og at kvaliteten og omfanget af den kontrol, der foregår i dag, kan blive bibeholdt?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det har netop været afgørende i udarbejdelsen af den analyse fra styrelsens side, at man har sikret sig, at der er den fornødne administrative opbakning til de faglige medarbejdere. Det er sikret inden for de besparelser, at man sørger for en sekretariatsmæssig bistand til de faglige medarbejdere. Så den sag skulle være på plads, det behøver man ikke bekymre sig om. Det faglige arbejde kan fortsætte med uformindsket styrke og kvalitet i forhold til i dag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så kommer vi til det sidste spørgsmål. Det er fra hovedspørgeren, hr. Bjarne Laustsen, værsgo.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne have, at ministeren bekræfter, at det, der er vigtigt, er, at vi har en høj fødevarer sikkerhed, og at fødevarer loven til punkt og prikke bliver overholdt, uanset hvad der måtte komme ud af ministerens overvejelser.

Jeg vil også gerne have en garanti for, at de USA-autorisationer, som er meget vigtige for vores eksport, ikke bliver forringet, og at man har mulighed for at lave dem også i fremtiden, og at den EU-kontrol, som er utrolig vigtig for de lande, vi eksporterer til, ikke bliver forringet.

Jeg er desværre bange for, at der, ved at man skærer ned på både dyrevelfærd og tilsynsbesøg osv., og ved at man fjerner jurister, så er ting, der slet ikke bliver anmeldt ved et besøg i en besætning, fordi man simpelt hen vil vælge at sætte kikkerten for det blinde øje, da der ikke er tid til at rejse sagen og få den fulgt.

Men jeg vil love ministeren, at jeg vil overveje at rejse den her sag et par gange yderligere, for jeg kan forstå, at jeg har sparet Nordjylland for 12 nedlagte stillinger i dag, og hvis jeg rejser sagen to gange mere, kan det være, at vi bliver fri for at få nogen nedskæringer i fødevareregion Nordjylland, og det ville også være rimeligt.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren for et afsluttende svar. Vi skal lige have mikrofon på.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu er hr. Bjarne Laustsen og jeg jo glade for det nordjyske, og derfor synes jeg da også, det er glædeligt, at vi i dag i fællesskab har konstateret, at det ikke er 35, men 23 stillinger, der bliver nedlagt.

Jeg forstår godt, at det for hver enkelt af dem, som skal fratræde et job, selvfølgelig vil være en meget kedelig udvikling, der sker. Det har jeg fuld forståelse for. Men man vil også prøve at få det her til at ske ved naturlig omplacering af medarbejdere, ved naturlig afgang og ved, at der stilles konsulenter til rådighed for dem, som skal fratræde. Så jeg håber, at det kan ske på en fornuftig og nænsom måde.

Men derudover nytter det ikke noget, at hr. Bjarne Laustsen bliver ved med at仁se alle mulige steder op, hvor der skal ske nedskæringer. Det korte af det lange er, at den faglige kapacitet vil være uforandret, og derfor vil fødevarerisiklerheden også være uforandret god.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 54

9) Til ministeren for ligestilling af:

Lone Dybkjær (RV):

»Vil ministeren svare på, hvordan ministeren ser på den aktuelt verserende sag, som bl.a. er omtalt i Politiken den 20. februar 2005, om, at en kvinde er nødsaget til at nedkomme, uden at hendes mand kan være til stede?«

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg har forstået artiklen i Politiken sådan, at faderen på grund af visumreglerne ikke kan være med til fødslen af hans og hans hustrus barn, hvis hun vælger at føde i Danmark.

Kl. 14.30

I sidste uge svarede integrationsministeren her i salen på spørgsmål om samme sag. Det er jo integrationsministerens område, og jeg ved, at hun har lovet udvalget en fortrolig redegørelse om den konkrete sag, som jeg altså kun kender fra en avisartikel.

Integrationsministeren har i sin besvarelse af spørgsmålet om sagen også redegjort for retsgrundlaget vedrørende visumophold. Jeg kan ikke tilføje så meget nyt til den del af sagen, men vil da også gerne gøre rede for, hvordan reglerne i udlændingelovgivningen er.

De danske visumregler afspejler, at Danmark deltager i Schengensamarbejdet. Visum udstedes derfor som udgangspunkt for indrejse i alle Schengenlandene og ikke kun til indrejse i f.eks. Danmark. Det følger af Schengenreglerne, at visum maksimalt kan gives til ophold i Schengenområdet i 3 måneder inden for en ½-års-periode.

Det gør sig gældende for alle statsborgere, at der som udgangspunkt meddeles Schengenvisum til en ægtefælle uanset statsborgerskab til en her i landet fastboende person. Visumpraksis skal ses i sammenhæng med reglerne om opholdstilladelse i Danmark, og det er således et væsentligt hensyn bag visumreglerne at hindre omgåelse af reglerne om opholdstilladelse.

En udlænding, der ikke opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse i landet, skal derfor ikke via visumreglerne kunne opnå et længerevarende ophold i landet, end visumreglerne tillader. Der er dog mulighed for under særlige omstændigheder at få forlænget sit visum i form af et såkaldt besøgsvisum.

Det kan f.eks. ske ved alvorlig sygdom hos ansøgeren eller den person, ansøgeren besøger i Danmark. Jeg kan forstå, at den familie, der er omtalt i artiklen, er kommet i den beklagelige si-

tuation, at faderen allerede inden fødslen har opbrugt sin 3 måneders visumperiode inden for de 6 måneder.

Hvis familien havde ønsket det, kunne de have planlagt faderens ophold i landet, så han kunne være her på fødselstidspunktet. Det er klart, at en fødsel er en stor begivenhed, men da der ikke er tale om en uforudset begivenhed, vil faderen ikke kunne få sit visum forlænget med et besøgsvisum.

Jeg går ud fra, at når jeg som ligestillingsminister er blevet spurgt, er det, fordi spørgeren gerne vil høre mit syn på faderens rolle i forbindelse med fødsler. Der er ingen tvivl om, at jeg synes, det er en god idé, at faderen er med til fødslen, sådan som det jo oftest sker. Jeg tror bestemt, at det kan være med til at knytte nogle bånd mellem faderen og barnet og familien i øvrigt.

Lone Dybkjær (RV):

Tak til socialministeren.

Det er ikke udelukkende faderens rolle i forbindelse med barnets fødsel, som jeg er optaget op, men jeg er meget optaget af barnet tarv, herunder f.eks. børnekonventionens artikel 3 og lov om social service, hvor det jo klart siges, at det er meget vigtigt for børnene at være sammen med deres familie.

Dermed mener jeg altså, at man – ikke i forbindelse med udlændingeloven, men i forbindelse med anden lovgivning og i forbindelse med den politik, regeringen i øvrigt ønsker at føre om, at man skal være selvhjulpne – er kommet i en slags konflikt, og det er det, jeg gerne vil bede ligestillingsministeren uddybe.

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Som det er nævnt, tror jeg, at integrationsministeren under besvarelsen af spørgsmålet i sidste uge gjorde meget klart rede for, hvad reglerne på området er, og for de muligheder, der jo ville have været for at planlægge, at man fik visum i netop den periode, hvor fødslen ville finde sted. For som nævnt er en fødsel en stor begivenhed, men det er ikke noget, man ikke har forudset, for man kender cirka tidspunktet og kunne derfor have planlagt derefter.

Jeg er opmærksom på, at reglerne er blevet ændret i efteråret, altså i den periode, hvor vedkommende har søgt, men oplysninger om de nye regler er fuldt tilgængelige, ligesom der også havde været mulighed for at afbryde perio-

den for netop at kunne prioritere at være her omkring fødselstidspunktet.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg forstår, at social- og ligestillingsministeren jo er en person, som kan forudse og læse alle reglerne, og det er sådan set også meningen med det job. Det er vel også meningen med de job, vi har.

Men det er altså også min oplevelse, at det ikke altid er så enkelt for folk, der ikke ligefrem er født her i landet, at sætte sig ind i de danske regler, herunder når reglerne ændrer sig undervejs, for så er det ikke nødvendigvis sikkert, at man bare kan afbryde sit ophold og tage af sted. Der er også økonomi og andet involveret i det og mange andre planlagte ting.

Derfor er jeg selvfølgelig enig med social- og ligestillingsministeren i, at en fødsel ikke er en uforventelig ting. Man ved cirka, hvornår den kommer. Det drejer sig sådan set mere om problemet i forhold til regelsættet, nemlig om, hvorvidt det ikke ville være ønskeligt, når der nu er nogle mennesker, der er kommet i klemme, som ikke beder om fast ophold her i landet, men blot beder om, at det her betragtes som en ekstraordinær begivenhed, at man så kunne gribe ind og sige, at det er en ekstraordinær begivenhed på den ene eller den anden måde at føde et barn.

Kl. 14.35

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Som nævnt gjorde integrationsministeren netop i sidste uge meget grundigt rede for, hvad regelsættet egentlig er, og hun har jo også lovet en redegørelse for selve den her konkrete sag, som jeg altså ikke kender nærmere.

Men i forhold til det, at reglerne er blevet lavet om på det tidspunkt, hvor ansøgeren søgte, vil jeg gerne understrege, at reglerne er offentligt tilgængelige og f.eks. fremgår af Integrationsministeriets hjemmeside, hvor man netop kan sætte sig ind i, hvad regelsættet er. De nye visumregler er nærmere beskrevet i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat om visumpraksis af 29. september 2004, som er sendt til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik i Folketinget.

Der er altså rig mulighed for at gøre sig bekendt med, hvad regelsættet er.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Lone Dybkjær for et sidste spørgsmål.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er ikke i tvivl om, at hvis man er her i landet, er man altså nødt til hver eneste time at studere reglerne, for man kan risikere, at de bliver lavet om undervejs. Det er sådan set det, der er sket i det her tilfælde.

Jeg synes godt, det kan siges, at det ikke ligefrem behøver at være nødvendigt, at man absolut skal sidde og studere de regler hele tiden. Det er heller ikke nødvendigvis sikkert, at et menneske, der er kommet her til landet på et visum, bare kan tage tilbage igen og så frem og tilbage. Der er også, som jeg sagde, penge involveret i sådan en rejse.

Så er det, jeg spørger: Kunne man ikke godt gå ud fra, at de her mennesker indimellem er i god tro og ikke altid er ude på at omgå reglerne? For det er det, der ligesom hele tiden ligger, når man behandler en sag, altså at der ingen mennesker er, der er i god tro.

Derfor spørger jeg bare: Når der nu er et barn, der kommer i klemme, og det er der i det her tilfælde, var det så ikke en mulighed, at man havde prøvet at kigge på tingene ud fra god tro og ud fra barnets tarv, frem for at man bare kører tingene igennem på den måde, som integrationsministeren gør det? Og synes socialministeren, ligestillingsministeren ikke – jeg beklager, men det er sådan set mest socialministeren, jeg spørger – at man godt kunne gribe ind til fordel for barnet her?

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil understrege, at jeg er meget enig med integrationsministeren i den her sag. Som jeg har nævnt i min første besvarelse, synes jeg, det er vigtigt, at faderen er til stede ved fødslen. Det synes jeg er en god oplevelse for faderen, men også for den øvrige familie, og muligheden havde jo været der for at planlægge derefter og tage højde for, at regelsættet er, som det er.

I forhold til en nærmere drøftelse af regelsættet vil jeg henvise til, at det er en diskussion, man må tage med integrationsministeren. Det siger jeg vel vidende, at integrationsministeren netop har haft en spørgerunde om dette i sidste uge her i salen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 258

10) Til ministeren for ligestilling af:

Pernille Vigsø Bagge (SF):

»Vil ministeren i forlængelse af sine udtalelser til Information den 5.-6. marts om, at »vi ikke skal lade stå til« over for den stigende seksualisering af det offentlige rum, og at der kan gøres meget gennem aftaler med detailhandelen, gøre rede for, hvilke konkrete nye initiativer ministeren vil lancere og hvornår?«

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Spørgsmålet går på problematikken omkring pornificeringen af det offentlige rum. Nu var jeg selv til stede, da ministeren udtalte sig om det her på FN's kvindekongress i New York. Spørgsmålet går på: Skal vores børn og unge have et reelt frit valg om, hvad de vil være vidner til og påvirkes af, eller skal markedet fuldstændig bestemme, hvad vore børn og unge skal udsættes for? Kan man forestille sig, at ministeren vil tage nogen tiltag for at påvirke markedet på det her område?

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg er af den klare holdning i forhold til seksualiseringen af det offentlige rum, at vi ikke bare skal være naive og håbe på, at det forsvinder af sig selv, for det gør det ikke. Derfor har jeg givet udtryk for, at jeg synes, det er vigtigt, at vi ruster vores unge til kritisk at tage stilling til og forholde sig til de billeder, som de møder i reklamer, musikvideoer og på internettet og alle mulige andre steder.

For at få undersøgt, hvordan de unge påvirkes af de billeder, de møder, har Nordisk Ministerråd på dansk initiativ iværksat forskning om pornificeringens påvirkning af de unge. Det er en omfattende nordisk undersøgelse, som jeg ser frem til at få resultaterne af. Der kommer nogle delresultater her i foråret, men selve undersøgelsen er først færdig næste sommer.

Jeg mener, at det er vigtigt at sætte fokus på dialog og på debat, og derfor arrangerer jeg i november måned en stor konference om unge og pornografiske fremstillinger. Konferencen skal bygge på delkonklusioner fra denne rapport, jeg netop har omtalt, men målet er også, at de unge selv skal deltage i konferencen og byde ind med deres holdninger og erfaringer, som jeg mener vi kan lære af.

Konferencen vil blive fulgt op af et debatmagasin, som er et i rækken af flere debatmagasi-

ner, som jeg har sendt ud til skolernes ældste klasser, gymnasie- og handelsskoler m.v., der handler om unge og ligestilling i relation til forskellige emner. Ideen er netop, at det så skal være et afsæt for en diskussion, de unge kan have om de forskellige påvirkninger.

Kl. 14.40

Det næste magasin skal handle om seksualisering og stereotype kønsroller. Det vil også indeholde statistikker og undersøgelser blandt de unge, og det vil komme som opfølgning på konferencen, det vil sige nok i begyndelsen af 2006.

Jeg mener ikke, at vi kan lovgive os ud af, at der i stigende grad er seksualiserede billeder i det offentlige rum. Vi har en række bestemmelser i straffeloven og i normalpolitivedtægten, som udgør et strafferetligt værn mod at blive konfronteret med pornografiske billeder. F.eks. er det jo strafbart at udstille materiale af en vis grovhed eller anstødelig karakter, ligesom det er forbudt at sælge utugtigt materiale til børn under 16 år.

Vi har også regler på det private område. I markedsføringsloven er der et generelt forbud mod kønsdiskriminerende reklamer, og Forbrugerombudsmanden har udstukket retningslinjer, der nærmere gør rede for, at reklamer ikke må præsentere kvinder eller mænd på en nedværdigende eller en diskriminerende måde.

Der er også henstillet til alle butiksejere, at de ikke må udstille materiale af voldeligt eller pornografisk tilsnit i børnehøjde, og faktisk har langt de fleste virksomheder inden for kiosk- og detailvarehandelen opstillet konkrete politikker for at undgå porno i børnehøjde. Det var i hvert fald konklusionen på en rundspørge, som Forbrugerstyrelsen og Ligestillingsafdelingen foretog i 2002.

Så der er altså en række regler på området, men der er også behov for andre initiativer, hvilket jeg har været inde på, bl.a. dialogen med de unge, som jeg tager fat på, og som skal køre over det næste års tid.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Det er meget glædeligt, at ministeren tager nogle tiltag i forbindelse med det her, og når ministeren siger, at der er en lovgivning på området, en markedsføringslovgivning osv., så kunne jeg godt tænke mig at høre, om ministeren selv mener, at den bliver overholdt og opfyldt.

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Som nævnt i min besvarelse i forhold til aftalen med detailhandelen viste undersøgelsen i 2002, at aftalen mellem parterne bliver overholdt. Der er selvfølgelig eksempler på anmeldelser hist og pist, men undersøgelsen viste altså generelt, at man overholder den aftale, man har indgået.

Så er jeg også bekendt med, at der har været eksempler på reklamer, som har overskredet grænsen for det acceptable, men hvor Forbrugerombudsmanden så er gået ind for at få fjernet eksempler på det.

Jeg mener, at vi har en række gode aftaler, et strafferetligt værn, men der er nok så meget brug for, at vi også ruste os til at kunne håndtere de billeder, vi bliver udsat for, i og med at vi ikke kan fjerne alle de billeder.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Der har været eksempler på, at også kommuner har brugt mere eller mindre anstødelige reklamer. Har man tænkt sig at lave nogle tiltag, så de her kommuner og de nye storkommuner ikke skal bruge reklamer af denne kaliber?

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Jeg må sige, at jeg ikke er bekendt med eksempler på, at kommuner skulle overtræde regelsættet på området, men det synes jeg naturligvis er uacceptabelt, og jeg vil også være indstillet på at drøfte en sådan problemstilling med kommunerne. Men som det er nævnt, er jeg ikke bekendt med, at der har været eksempler på dette.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det næste spørgsmål er ligeledes til ministeren for ligestilling og ligeledes af fru Pernille Vigsø Bagge.

Værsø for en begrundelse.

Spm. nr. S 257

11) Til ministeren for ligestilling af:

Pernille Vigsø Bagge (SF):

»Vil ministeren forklare sine udtalelser (som citeret i Information den 5.-6. marts 2005) om, at børn og unge må vænnes til pornificeringen af det offentlige rum, og herunder gøre rede for, hvordan det skal ske, og om ministerens udtalelser skal tolkes således, at ministeren ikke mener, at borgerne i det danske samfund har andre mu-

ligheder end at finde sig i hver dag at blive ufri-villigt konfronteret med lyd, billeder og tekst, der i stigende grad er præget af en pornografisk kultur?»

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Hvis nu ministeren ikke vil lade stå til over for denne her stigende seksualisering af det offentlige rum, så har ministeren fortalt, hvilke konkrete tiltag man har tænkt sig at tage.

Jeg kunne godt tænke mig, at ministeren uddybede lidt, hvad det skulle være for nogle konkrete aftaler med detailhandelen, og at ministeren måske kom med en præcisering af, hvad det er, man vil gøre i folkeskolen. Der var tale om nogle debatmagasiner, men kan man forestille sig, at det er tilstrækkeligt at sende et magasin ud til de unge mennesker om det her spørgsmål?

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Min holdning er, at unge skal lære at skelne mellem fiktion og virkelighed. De skal lære at være kritiske og selv kunne sige fra over for de mange og ofte, synes jeg, unuancerede fremstillinger, som de bliver præsenteret for i medierne, i musikvideoerne og på internettet.

Der har jeg den holdning, at vi ikke skal overlade det til børnene og de unge selv at finde ud af det, men netop gå i dialog og præsentere dem for de billeder og drøfte med dem, at det ikke er virkeligheden, de ser, så de er i stand til at forstå og forholde sig til de fremstillinger, som de møder alle mulige steder.

Der er det vigtigt for mig også at understrege, at det, jeg jo har givet udtryk for, og som fru Pernille Vigsø også selv overværede, er jo, at vi skal gøre de unge robuste til at kunne imødegå de her billeder – og ikke de forskellige citater og ikke mindst fejlcitater, som har været fremme i medierne.

Kl. 14.45

Jeg har været inde på, at vi har forskellige regelsæt og forskellige frivillige aftaler, som vi kan tage i brug. Ikke mindst kan vi forbyde pornografi af grov karakter og reklamer med diskriminerende indhold. Men vi kan ikke fuldstændig forhindre enhver form for billeder eller andet med seksualiserede udtryk.

Og selv hvis vi skulle prøve at lukke os inde i en osteklokke, så vil seksualiseringen stadig ske i kraft af bl.a. det verdensomspændende internet, internationale film, internationale produkter. Det er simpelt hen baggrunden for, at jeg

synes, det er vigtigt at sætte fokus på nogle andre områder.

Som jeg allerede har nævnt i besvarelsen af det tidligere spørgsmål, er der sat et forskningsprojekt i gang, der forhåbentlig kan gøre os klogere og også give inspiration til, hvad der yderligere kan tages fat på. Der kommer en workshop med de unge, og der kommer debatmagasinet, som bliver sendt rundt til alle skoler.

Konklusionen er at komme i dialog med de unge om pornografiske og seksualiserede fremstillinger af kvinder og mænd og få slået fast, at det, man ser i mange af de billeder, ikke er i overensstemmelse med, hvordan virkeligheden er.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jeg er som sagt meget glad for de tiltag, ligestillingsministeren påtænker at sætte i gang.

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at høre, hvad ligestillingsministeren mener om indenrigs- og sundhedsministerens tilbagetrækning af den sex cd-rom, som hed »SexStarz«, som indenrigs- og sundhedsministeren mente var for grovkornet. Mener ligestillingsministeren ikke, at det netop var sådan nogle produkter tilegnet de unge for at åbne debatten, der var en god idé i den her forbindelse?

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg bakker helt og aldeles op om indenrigs- og sundhedsministerens beslutning om at trække den cd-rom tilbage, fordi den havde fokus på netop nogle meget ekstreme situationer.

Det, jeg taler om, er jo en klar skelnen mellem porno og det, jeg kalder seksualisering af det offentlige rum. Jeg synes, det er vigtigt at sætte ind over for pornoen, have nogle klare regler og sikre, at de bliver overholdt, men samtidig tage hensyn til denne her påvirkning; der er de her mange billeder med fokus på det seksuelle, som vi ikke kan forbyde os ud af.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Men netop når ligestillingsministeren mener, man skal gøre de unge mennesker robuste, var det så ikke en god idé at benytte sig af en cd-rom, der var udgivet specielt til de her unge mennesker? Jeg har lidt svært ved at forstå, hvorfor man først bestiller et produkt, derefter trækker det tilbage, og siden hen siger, at de unge mennesker skal gøres robuste.

Hvad er det så, de må se, hvis ikke det var en sex cd-rom, der netop var tiltænkt de unge?

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Nu har jeg understreget, at det er vigtigt at skelne mellem pornoen og seksualiseringen af det offentlige rum. Og der, hvor jeg gerne vil gøre de unge mere robuste, der, hvor jeg gerne vil gøre de unge bedre i stand til at håndtere de billeder, de møder, er der, hvor det er billeder med fokus på sex, som jo er i diverse ungdomsprogrammer og musikvideoer, som findes på nettet, som er overalt, og som jeg netop mener vi ikke bare kan forbyde, fordi de vil være der uanset.

Hvis man gør, som fru Pernille Vigsø Bagge har været inde på, f.eks. sætter nogle forbud op om, hvad der må være i ungdomsprogrammerne på DR, så vil de unge jo bare zappe over og vælge en international kanal, hvor de kan se de billeder.

Derfor er det vigtigt, at vi arbejder med de unge i forhold til at skelne mellem virkeligheden og fiktionen, og det er det, jeg synes vi skal sætte ind over for. Og der er nok i virkeligheden en forskel på det, der er SF's tilgang til problematikken, og regeringens tilgang til den.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jeg vil gerne lige korrigere ligestillingsministeren. Jeg har ikke talt for et forbud mod visse udsendelser på Danmarks Radio. Jeg har talt for, at man måske forholdt sig kritisk til, hvad man udsendte i forbindelse med ungdomsprogrammer.

Det sidste spørgsmål er ... smuttet. Jeg beklager.

Kl. 14.50

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Derfor synes jeg alligevel, det er vigtigt at give en kommentar til den sidste sætning, nemlig at fru Pernille Vigsø Bagge siger, at meldingen gik på at forholde sig kritisk til, hvad f.eks. DR sender i sine ungdomsprogrammer.

Der må jeg dog sige, at citatet i Kristeligt Dagblad af fru Pernille Vigsø Bagge er, at man f.eks. kunne indføre regler for, hvad der må sendes i fjernsynet for børn og unge. Der understreger jeg, at der er en klar forskel i tilgangen, for det mener jeg ikke vi kan, fordi vi lever i en international verden, hvor man kan vælge internationale programmer, eller hvor man kan hente musikvideoerne via internettet eller lignende. Derfor er det mere vigtigt at lære de unge at håndtere den her problematik, i og med vi ikke kan forbyde os ud af det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 182

12) Til integrationsministeren af:

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

»Vil ministeren redegøre for, hvordan myndighederne har tacklet den omgåelse af aftalen om østeuropæiske arbejderes arbejde i Danmark i overgangsperioden, som består i, at danskere etablerer et firma i Østeuropa med henblik på at udstationere østeuropæere til at arbejde i Danmark, herunder om der er rejst sager på baggrund af bestemmelsen om, at udstationerende virksomheder skal have hovedparten af deres virke i hjemlandet?«

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har vi her på det sidste hørt statsministeren udtale sig om, at de problemer, vi har med misbrug af billig arbejdskraft fra Østeuropa, skulle være ude af proportioner, når vi diskuterer det her i Folketinget.

Vi har også hørt en beskæftigelsesminister, som er godt tilfreds med den aftale om østarbejdere, der blev indgået i forbindelse med udvidelsen.

Så er det bare sådan, at det i virkeligheden er udlændingeloven, som omfatter østaftalen, og det er Udlændingestyrelsen, der administrerer de her regler. Derfor kunne det være nok så interessant at vide, hvordan integrationsministeren egentlig mener, det går med den aftale i forhold til de misbrugsmuligheder, som vi har set er blevet brugt, først og fremmest af karl smart-arbejdsgivere, som bruger udstationering som begrundelse, når de antager folk til at arbejde i deres virksomhed.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg kan jo med tilfredshed konstatere, at det ikke kun er regeringen, der er tilfreds med aftalen og forholdene omkring det her. Forligspartierne i den her aftale, heriblandt Socialdemokratiet og SF, er også tilfredse med aftalen. Det synes jeg sådan set er rart at konstatere, efter der har været et møde her til morgen om det, og det har været meldingerne efterfølgende.

I forbindelse med EU-udvidelsen har vi gennemført en national overgangsordning. Overgangsordningen indebærer, at arbejdstagere fra de nye østeuropæiske EU-lande skal have arbejdstilladelse for at arbejde i Danmark. Der gives kun arbejdstilladelse, hvis der er tale om arbejde på overenskomstmæssige eller i øvrigt

sædvanlige vilkår, og overgangsordningen gælder for arbejdstagere og ikke for selvstændige.

Det følger af EU-retten, at en selvstændig i et EU-land har ret til at udstationere sine medarbejdere, når han eller hun udfører en tjenesteydelse i et andet EU-land. Det indebærer en risiko for, at nogle vil prøve at omgå kravene i den nationale overgangsordning ved at maskere almindelig lønnet beskæftigelse som en tjenesteydelse leveret af en virksomhed i et andet EU-land. Den risiko har regeringen og forligspartierne bag østaftalen været opmærksom på fra starten. Regeringen følger nøje udviklingen på arbejdsmarkedet efter EU-udvidelsen og holder jævnlige møder med forligspartierne.

Særlig med henblik på at kortlægge og bekæmpe omgåelse af overgangsordningen har regeringen nedsat en særlig følgegruppe, og i følgegruppen deltager alle relevante myndigheder og arbejdsmarkedets parter. Følgegruppen har bl.a. lavet en praktisk manual, der indeholder en lang række gode råd til politiet og andre, der har brug for at vide, om der er en sag om omgåelse.

Der er også etableret regionale netværk, hvor politiet, Told og Skat, fagforeningerne og arbejdsgiverorganisationerne lokalt drøfter indsatsen mod illegale arbejdere.

Herudover gennemføres der løbende kontrolaktioner, hvor politiet, Told og Skat og Arbejdsdirektoratet uanmeldt dukker op på arbejdspladserne og kontrollerer, om der foregår ulovligheder.

Sidste år blev strafferammen fordoblet for arbejdsgivere, der illegalt beskæftiger udenlandsk arbejdskraft, så straffen nu er bøde eller fængsel i indtil 2 år. Regeringen har i forlængelse heraf foreslået en lovændring, så strafferammen udvides til bøde eller fængsel i indtil 1 år for udlændinge, der arbejder ulovligt i Danmark.

Jeg kan oplyse, at politiet og Told og Skat har forelagt 55 sager om udstationering for Udlændingestyrelsen. Styrelsen har taget stilling til 27 af sagerne og har i 26 af sagerne fundet, at de pågældende udlændinge ikke måtte arbejde uden arbejdstilladelse. Sagerne vedrører i alt ca. 135 personer, og Udlændingestyrelsen har underrettet politiet herom.

Kl. 14.55

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Først og fremmest tak for svaret, som jo meget godt resumerede, hvad det egentlig er, der er lavet aftale om. Det er vel heller ikke så underligt, at partierne bag denne her aftale faktisk er til-

fredse med den; det ville være meget underligt, hvis de ikke var det.

Derimod vil jeg godt bede ministeren om at bekræfte, at hvis man spørger de faglige organisationer, som organiserer først og fremmest på byggeriets område, så kan man ikke finde en af dem, som rent faktisk er tilfreds med den måde, østaftalen fungerer på.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg har ikke mulighed for at bekræfte, hvordan det opleves ude på byggepladserne, men kan blot konstatere, at de sager, der er, er faktisk hånd om. Efter mødet her i morges blandt forligspartierne er det jo netop blevet bekræftet, at der er strammet op der, hvor der kan være huller i dag. Der har været forsøgt omgåelse ved at forsøge at definere det som et vikarbureau eller en virksomhed, som simpelt hen er etableret til lejligheden, for ad den vej at komme ind uden arbejds- og opholdstilladelse.

Det er der altså taget fat om, og vi har også fået bekræftet, at der er tale om et vikarbureau, så kan man altså ikke komme uden om kravet om at skulle have en opholds- og arbejdstilladelse.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Når nu ministeren nævner det, der er aftalt i dag, så vil jeg godt spørge ministeren, om kravet om registrering, de her såkaldte E 101-attester, eller hvad pokker de hedder, ikke er knyttet til, at man er ansat på en virksomhed i f.eks. et østeuropæisk land.

Der er ikke nogen, der siger, at man skal arbejde i det østeuropæiske land. Der er overhovedet ikke nogen, der siger, at den virksomhed, der ansætter folk, skal have noget som helst arbejde i et østeuropæisk land. Man vil stadig væk kunne lave et firma, hvor folk får de hersens erklæringer, for det skal man nu engang have, hvis man har et firma i f.eks. Polen, og man vil derefter kunne sende folk direkte op at arbejde som udstationeret i Danmark.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen jeg kan blot gentage, at netop den problemstilling har været drøftet her til morgen på mødet. Der er enighed blandt forligspartierne, hvor jeg så erkender, at Enhedslisten ikke er med, om, at der sådan set er styr på de her områder, og den definition, som man har af, hvad det er, der kræves, for at man ikke kan omgå det her, er der faktisk tilfredshed med. Der er kørt

en række sager, og de sager, der er, er meldt til politiet, og dem behandler politiet. Så jeg synes også, vi skal holde fast i, at vi heller ikke skal gøre problemet større, end det er. Der er faktisk hånd om de sager, hvor der måtte være omgæelse af reglerne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr for sidste gang.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Så vil jeg bare til sidst spørge, om det ikke er rigtigt med et gamle ordsprog, der hedder, at hvad man ikke ser, har man ikke ondt af. Det er jo tydeligt nok, at de sager, man ser, tager man hånd om. Men hvis man f.eks. ser undersøgelsen af, hvad der foregår af illegalt arbejde rundt omkring i Danmark, så er problemet måske større end lige præcis det, man ser.

Den seneste undersøgelse af omfanget af illegalt arbejde i landbruget er jo også et ganske glimrende eksempel på, at der måske foregår mange ting, som ikke kommer til myndighedernes kendskab, fordi disse måske ikke er udfarende nok.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu er det jo netop ikke, fordi myndighederne sidder med hænderne i skødet, og jeg har jo netop i mit første svar redegjort for, at myndighederne også er udfarende i den her sag, at de går ud, kommer på uanmeldte besøg der, hvor der er en mistanke. Så der er og bliver gjort en aktiv indsats også fra myndighedernes side på det her område.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 205

13) Til integrationsministeren af:

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

»Er ministeren uenig i, at hvis asylansøgere risikerer livet eller bliver udsat for overgreb ved en tilbagevenden på grund af danske udlændingemyndigheders fejl, har de ansvarlige myndigheder påtaget sig et stort ansvar for de afvistes skæbne, og hvordan vil ministeren sikre sig mod, at noget sådant sker?«

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Baggrunden for det her spørgsmål er jo en helt konkret sag, hvor en palæstinenser under be-

handlingen af vedkommendes asylsag fik det noget uheldige stempel af Udlændingestyrelsen, nemlig at vedkommende skulle være israelsk statsborger. Jeg kender ikke noget til vedkommendes asylgrundlag, og det er i og for sig også fuldstændig bedøvende ligegyldigt, men det, der er mit ærinde, er at spørge ministeren, om ikke lige præcis sådan en sag er et godt eksempel på en sag, hvor ministeren rettelig burde/bør gribe ind og sige, at her er en begrundet mistanke om, at det kan føre til katastrofer for den pågældende, og derfor er der en begrundelse for, at der er særlige omstændigheder, som gør, at vedkommende skal have opholdstilladelse i Danmark.

Kl. 15.00

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg har ikke mulighed for inden for de rammer, der gælder for mundtlige svar på § 20-spørgsmål her i salen, at gå ind i den konkrete sag. Det kan jeg simpelt hen ikke gøre.

Men jeg vil godt svare helt generelt på det spørgsmål, der er stillet, for jeg er enig med spørgeren i, at det er et stort ansvar at behandle asylsager. Det er derfor efter min opfattelse helt rigtigt, at asylsagsbehandlingen sker hos asylmyndighederne, dvs. første instans: Udlændingestyrelsen, anden instans: Flygtningenævnet, der reelt fungerer som en domstol i disse sager. Hermed er det sikret, at behandlingen af asylansøgningerne, der jo har så stor betydning for den enkelte asylansøger, sker uafhængigt af regeringen og Folketinget, nøjagtig som det er tilfældet, når sager behandles af domstolene. Jeg har derfor ingen kompetence i asylsager.

Asylsager er undergivet en meget grundig sagsbehandling. Proceduren omfatter bl.a. flere asylsamtaler med asylansøgeren. Hvis Udlændingestyrelsen giver afslag på asyl, indbringes sagen automatisk for Flygtningenævnet. Flygtningenævnet træffer afgørelser om asyl i en domstolslignende procedure. Asylansøgeren får en advokat. Asylansøgeren får mulighed for mundtligt over for Flygtningenævnet at redegøre for sit asylmotiv. Flygtningenævnets formand er dommer, og nævnet består også af to andre medlemmer, der sammen vurderer sagen.

En asylansøger gives asyl, hvis han risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens nævnte grunde. En asylansøger gives også asyl, hvis han risikerer dødsstraf, at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende

behandling eller straf, eller hvis han ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Jeg finder, at asylmyndighedernes procedure og grundlag for behandling af asylsager er ganske betryggende.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Som jeg prøvede at sige i min begrundelse, har det her intet at gøre med en asylsag. Jeg kender ikke til vedkommendes asylgrundlag, men det, jeg kender til, er, at vi har en sag, hvor en myndighed i Danmark har begået en fejl. Man må vel sige, at det er en fejl, når man kalder en palæstinenser for israelsk statsborger. Denne fejl kan få katastrofale konsekvenser, hvis vedkommende sendes tilbage til der, hvor han kommer fra: Libanon.

Så er det, jeg bare spørger: Er det ikke en typisk sag, hvor ministeren skulle bruge sin mulighed for ifølge lovens § 9 C – tror jeg nok det er – at sige, at der er særlige omstændigheder, der taler for, at vedkommende, selv om vedkommende ikke har fået asyl, skal have opholdstilladelse i Danmark og ikke sendes tilbage til Libanon?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen så er jeg nødt til at gentage: Jeg har ikke mulighed for som minister her at stå i salen og diskutere en enkelt sag. Jeg må bare sige, at det her drejer sig om en asylsag, og den har jeg som minister ikke mulighed for at blande mig i. Lovgivningen er indrettet sådan, og jeg ikke kan gå ind i sagen.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Skal det forstås sådan, at ministeren ikke mener, at ministeren har adgang til, efter at en asylsag er behandlet, hvis der er særlige omstændigheder, der taler for det, at tildele vedkommende en opholdstilladelse? Er det ministerens opfattelse?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg har tillid til, at Flygtningenævnet, der behandler deres sager meget grundigt, har alle aspekter med inde, når de vurderer en asylsag. Hvis Flygtningenævnet vurderer, at der er grundlag for et afslag, så har jeg tillid til det.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, det her er mere alvorligt end som så. Vi snakker om et menneske, som øjensynlig ikke har nogen grund til at få asyl. Lad os bare have tillid. Jeg kan godt have tillid til myndigheder-

nes behandling af sagen. Men myndighederne har undervejs begået en fejl, der udsætter denne mands liv for fare, hvis han vender tilbage til Libanon.

Kl. 15.05

Jeg ved ikke, om integrationsministeren har fulgt med i den seneste tids udvikling i Libanon. Det var ikke et sted, jeg ville tage til, hvis jeg havde fået stemplet israelsk statsborger og skulle tilbage til mit palæstinensiske miljø. Jeg siger, at det her jo ikke bare er en sag om petitesser. Vi snakker om et menneske. Vi snakker principielt om mennesker, som ministeren på den måde tager ansvaret for, at der kan ske meget, meget slemme ting.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er selvfølgelig lidt uheldigt, men jeg kan ikke gøre andet end simpelt hen at sige: Jeg har ikke mulighed for her i salen at drøfte enkeltsager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 270

14) Til integrationsministeren af:

Morten Østergaard (RV):

»Vil ministeren redegøre for det hensigtsmæssige i, at starthjælpen hæmmer kommunernes muligheder for at bruge boligplaceringen til at fordele udlændingene ud fra hensyn til bedre integration?«

Skriftlig begrundelse

Tirsdag den 8. marts 2005 offentliggjordes en ny effektmåling og evaluering af kommunernes integrationsindsats. En væsentlig konklusion var, at integrationsydelsen giver kommunerne problemer med boligplaceringen, fordi den meget lave ydelse gør det svært at finde boliger, som udlændingene kan betale. Undersøgelserne finder ellers, at kommunerne netop prioriterer udlændingenes mulighed for at komme i kontakt med danskere, når de skal finde en passende bolig.

Morten Østergaard (RV):

Rambøll Management har jo i januar 2005 udført en omfattende kortlægning af kommunernes integrationsindsats. Integrationsministeriet offent-

liggjorde rapporten i den forgangne uge, hvorfor vi fandt anledning til at foreholde ministeren et af de helt konkrete resultater af evalueringen. Vi har for nylig i Folketinget førstebehandlet et af regeringens initiativer til at modgå den såkaldte ghettodannelse. Man forstår altså, at spredning af flygtninge er en af regeringens ambitioner om at fremme integrationen. Det er en ambition, vi deler, og som også deles af landets integrationschefer, der ifølge Rambøllrapporten i afsnit 4.1 for 70 pct.s vedkommende prioriterer spredning af flygtninge i kommunernes boligmasse højest, når der boligplaceres ved ankomsten.

Derfor er det jo også påfaldende, at den største barriere for en hensigtsmæssig boligplacering ifølge integrationscheferne er, at huslejen for boligerne er for høj. Rapporten konkluderer på side 57, at det lave niveau for introduktionsydelsen, starthjælpen, til nyankomne flygtninge betyder, at det er vanskeligt at finde en bolig, som familien kan betale.

Det er på den baggrund, at vi stiller spørgsmålet.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

For at sætte tingene lidt i perspektiv kan jeg oplyse, at der i 2005 skal boligplaceres omkring 1.000 flygtninge i kommunerne. De kommuner, som skal modtage flygtninge, skal typisk modtage ca. fem flygtninge. Der er således tale om, vil jeg i hvert fald mene, en nogenlunde overkommelig opgave for kommunerne.

Om boligplaceringen af flygtninge viser evalueringen, at for en tredjedel af kommunerne tager det op til 1 måned at boligplacere en flygtning, og for en tredjedel tager det fra 2 til 4 måneder. Kun i 23 kommuner tager det mere end 4 måneder at finde en permanent bolig.

Undersøgelsen viser således, at det for nogle kommuner tager mere end 4 måneder at finde en permanent bolig til flygtninge, hvilket ikke kan siges at være uforholdsmæssig lang tid.

Som en af de faktorer, der sammen med andre faktorer vanskeliggør boligplaceringen, har 60 pct. af de kommunale integrationschefer peget på, at huslejen i boligerne er for høj. I den forbindelse har nogle integrationschefer fremført, at integrationsydelsens niveau til nyankomne flygtninge kan betyde, at det er vanskeligt at finde en bolig, som familien kan betale.

Boligplaceringen skal imidlertid også ses i sammenhæng med de øvrige hensyn, som kom-

munerne tager ved boligplacering af flygtninge. Her svarer 70 pct. af integrationscheferne, at man i høj grad søger at fordele de nyankomne flygtninge over hele kommunens boligmasse for at undgå ghettodannelser, hvilket jeg finder meget positivt.

At 70 pct. af kommunerne lægger vægt på at fordele flygtningene i kommunen kan naturligvis påvirke ventetiden for en boligplacering. Men undersøgelsen siger ikke noget om, at starthjælpen i sig selv hæmmer kommunernes mulighed for at bruge boligplacering til at fordele udlændingene geografisk ud fra hensynet til bedre integration.

Man skal desuden holde sig for øje, at kommunernes muligheder for at fordele flygtningene hænger nøje sammen med kommunernes boligpolitik i øvrigt. Det betyder naturligvis meget, om man i kommunen alene har satset på enkelte almennyttige boligbyggerier inden for et afgrænset geografisk område, eller om man har valgt at sprede denne boligtype til forskellige dele af kommunen, herunder også anvendt andre boligtyper til udlejning.

Morten Østergaard (RV):

Jeg bliver lidt forvirret over ministerens svar, idet jeg jo synes, at det fremgår ret tydeligt allerede omme i konklusionen som første sætning under boligplacering: »... at boligplacering er stadig væk en udfordring for kommunerne ...« og »... at en del af årsagen til, at der er boligplaceret væsentlig færre flygtninge, skal ifølge kommunerne findes i den nedsatte introduktionsydelse, som også blev indført i 2002. Den lave ydelse gør, at kommunerne har vanskeligt ved at finde boliger, som flygtninge og eventuelt deres familier kan betale.«

Vil ministeren bestride, at det er konklusionen bl.a. at læse i resumeet?

Kl. 15.10

Så må jeg også bede ministeren om at bekræfte, at det stadig væk er regeringens ambition at bruge boligplacering og spredning som et led i integrationsindsatsen, for ellers fraviger man jo den linje, som man bl.a. har forsøgt med sin ghettohandlingsplan osv.

Så kan vi ikke få bekræftet, at rapporten rent faktisk siger, at det er et problem med introduktionsydelsen, og at det stadig væk er regeringens politik, at boligspredning er en væsentlig del af den her indsats?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er sådan, at netop de kommuner, som i forvejen har de boligpolitiske problemer med ghetto og sådan noget, ikke får flygtninge, som de yderligere skal tage sig af. Det er der i dag sørget for ved visitering.

Men så synes jeg måske, at det vil være nyttigt lige at understrege, hvilke redskaber kommunerne har, også over for dem, der modtager starthjælpen.

Kommunerne har mulighed for at erhverve eller leje ejendomme i kommunen netop med henblik på at medvirke til en bedre fordeling af udlændinges bosætningsmuligheder. Med hensyn til udlændinges mulighed for at betale huslejen kan kommunen ikke nægte at yde fuld boligstøtte, hvis lejen overstiger halvdelen af husstandsindkomsten. Endelig skal kommunen yde særlig støtte til udlændinge, som har høj boligudgift eller stor forsørgerbyrde.

Morten Østergaard (RV):

Er vi ikke enige om, at her fremgår med al tydelighed, at de integrationschefer, som har ansvaret, angiver, at den lave introduktionsydelse er et konkret problem for boligplaceringen? Står det ikke sort på hvidt i den rapport, som ministeriet selv har været så venlig at tilskikke Folketingets medlemmer i sidste uge? Det må vi da i det mindste kunne få bekræftet.

Derfor må man også sige, at introduktionsydelsen i forhold til boligplacering i hvert fald har den modsatte effekt af det, regeringen ellers normalt fremhæver er ideen bag starthjælpen. Her hæmmer det altså integrationen.

Det er ikke noget, jeg har fundet på. Det er noget, der står i rapporten, det er noget, integrationscheferne siger, og de samme integrationschefer peger, præcis som ministeren siger, på, at netop boligplacering er det helt centrale, når man modtager nye flygtninge.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Som jeg sagde i mit første svar, kan jeg så samtidig konstatere, at kommunerne ikke er særlig lang tid – og det er jo sådan set udmærket – om at finde en permanent bolig. Så det kan lade sig gøre.

Formålet med starthjælpen er at sikre et bedre incitament til, at det kan betale sig at arbejde, og vi har set, at starthjælpen har den effekt. Derfor er det et udmærket instrument, som vi sådan set vil fastholde.

Og med hensyn til boligplaceringen bliver de her permanente boliger altså fundet inden for kort tid.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen som medspørger.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er jo rigtigt, som ministeren siger, at kommunerne gør deres arbejde udmærket, de finder en bolig til boligsøgende. Men samtidig siger kommunerne i den her undersøgelse, at når man skal finde en bolig til en fattig, dvs. en på starthjælp, så er man nødt til at anvise i en ghetto.

Mener ministeren ikke, at det er et problem?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Sagen er, at det antal flygtninge, der i dag skal boligplaceres ude i kommunerne, er af et omfang, der gør, at en kommune kan få op mod fem flygtninge, og der bliver ikke visiteret til kommuner, hvor der er store ghetto problemer.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Altså undersøgelsen siger: Man er nødt til at lade flygtninge bo der, hvor de har råd til at bo, og der, hvor de har råd til at bo, er i en ghetto. Det siger undersøgelsen.

Så er jeg nødt til at gøre ministeren opmærksom på, at det jo ikke kun handler om nyankomne flygtninge. Det handler om alle mennesker, også flygtninge, der er kommet i de andre år, som ikke har boet i Danmark 7 ud af 8 år. De er alle sammen på starthjælp. Det vil sige, at vi faktisk efterhånden har en stor gruppe mennesker i Danmark, der er på starthjælp.

Det, undersøgelsen viser, er, at mange af disse mennesker er nødt til at bo i en ghetto. Derfor synes jeg, at regeringen har et problem, fordi regeringen siger: Vi vil gerne løse det problem, der skal ikke være ghettoer i Danmark.

Med andre ord: Hvorfor så ikke tage fat der, hvor problemet er størst, nemlig at vi har en stor gruppe mennesker, der er på starthjælp?

Kl. 15.15

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Den helt overordnede konklusion er jo, at det er blevet meget mere overkommeligt for kommunerne at tage sig af integrationsopgaven; efter at regeringen har fået taget fat på udlændinge- og integrationspolitikken gennem de seneste 3 år. Det er den helt overordnede konklusion, og den synes jeg vi skal holde os for øje.

Jeg vil også sige med hensyn til boligplacering og den enkeltes boligudgifter, at kommunerne altså har de samme redskaber til at give støtte til boligudgiften, både når det drejer sig om en person på kontanthjælp og en person på starthjælp.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Morten Østergaard for sit sidste spørgsmål.

Morten Østergaard (RV):

Selv om man muligvis kan blive en lille smule forvirret af integrationsministerens svar, så vil jeg sige, at jeg forstår stadig væk regeringens politik sådan, at boligplacering er vigtig, og at regeringens politik er, at der skal ske en spredning af nytilkomne flygtninge i modtagerkommunens boligmasse.

Så synes jeg, det er helt paradoksalt, at ministeren ikke vil tage konsekvensen af den politik. Altså, 60 pct. af landets integrationschefer siger, at det her er et problem, og det er, fordi det er et ideologisk skoleridt, hvor starthjælpen, som UNHCR har sagt er konventionsstridig, og som integrationscheferne har sagt er en barriere for integrationen, skal bevares for at tilfredsstille en eller anden bizar trang til, at Danmark skal være et kastesamfund, hvor de svageste grupper, der af samfundet skal sikres et eksistensminimum, opdeles efter, hvor de kommer fra.

Er der andet tilbage end ideologi? Mælken koster det samme, cornflakes koster det samme, og boligen, ja, den koster altså også det samme, og den er for dyr til at lave en hensigtsmæssig boligplacering. Er der andet tilbage end en ideologisk forståelse af, at nytilkomne flygtninge bør klare sig for færre midler end det, som danskere i en tilsvarende situation udsættes for?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen hr. Morten Østergaard får svinget sig højt op.

Nu er det ikke mig, der skal stille spørgsmål, men jeg kan undre mig lidt over, at et medlem af Det Radikale Venstre overhovedet ikke i den her sammenhæng vil anerkende, at der er en sammenhæng mellem den støtte, man får, og incitamentet til at tage et arbejde. Jeg synes ellers, at jeg hører Det Radikale Venstre i alle mulige andre sammenhænge tage fat på, hvor vigtigt det er, at der er et økonomisk incitament til at tage arbejde, og at der er en fornuftig sammenhæng. Det er skam også en politik, som vi har, og det er der, hvor vi kan se, at starthjælpen virker.

Den vigtigste indsats for integration er at få de udlændinge, der kommer til Danmark, ind på arbejdsmarkedet, og her har vi faktisk fundet et rigtig godt redskab.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 259

15) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

»Vil ministeren give en sundhedspolitisk vurdering af, at det nægtes at give visum til udlændinge, hvis tilstedeværelse i Danmark er nødvendig for at sikre et familiemedlems helbredelse?«

Skriftlig begrundelse

Der er eksempler på, at Udlændingestyrelsen har givet afslag på en visumansøgning fra en udlænding, som det danske sundhedsvæsen ønsker at undersøge som mulig donor til et herboende familiemedlem (knoglemarvstransplantation).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg har stillet det her spørgsmål til sundhedsministeren for at få ministerens sundhedspolitiske vurdering af, at udlændinge nægtes visum til Danmark, selv om en herboende borger har brug for f.eks. en knoglemarvstransplantation og den udenlandske slægtning eventuelt kan bruges som donor.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg har noteret mig spørgsmålet, men jeg bliver jo nødt til alligevel at starte med at sige til spørgeren, at reglerne om visum henhører under min kollega, integrationsministerens, ressort, og derfor bliver jeg jo nødt til at henvise meget konkrete spørgsmål herom til hende.

Men jeg vil da gerne lige kort resumere proceduren om donorsøgning forud for en eventuel knoglemarvstransplantation, en procedure, som kun i meget sjældne tilfælde kræver tilstedeværelse her i landet af donor.

Det er nemlig sådan, at donorsøgning foregår dels blandt familiemedlemmer, dels via internationale donorregistre. Ved søgning blandt familiemedlemmer bosat i udlandet vil man som regel bede hjemlandet om at foretage den vævsty-

pebestemmelse, som det er nødvendigt at have på plads for at kunne tage stilling til egnethed til transplantation. Hvis hjemlandet ikke er i stand til at lave en sådan vævstypebestemmelse, så anmoder man i stedet om fremsendelse af blodprøver, som kan vævstypebestemmes her i landet.

Når man så har fundet en egnet donor, vil marven ofte blive høstet lokalt i det land, hvor donor bor, hvorefter materialet afhentes af kurer fra Danmark. Hvis marven ikke kan høstes lokalt af teknologiske grunde, fordi det er krigszone eller noget andet, ja, så kan det selvfølgelig være nødvendigt, at donor kommer til Danmark.

Men jeg er altså nødt til at sige, at de mere specifikke spørgsmål om visumudstedelse i den forbindelse må jeg henvise til integrationsministeren, men jeg kan da oplyse, at integrationsministeren har oplyst over for mig, at hvis det er dokumenteret, at det er nødvendigt, at en person kommer her til Danmark med henblik på donation, så vil vedkommende kunne få det nødvendige visum.

Kl. 15.20

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg kan oplyse, at jeg sidder med en anbefaling fra Rigshospitalet om, at der udstedes visum til en slægtning, der bor i udlandet, og alligevel er der givet afslag i Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen skriver ganske enkelt, at man ikke mener, at der er tale om en ekstraordinær situation, og det på trods af at Rigshospitalet har gjort opmærksom på, at der her er tale om person, som er stærkt behandlingskrævende, og at det er nødvendigt at få vedkommende slægtning her til landet, for at man kan undersøge, om han eller hun kan bruges til en knoglemarvstransplantation.

Derfor vil jeg gerne spørge sundhedsministeren: Hvem er den øverste ansvarlige i sådanne sager? Jeg ved godt, at det er Integrationsministeriet, der har ansvaret for visumansøgninger, men det er trods alt sundhedsministeren, der har ansvaret for, at borgere, der bor her i landet, får den behandling, de har krav på. Hvordan får vi det til at gå op? Altså, hvilken myndighed er øverst i den her sammenhæng?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg har også haft kontakt med Rigshospitalet, og det har jeg haft for at høre, om man konkret har haft problemer i forhold til det regelsæt, jeg har

redegjort for. Man har oplyst, at man ikke er bekendt med, at der er noget problem, som har ført til, at nogen af den grund ikke har kunnet behandles. Man har også oplyst over for mig, at man f.eks. har haft en familiedonor fra Afghanistan inden for de senere år, som man ikke har haft problemer med at få lov til at få til Danmark.

Så har jeg igen fra Integrationsministeriet forstået, at der for nylig har været ansøgt om visum til et barn med henblik på blodprøvetagning. Det er ikke muligt for mig at afgøre, hvorfor man har bedt donor om at komme herop allerede på screeningstidspunktet i stedet for at sikre sig en blodprøve tilsendt, men jeg har forstået, at der er indgivet en klage, som snarest vil blive behandlet, og jeg går ud fra, at man der vil undersøge, om screening kan finde sted i donors opholdsland eller skal finde sted her i landet.

Regelgrundlaget, sådan som jeg også har redegjort for det, er sådan, at hvis det er behandlingsmæssigt nødvendigt, kan der udstedes visum til Danmark.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er glad for, at ministeren altså har det synspunkt, at hvis der er tale om en situation, hvor der ikke er andet for, end at den udenlandske slægtning kommer til Danmark, så kan det lade sig gøre. Jeg opfatter det på den måde, at det har jeg ministerens ord for.

Alternativet til det er vel, at vi sender den syge patient her i Danmark til det land, hvor slægtningen bor, og så foregår knoglemarvstransplantationen der. I den sammenhæng vil jeg så spørge, om ministeren kunne forestille sig, at vi kom dertil, at vi simpelt hen fra det danske sundhedsvæsens side betalte for, at en syg herboende blev sendt til udlandet og fik knoglemarvstransplantationen der, fordi vi ikke ville tillade hans slægtning at komme ind i Danmark.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nej, det kan jeg ikke forestille mig, for det ville være helt unødvendigt, fordi reglerne er sådan, som jeg har redegjort for det, nemlig at der gives visum til en person, hvis der er dokumentation for, at det er nødvendigt, at vedkommende kommer til landet med henblik på behandling af en herboende.

Men det er også sådan, som jeg har redegjort for det, at det typisk ikke er nødvendigt, fordi vævstypebestemmelse kan finde sted i donors

hjemland, og hvis ikke det kan finde sted, så kan der udtages en blodprøve, som så kan analyseres i Danmark, og marvudtagning kan typisk også finde sted i donorlandet og transporteres til Danmark pr. kurer.

Men hvis der er nogle særlige omstændigheder, der gør, at man ikke kan følge den procedure, så fysisk tilstedeværelse er nødvendig, så udstedes der også visum, og det er der historiske og også aktuelt historiske eksempler på.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Morten Østergaard som medspørger.

Morten Østergaard (RV):

Det var bare ganske kort i forhold til ministeren sidste svar: Kan vi få bekræftet, at det i så fald er sundhedspersonalet, det er i det her tilfælde Rigshospitalet, og ikke Udlændingestyrelsen, som afgør, hvorvidt det er nødvendigt?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er ikke Rigshospitalet, der udsteder visum, det er det ikke. Det er udlændingemyndighederne, der gør det. Sådan er det, og sådan skal det være, men det baserer sig jo på et indspil.

Jeg har her gjort rede for, hvordan reglerne er, nemlig at hvis der er dokumentation for, at fysisk tilstedeværelse er nødvendig, så fører det også til, at der udstedes et visum. Sådan er det.

Udlændingestyrelsen har jo ikke, kan man sige, i sig selv den faglighed, der skal til at vurdere, hvornår fysisk tilstedeværelse er nødvendig, så der må man selvfølgelig basere sig på det faglige indspil fra de sundhedsfaglige myndigheder.

Kl. 15.25

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Så vil jeg gerne vide, hvilken dokumentation der er nødvendig, når der er en afdelingsleder på Rigshospitalet, der har anbefalet eller opfordret til, at der udstedes visum, fordi vedkommende læge mener, at det er nødvendigt, at en slægtning kommer her til landet. Hvad er årsagen til, at det ikke er tilstrækkelig dokumentation?

Kunne ministeren eventuelt skriftligt oversende, hvad det er for et dokument, der skal være til rådighed fra sundhedsmyndighedernes side, for at der er anledning til, at der udstedes visum i Udlændingestyrelsen? Hvem skal have skrevet under, og hvad skal der stå?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg bliver nødt til at henvise spørgeren til den ansvarlige minister for håndtering af visumansøgninger, og det er altså integrationsministeren.

Jeg har redegjort for det, jeg er blevet spurgt om, nemlig, hvad der er de sundhedsmæssige aspekter eller det sundhedsmæssige problem. Og der er ikke et problem, for reglerne er blevet skruet sammen på en sådan måde, at hvis der er dokumentation for, at fysisk tilstedeværelse i Danmark er nødvendig, så udstedes der et visum.

Hvordan de mere præcise sagsgange er i Udlændingestyrelsen, og hvilke papirer der indhentes hvornår, hvorfor og hvordan, kan jeg jo ikke redegøre for. Det er ikke min ressort.

Den konkrete sag har jeg omtalt, i det omfang jeg har kendskab til den. Det er ikke klart for mig i talende stund, hvorfor man har ønsket fysisk tilstedeværelse i Danmark alene med henblik på blodprøveudtagning, da det normalt først vil være nødvendigt med fysisk tilstedeværelse senere, men der er som sagt indgivet en klage, og den behandles.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Man genoptog herefter behandlingen af dagsordenens punkt 1, som var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 74: Forslag til sundhedsloven.

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 24/2 2005).

Forhandlingen genoptoges

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Vi skal finde tilbage til diskussionen om finansieringen af sundhedsvæsenet efter kommunalreformen.

Det kunne være interessant at høre den konservative ordførers syn på, om ikke der er meget fornuft i, at de, der udskriver regningen, også er dem, der skal betale den. For de incitament, der her skabes for et samvittighedsfuldt regions-

råd, der ønsker at skabe en så god sundhedspleje som mulig, betyder, at man er nødt til at hente indtægterne det eneste sted, man kan, nemlig ved at sørge for, at man får størst mulig betaling fra sine kommuner, det vil sige ved – og det er det eneste sted, hvor det er variabelt – at få stationære behandlinger i stedet for ambulante, at få dyrere behandlinger i stedet for billige. Det er den eneste måde, man kan skaffe sig indtægter på.

Derfor vil jeg gerne spørge: Var det ikke klogere, at det blev fastholdt, at de, der udskriver regningen, også er dem, der skal betale den og dermed stå til ansvar for den over for vælgerne?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Vi synes, at det selvfølgelig er en god idé, at der er styr på økonomien, også når det handler om den reform, der på nuværende tidspunkt sker af hele kommunalområdet og af selve sundhedsvæsenet.

Men jeg er nu også ganske tryk ved den finansieringsmodel, der er lavet. Hvis de, der er valgt til regionsrådet, ikke gør et ordentligt stykke arbejde, er jeg overbevist om, at folk stemmer på nogle andre, når der næste gang er valg.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er netop det, der er sagens kerne. Vi hørte Venstres ordfører, hr. Hans Andersen, for hvem det var et trosspørgsmål, om finansieringen her virker, og for fru Helle Sjelle er det altså et spørgsmål om, at hun er tryk ved det.

Det, vi er interesseret i, er, om man har nogen form for dokumentation for, hvordan et sådant takstsystem som det, man nu indfører her fuldstændig med bind for øjnene, påvirker sundhedsøkonomien. Det, vi ved fra USA, som har et af verdens dyreste sundhedssystemer, er, at man der jo bare skriver regningen ud til forsikrings-selskaber. Der har man et meget velfungerende, men utrolig dyrt sundhedssystem. Der må vi spørge, om Det Konservative Folkeparti er villig til at opleve en vækst, som er markant større end den, vi har nu, fordi de ikke vil sætte betaler og den, der udskriver regningen, i samme stol.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Nu tror jeg, at vi skal holde fast i, at det her er Danmark, vi taler om. Det er ikke USA, og det er ikke amerikanske tilstande, vi ønsker at indføre i

Danmark. Det tror jeg bør stå meget klart efter den her debat. Det er i hvert fald ikke det, der er Det Konservative Folkepartis mål med at få samlet lovene i den her sundhedslov.

Jeg synes, at den måde, som tingene er skruet sammen på på nuværende tidspunkt, lyder udmærket, og vi tror altså også på, at kommunerne selvfølgelig handler rationelt. Vi tror også på, at regionsrådene handler rationelt, og vi tror for den sags skyld også på, at staten handler rationelt i forhold til de bindinger, der bliver lagt ind over både regionsråd og kommuner, for i sidste instans er det jo staten, der lægger de overordnede retningslinjer.

Kl. 15.30

Og er der noget, der går fuldstændig skævt, og som ikke går ligesom den formodning, man på nuværende tidspunkt har, om, hvordan det bør gå, så er det selvfølgelig klart, at man griber ind, og det har man jo mulighed for at gøre på forskellige måder.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Fru Helle Sjelle pointerede i sin ordførertale meget, at borgerne med det her lovforslag virkelig fik styrket det frie valg. Derfor vil jeg gerne spørge, om fru Helle Sjelle kan fortælle mig, hvor i loven det ligesom fremgår, for det har jeg ikke kunnet finde.

Så har jeg et spørgsmål mere. Fru Helle Sjelle siger også, at De Konservative ingen planer har om at nedlægge Rigshospitalet – det tror jeg såmænd heller ikke – og så vil jeg gerne spørge, om fru Helle Sjelle ikke mener, at det vil give nogle store problemer, at man fjerner langt over 400 mio. kr. på forskningsområdet på Rigshospitalet.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Nu handler det jo om, at der med hensyn til den økonomi, som regionerne får tildelt, også bliver skabt en ligelig balance, og der er selvfølgelig nogle, der alt andet lige, når man laver det ud-ligningssystem, kommer til at betale mere og af-levere noget, og der er også nogle, som får mere, alt efter hvordan og hvorledes behovene er skruet sammen.

Derfor er det, synes jeg i hvert fald, svært at sige på nuværende tidspunkt, hvem det er, der kommer til at aflevere, og hvem det er, der kommer til at betale. Det er noget, der kommer til at bero på en forhandling senere hen.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Det er ikke noget, der kommer til at bero på en forhandling. Det fremgår meget klart, at man vil fjerne de midler, der er givet til forskning på Rigshospitalet, og sprede dem ud til forskningen i andre af landets regioner. Derfor går mit spørgsmål på, om fru Helle Sjelle mener, at det vil styrke forskningen, at man fjerner mange hundrede millioner kroner fra et højt kvalificeret internationalt forskningsmiljø.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Nu handler det her altså ikke om, om der bliver fjernet penge eller ej. Det, det handler om, er, hvorledes man bruger ressourcerne og midlerne. Det kommer meget an på, hvordan man bruger de midler på bl.a. Rigshospitalet, med hensyn til hvordan og hvorledes standarden bliver fremover.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu havde vi i formiddags en lang diskussion om baggrunden for, at regeringen har taget ordet fri, altså gratis, ud af den overordnede formålsbestemmelse for sundhedssektoren, og det er vi stadig væk en hel del, der er bekymrede over, selv om der så kommer en masse paragrafer til, hvor man, hvis man læser dem igennem, nogle steder kan se, at det stadig væk skal være helt gratis, og andre steder skal det ikke være helt gratis.

Derfor vil jeg spørge fru Helle Sjelle, om ikke Det Konservative Folkeparti under udvalgsarbejdet vil medvirke til, at det bliver skrevet helt klart i lovteksten, at der er fri adgang til sundhed, til sygehusbehandling osv. osv. Til gengæld, og det er det, jeg forstår er bevæggrunden for ændringen, opretholder vi, at det skal være dyrt at gå til tandlæge, for det er jo det, det drejer sig om.

Ville det ikke være en god idé for alle parter, at vi i løbet af udvalgsarbejdet fik listet helt klart op, at baggrunden for, at man ændrer den overordnede formålsbestemmelse, er, at man her vil opretholde en brugerbetaling?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Vi vil meget gerne være med til at diskutere en masse ting under udvalgsarbejdet, men jeg synes efterhånden, at det bør stå rimelig klart for

folk, at vi faktisk mener, at borgerne her i landet har en rettighed til at blive behandlet på et offentligt hospital, der har en ordentlig standard, og for den sags skyld også, at f.eks. det at blive behandlet ikke er noget, som den enkelte borger skal betale for.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det, der er sagen, er, at når der ændres noget så fundamentalt som den overordnede formålsbestemmelse, er der et formål, så har det en mening. Det er ikke noget, der bare tilfældigvis gøres.

Så skal man ned i § 82, jævnfør dog nogle andre paragraffer, for at se, hvad det er, der stadig væk skal være frit og gratis, og hvad det er, der ikke skal være det. Det er bare det, jeg beder om bliver klargjort. På trods af at det var svært at få en dialog om det under det pågældende diskussionspunkt i formiddags, var det jo også sådan, at ministeren faktisk gav tilsagn til Enhedslisten om, at vi skulle kigge nærmere på, hvordan vi kunne klargøre det. Det er det, jeg kan forstå at Det Konservative Folkeparti også vil være med til. Det gør vi så under udvalgsarbejdet, så der ikke skal være nogen tvivl om, at sundhedsydelser på sygehuse her i landet er gratis.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg siger det gerne en gang til: Vi vil gerne være til at diskutere en hel masse forskellige problemstillinger under udvalgsarbejdet. Det er vi da åbne over for, men det bør bare også efterhånden stå ganske klart, at borgerne ud fra et konservativt synspunkt har en rettighed til at få en ordentlig, fornuftig behandling på et offentligt hospital uden at skulle betale for det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Helle Sjelle. Det bliver fru Charlotte Fischer som ordfører.

Kl. 15.35

Charlotte Fischer (RV):

Målet med det her lovforslag er der sådan set enighed om. Det er, at vi skal have et dansk sundhedsvæsen i verdensklasse, hvor behandlingen er hurtig og har et højt niveau, og hvor forebyggelsen er langt mere omfattende end i dag. Spørgsmålet er så, om det her er svaret. Som jeg ser det, er der noget, der er godt i det

her lovforslag, og der er ganske meget andet, der vækker bekymring.

Jeg føler lidt, hvis jeg skal beskrive det, at det her er et spring ud i den blå luft med bind for øjnene, og har man den rigtige risikonatur, springer man jo med glæde. Men det er store ting, der står på spil her. Vi aner ikke ret meget om, hvordan alt det her vil virke, især alt det nye med kommunal medfinansiering, flere takster osv. Er man religiøs, så kan man ty til troen. Jeg selv må finde på noget andet, og jeg lytter bl.a. lidt til de eksperter, der udtrykker voldsom bekymring for dele af det her.

Jeg synes, at det er godt, vi får en samlet lov for sundhedsvæsenet. Det giver klarhed, og det giver overblik. Alt det med fri og lige adgang synes jeg vi har brugt for meget tid på her i dag. Jeg er enig med oppositionen langt hen ad vejen i mange kritikpunkter, men det her synes jeg egentlig er overkill. Jeg er ikke bekymret, men hvis vi kan få vendingen fri og lige ind, så fred være med det.

Nu lægges der så op til, at det danske sundhedsvæsen skal baseres på fem regioner. Og godt for det – synes jeg – men problemet er måske, at de ikke ligefrem vader i tillid. De lægges i et økonomisk jerngreb med en hel masse puljer og adskilte kasser. Jeg synes, at vi efterlader borgerne lidt chanceløse. Det bliver utrolig svært for dem at placere et klart ansvar, når tingene ikke går helt, sådan som man havde regnet med. Der vil blive kastet rundt med aben. Det gøres der allerede i dag, men jeg tror, at det bliver endnu værre.

Regionerne skal næsten ikke rokke med ørerne, før de skal rundt om ministeren. Der kommer 120 bemyndigelser i den her lov, og 20 af dem skulle være helt nye. Jeg synes ikke, at det lever op til kravet om god lovkvalitet, så jeg har sådan en lille bøn til regeringen og ministeren: Kunne vi ikke i det videre arbejde sætte os ned og gå det igennem med en tættekam? Det må være muligt at luge ud i nogle af alle de her mange bemyndigelser, simpelt hen også ud fra en filosofi om, at det er god lovkvalitet, og at det tjener det demokratiske overskud at have nogle færre bemyndigelser.

En del af problemet er jo, at regionerne ikke får andel i kommunalfuldmagten, og jeg har egentlig lidt svært ved at gennemskue, hvis kommunalfuldmagten er en utrolig god idé for kommuner, hvorfor den så er en utrolig dårlig idé for regioner. Hvad er det, de ikke må have lov til at lave? Er det rådgivning om alternativ

kræftbehandling, som Århus Amt har haft, eller er det forebyggelse af selvmord, som Vejle Amt har haft, de ikke skal have fremover? Skal de slet ikke forebygge? Det savner jeg faktisk et klart svar på.

Jeg synes, at det er godt, at Sundhedsstyrelsen skal styrkes, og at der er lagt op til, at Sundhedsstyrelsen skal stille klare krav til specialplanlægning. Det synes jeg er rigtigt, jeg håber bare, der følger nogle penge med.

Jeg synes så, at der er lidt kasketforvirring, når man siger, at det lovgivende udvalg, som Sundhedsstyrelsen skal læne sig op ad, skal have medicinaldirektøren selv som formand. Det er lige lovlig dobbelt for mig. Hvis det skal være et rådgivende udvalg, som skal være en reel sparringspartner, synes jeg, at man skal have en ekstern, uvildig formand for bordenden. Sundhedsstyrelsen kan jo bare vælge at sidde det overhørig i sidste ende.

Vi er bekymrede for fagligheden. Vi frygter bl.a., at når kommunerne får ansvaret for omsorgstandplejen, specialtandplejen for sindslidende og udviklingshæmmede, vil kvaliteten blive ringere. Det er jo sådan, at en rapport om tandpleje siger, at specialiseret tandbehandling faktisk kræver et befolkningsunderlag på helt op til 200.000. Det kan de færreste kommuner levere.

Også med hensyn til alkohol- og narkobehandlingen er der problemer. Vi så helst, at det lå hos regionerne, men næstbedst er, hvis det skal ligge hos kommunerne, at de får en meget klar forpligtelse til at have de specialiserede tilbud på de her områder.

Genoptræningen lander ikke på begge ben, synes vi. Snittet mellem regioner og kommuner bliver lagt forkert. Det bliver lagt sådan, at man siger, at det, så snart patienten forlader sygehuset, er en kommunal opgave. Men det er gammeldags tænkning, det er murstenstænkning. Meget behandling rykker i de her år uden for sygehusene.

KI. 15.40

Vi havde forleden dag et eksempel med apopleksipatienter, hvor man faktisk kan spare rigtig mange penge ved at behandle dem hjemme. Det er jo stadig behandling og lægefaglig behandling, og det hører hjemme under regionerne. Så jeg synes, at vi skal prøve at arbejde med en anden arbejdsdeling, som stadig går ud på, at genoptræning eller rehabilitering hører under regionerne, når det er et led i behandlingen, og derefter går det over til kommunerne. Jeg kan